

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ζ!
Αρ. 42
322

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 41)40)0 μέχρι δρχμῶν 100.000

ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΩΝ

42 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Κάθε κομψή Κυρία δεν πρέπει να βιά-
σῃ να ράψῃ τὰ φορέματά της. Ἐπι-
σκεφθὲν τὸν **ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ** τῆς δι-
πλωματούχου μεδίστας

Δ^ΑΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θὰ εὕρῃ ὅλα τὰ τελευταία μοντέλλα
τῆς φθινοπωρινῆς σαϊζὸν με χάρι. Παρι-
ζιάνικα γούστο καὶ τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ
τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρω.

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο "ΦΟΙΝΙΞ",

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξίδια εἰς τὰς διαφόρους
λαματικάς πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὴν
ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5,
παραπλεύρως θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ ἱαματικά τεχνητὰ
Λουτρά τῶν διαφόρων Λουτροπέλεων Αἰδηψοῦ—Μεθα-
νόων—Λουτρακίου—Υπάτης, ἀναπληροῦν τελείως τὰ
ἱαματικά λουτρά τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων ἱαματικῶν πη-
γῶν. Ἱατρικαὶ συμβουλὴ καὶ δωρεάν. Τελεία ἀνακαινίσαις.
Ὡραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ.—8 μ.μ.

ΚΥΡΙΑ!!

ΤΗΝ ΕΥΘΥΓΡΑΜΜΙΑΝ καὶ ΩΡΑΙΟΤΗΤΑ τοῦ σώ-
ματός σας θὰ τὴν ἀποκτήσετε ΜΟΝΟΝ ΔΙΑ ΤΟΥ

**ΚΟΡΣΕ ΚΑΙ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΥ
CLISTECIA-PARIS**

Ὀλόκληρος ἐκ Θεραπευτικοῦ Κουιντσὸν RA-
DIO—ACTIF.

Καταργεῖ ὀριστικῶς τὴν ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΝ τοῦ
σώματος με ἀποτελέσματα ἀπόλυτως θετικά. Οἱ ἐπι-
δεσμοὶ ἐκ Κουιντσὸν RADIO—ACTIF ἐξελίσσονται ἀ-
ποτελεσματικῶς ΡΥΤΙΔΑΣ, ΚΗΛΙΔΑΣ, ΠΑΧΗ τοῦ
προσώπου.

Ἡ ΔΟΣΙΟΝ ΤΟΝΙΔΕΡΜΑ τὸνώνει καὶ ἀνασω-
γονεῖ τὸ στήθος. Ἀποτρέπει τὴν πτώσιν αὐτοῦ καὶ τὸ
πετρώει.

Ἡ NOVODERMIE ἀφαιρεῖ ὀριστικῶς τὴν ὑπερ-
πλασίωσιν τοῦ δέρματος τῆς ρινός, παρῶν μετώπου.
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥΣ ΔΩΡΕΑΝ

Δ. Α. ΣΚΑΛΙΑΡΗΣ

Ὁδὸς Φιλελλήνων 3, Στὰ Δρακοπούλου, ΑΘΗΝΑΙ.

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ

Τὸ καλύτερον φάρμακον διὰ τὴν
θεραπείαν τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως
καὶ ἀρθρίτιδος ἀπεδείχθη ὅτι εἶνε
ἡ Αrteriovascine Dr Cilimbaris.
Ἡ ἀρτηριοσκληρώσις θεραπεύεται
ταχέως διὰ τῆς ἀρτηριοβαζίνης Το-
λιμαρίης, ἀνευ διαίτης καὶ ἀφαιμά-
ξεων, ἐπίσης καὶ ἡ ἀρθρίτις ἀνευ
λουτροῦν.

Τὴν συνιστοῦν οἱ διατρεπέστεροι
ἱατροὶ τῆς Εὐρώπης.

Εἶνε ἐγκεκριμένη ὑπὸ τοῦ Ἱατρο-
συνεδρίου τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τῆς
Γερμανικῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπὸ
τοῦ Διεθνoῦς Ἱατροσυνεδρίου τῆς
Βέρνης. Εὐρίσκεται εἰς τὰ φαρμα-
κεία.

Ἀντιπροσώπος
Σ. ΒΟΣΥΝΙΩΤΗΣ

Φαρμακοποιός, Ἀγίου Κωνσταντι-
νου 15, Ἀθήναι.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΕΛΕΝΑ

Ἀπαραίτητον καλλωπιστικὸν διὰ κα-
κυρίας. Διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ
προσώπου. Καθαρίζει τὸ δέρμα. Ἐξαι-
ρεῖ τὰς ρυτίδας. Προφυλάσσει τὸ πρό-
σωπον ἀπὸ τὰς καιρῶν μεταβολὰς.

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας, ἀπο-
ταχθεὶς εἰς τὸ Φαρμακεῖον ἢ Νικητὰ
Δασκαλάκη, Ὁμόνοια.

Μπορεῖτε νὰ ντύσεθε ἁμμετὰ
μετὰ τὴν ἰδίαν ἐργασίαν περὶ παρευ-
σίστην εἰς μεγάλοι οἰκοὶ ραπτικής,
ἀλλὰ μετὰ τιμὰς λογικὰς, ἐάν ἔπει-
θυθεὶς εἰς τὸ **ATELIER**

ΧΡΥΣΑΥΓΗΣ ΑΝΤΑΔΙΔΟΥ
Ὁδὸς Βουλῆς 39

ΚΟΛΩΝΙΑ ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

Ἀσυναγώνιστος καὶ πασιγνω-
στός. Μετὰ πλούσιον ἄρωμα. Διεξέ-
δη καταπληκτικῶς. Κατέκτησεν
ὅλας τὰς τάξεις, λόγῳ τῆς ποιέ-
τητός της.

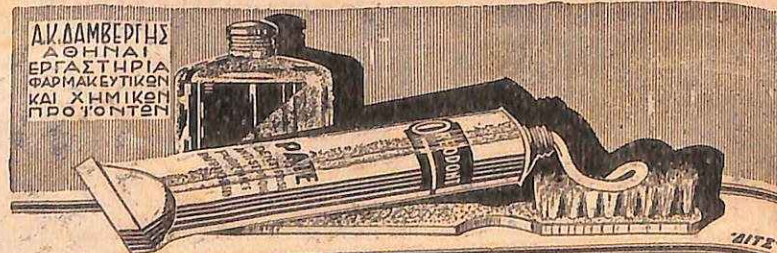
ΠΩΛΕΙΤΑΙ: Πλατεία Παλαιῶν Δημο-
πρατηρίων, ἀριθμὸς 103 καὶ 104.

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ & ΩΡΟΛΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΣΩΤΗΡΙΟΥ Κ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

Ὁδὸς Κολωνοτρών 27, Ἀθήναι.

Κατασκευάζονται διάφορα καλ-
τεχνικὰ κοσμήματα. Ἐπισκευὰ
ὁρολογίων. Ἐπιχρυσώσεις καὶ ἐ-
παργυρώσεις. Πώλησις κοσμημά-
των καὶ διαφόρων ὁρολογίων.

**Ὁδοντογνώριον, εὐχάριστο ὅτι
μα δίδει τὸ ΟΡΕΟΔΟΝΤ
ἀμόμην καὶ εἰς τοὺς μακρινιστάς**

ΤΟ ΔΙΑΡΚΕΣ ΠΟΥΔΡΑΡΙΣΜΑ ΕΙΝΕ ΚΑΚΟ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΛΕΓΕΙ ΕΝΑΣ ΕΙΔΙΚΟΣ

Πολλοὶ γυ-
ναῖκες νομίζουσιν
ὅτι πρέπει νὰ
πουνδράζωνται
συνεχῶς γιὰ νὰ
ἐμποδίσουν τὴν
μύτη τους ἀπὸ τὴν γυαλάδα καὶ τὸ πρό-
σωπό τους νὰ λάμπῃ. Δὲν τοὺς ἔρχεται
ποτέ στὴ σκέψιν τί ἀποτέλεσμα δύναται
νὰ ἔχῃ αὐτὸ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος.

Μία νέα καὶ εὐφυὴς ἰδέα ἐπιτρέπει ἤ-
δη σὲ κάθε γυναῖκα νὰ πουνδράζεται μὴ
φορὰ τὸ πρωὶ γιὰ ὅλην τὴν ἡμέρα. Μία
κουτάλι τοῦ καφέ ἀπὸ ἀρόδον καφέας,
προστυλιμένη στὴν πούδρα οὐλοῦ ποὺ
προτιμᾶται, τὴν καθιστᾷ τόσο διαρκὴ
καὶ τόσο δισυδερτική, ὥστε νὰ κρατῇ
παρὰ τὸν ἥλιο, τὸν ἀνεμὸ, τὴν βροχὴ καὶ
ἀόμην εἰς τὴν πλέον υπερθερμασμένη κο-
ρευτικὴ αἰθούσα.

Εἰς τὴν πούδρα Τοκαλὸν ἢ MOUSSE
DE CREME ἀναμειγνύεται ἐπιστημονι-
κῶς μετὰ τὴν ἐξαιρετικὴν πούδρα, τὴν
ἀπὸ λεπτῆς Γι' αὐτὸν τὸν λόγο, ἡ πούδρα
Τοκαλὸν εἶνε ἡ μόνη ἀληθινὴ πούδρα
οὐλοῦ μετὰ ἀρόδον. Ἐνεργεῖ ὡς ἓνα
θαινώδες τοσκιτὸ τῆς ἐπιδερμίδος καὶ
τῶν ἰσθμῶν, χωρὶς νὰ φράσῃ ποτέ τοὺς
πόρους, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἥδυνάτο νὰ συμ-
βῇ ἐάν πουνδράζεσθε διαρκῶς. Μεταχει-
ρισθε τὴν ἐπιδερμίδα σας τὴν πούδρα
Τοκαλὸν ἀπὸ τὸ πρωὶ καὶ παρατηρή-
σατε τὰ ἀποτελέσματα.

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΦΛΩΡΙΑ

ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ, παντὸς
αἰῶνος ὁρολόγια (καὶ ἀχρεῖστα) ὁ-
ρολόγια διὰ ἔξοχα, κατηχημέ-
να ἑλληνικὰ χαρτονομίσματα, νομίσ-
ματα ἑλληνικὰ καὶ ξένα, ἀγοράζω
εἰς τὰς καλύτερας τιμὰς. Ἐπισκευάζω
μεν ὁρολόγια καὶ κοσμήματα ἄγνη-
μίνως.

Προσῶχ' εἰς τὴν διεύθυνσιν
ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ὁρολογοποιὸς - Χρυσόχοος.
Εὐπόλιδος καὶ Ἀθηνᾶς 56
Ἐναντὶ Δημοτικῶν Θεάτρων.
Τηλέφ. 23-680.

Δεχόμεθα παραγγελίας καὶ ἀπὸ τὰς
ἐπαρχίας.

ΕΤΟΣ Ζ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 42 (321)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 4.—

Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ 6
ΑΜΕΡΙΚΗΣ 30
ΑΦΡΙΚΗΣ 30
ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 16 Ὀκτωβρίου 1932

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7

ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 9

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21—410

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New-York city.
Ἐν Αἰγύπτῳ δ κ. **Χρ. Σαράνης** 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγικῇ Κογκό δ κ. **Γ. Ἀντωνιάδης** B.P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ATHENS NEWS AGENCY
308—310 WEST 58TH STREET NEW YORK, CITY
Ὅπου δύνανται ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Πολλοὶ ἀναγνώσται μας γὰρ γράφουσιν, ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθῶν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφῶν συνδρομητὰ τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀλλὰ δυσκολεύον-
ται εἰς τὴν ἐκδόσιν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνωμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν, ὅτι ἔχουμε τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλον, βιβλίον, Ἡμερησίον.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΙΑΝΝΗ ΓΕΝΝΗΜΑΤΑ: «Ἐρι-
νὸς καὶ Σιδίλλης». — **ΚΟΥΛΗ
ΖΑΜΠΑΘΑ**: «Τὸ Βασίλειον τῆς
Ἀγάπης». — **ΠΑΝΟΥ ΔΟΥΤΣΑ-
ΡΗ**: «Περὶ τῆς ρυθμικῆς τῆς
Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Ποιήσεως».

Μετὰ τὸν κάπως ἀνεπιμετρημένον καὶ ἀ-
κατὰ μεθοδολογικὸν τίτλον «Ἐρινός
καὶ Σιδίλλης», δημοσιεύει δ κ. Γιάννης
Γεννηματὰς — πρῶτος περὶ ψευδο-
νόμου καὶ ὄχι νόμου, τὸ δηλῶναι ὁ
ἴδιος — ἓνα τομίδιον ἀπὸ ποιήματα καὶ
πεζογραφοῦ ἀνακατομήν. Φαντάζε-
ται ὅτι τὸ ἀνακείμενον αὐτὸ δὲν εἶνε
τυχαιό. Ὁ κ. Γεννηματὰς θὰ πιστεῖται
ὅτι σὲ μίαν συλλογὴ, κάλλιστα μποροῦν
νὰ ἐναλλάσσονται ὁ πεζὸς καὶ ὁ ἐπι-
μεικτός λόγος, ἀπὸ τὸ βάθος πρὸκειται
γιὰ τὸ ἴδιο πρᾶγμα καὶ δὲν ὑπάρχει
καμμία μεταξὺ τῶν οὐδιστικῶν διαφο-
ρά. Καὶ πραγματικῶς, στὴ συλλογὴ τοῦ
κ. Γεννηματὰς τοῦλάχιστον, δύσκολα θὰ
διερίκνῃ κανεὶς διαφορὰ μεταξὺ πεζοῦ
καὶ ποιητικοῦ λόγου. Τὰ ποιήματα τοῦ
εἶνε ἀπαράλλαχτα σὺν τὰ πεζογρά-
φουδά του.

Καὶ ἀλήθεια, σὰς ρωτῶ, βρίζετε
σεῖς καμμίαν διαφορὰ μεταξὺ τοῦ...
ποιήματος αὐτοῦ ποὺ θὰ παραδέσθαι, καὶ
ἐνὸς ἀμείσθως παρακάτω πεζογράφου
τοῦ κ. Γεννηματὰς; Τὸ ποῖμα πρῶτον.
Τιτλοφορεῖται «Προσευχή»:

Προσκύνησα τὰ σύμβολα καὶ τοὺς Θεοὺς
Προσκύνησα τὰ εἰδωλά καὶ τίς ἰδέας
τὸν ἄνθρωπον μυστήριον μέσ' τοὺς νεκροὺς
Προσκύνησα καὶ μέσ' τῆς τέχνης τὴν ἀράν.
Ὅτι κανεὶς δὲν προσκυνεῖ, ὡς τὰρ
Προσκύνησα τὴν ἡδονήν, τὸ φῶς καὶ τὸ σκο-
τὸν (ἀπὸ τῆς
τῆς πλάνης, τὴν ὁδὸν καὶ τὴν ψεύσαν ὁδὸν
Προσκύνησα καὶ ὁμῶς δίχως χάρι... κτλ. κτλ.

Τὸ πεζογράφου τὰρα:
«Τὰ φῶτα σβήσανε καὶ ὁ σκόφος, μέσ' τὸ
σκοτάδι ἐκεῖνο, ἐπειδὴ δὲν τὸν ἐλπίσαμε. με-
τὰ τὴν φωνὴν εἶπε:
— Ἐμεθεα τρελλοί...
Ἡ εὐτυχία τῆς ζωῆς χαλνιέται ἀπ' τὴν
ζοή...»

Τὸ ἄρσιον γὰρ μετὰ τοὺς ἀνέμους
καὶ ἐκχέεται. Τὰ λαλοῦντα μαρτυροῦνται
μόνα τους καὶ ὡς εἶνε ἀράν. Οἱ ἄγγελοι
δὲν εἶνε ἀράν. οἱ δαίμονες εἶνε ἀράν.
Οἱ τὰφοί βασίζονται καὶ αὐτοὶ ὅπως καὶ
μὴ ἐποχῇ... κτλ. κτλ.

Ὁ κ. Γεννηματὰς, ἂν κρίνῃ κανεὶς
ἀπὸ μίαν φωτογραφίαν τοῦ ποὺ δημο-
σιεύει στὴν προμετωπίδα τοῦ βιβλίου

τον, μοιλοῦντο πατέρα — ἡ συλλογὴ
τοῦ περιέχει ποιήματα καὶ πεζογράφου-
δα ἀφιερωμένα σ' ἓνα πεθαμμένο παιδί
τοῦ — φαίνεται πολὺ νέος. Τὸ νεαρό
τῆς ἡλικίας τοῦ γίνεται αἰσθητὸ καὶ ἀ-
πὸ τὰ ποιήματά του. Μοιλοῦντο δηλῶναι
κατηγορηματικὰ ὅτι καὶ μέσ' τῆς τέ-
χνης τῆς ὥρας, προσκίνησε ὅτι κα-
νεὶς δὲν προσκυνεῖ ὡς τῶρα, δὲν
τὸν πιστεύοιμε. Ἡ τέχνη τοῦ εἶνε ἀκό-
μη ἓνα κόσμος ἐντελὲς ἀγνωστός. Ἀς
προσπαθῇ νὰ τὸν γνωρίσῃ, ἂς προ-
σπαθῇ νὰ ξηρή, νὰ αἰσθανθῇ, νὰ
πνεύσῃ, νὰ χαρῇ, νὰ σκεφθῇ καὶ τότε
ἂς ἐπιχειρήσῃ νὰ γράψῃ, καὶ προπαν-
τὸς νὰ δημοσιεύσῃ αὐτὰ
ποὺ θὰ γράψῃ.

Τὰ ἴδια ἐπάνω-κάτω
θὰ εἶχα νὰ συστήσω καὶ
στὸν κ. Ζαμπάδα. Βέ-
βαια, οἱ στίχοι τοῦ εἶνε
κάπως τεχνικώτεροι —
ἂν μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ
— ἀπὸ τοῦ κ. Γεννημα-
τὰς, μένουν ὁμῶς πάντα
ἔξω ἀπὸ κάθε νόημα τέ-
χνης. Εἶνε οἱχοί, οἱχοί-
κοί, θεματογραφικοί,
χωρὶς τὴν παραμικρότε-
ρη δόνησιν.

Μετὰ τὸ κρασί ὀλημερί-
α καὶ νὰ ἐξέλθῃ
τὰ βασάναι, τὰ ντέρτια τοῦ
καὶ τοὺς κρυφοὺς καύμους
(τοῦ)
τὴν εὐτυχίαν τὴν ἀπαστῇ
ἐγύρευε νὰ φτάσῃ.
μὴ αὐτῇ, τρελλῇ, τοῦ εἶ-
καὶ—σάβην δ' οὐκ οὐκ
Τρελλῇ, στὴν στράτα τῆς ζωῆς
στ' ὄλοιο μονοπάτι
διασείνομε ἀγκαλιὰς
μόνο μετὰ τὴν ἐλπίδα.
Ἡ εὐτυχία δὲν ἔρχεται
καὶ κάποτε ἀν' ὁρῶνται
θάνατο σὲ κάμιν καὶ ὁρῶνται
στὴν σκοτεινὰ μὴ ἀπὸ τῆς
Ἡ εὐτυχία τῆς ζωῆς χαλνιέται ἀπ' τὴν
ζοή... κτλ. κτλ.

Τὸν ἴδιο τόνο ἔχουσιν ὅλα τὰ ποιήματα
τῆς συλλογῆς τοῦ κ. Ζαμπάδα. Εἶνε
σιγητικὰ ψευδοασθηματικά, ἀβάστα,
συμβατικά, ξεκινημένα, σὺν τῆς ροιάν-
της τῆς λαϊκῆς καὶ σὺν ἐκείνῃ τῶν
ἐπιθεωρήσεων. Παραθέτω καὶ ἓνα ἄλ-
λο ποῖμα τοῦ, γιὰ νὰ μὴ φανταστῇ ὅ-
τις ὁ ἀναγνώστης εἶνε ἀδικῶ τὸν
ποιητῇ:

Ἐγὼ τῆς καρδίας μου σὺ παλὰ πληγῇ
καὶ τῆς καρδίας μου σὺ παλὰ πληγῇ
καὶ τῆς καρδίας μου σὺ παλὰ πληγῇ
καὶ τῆς καρδίας μου σὺ παλὰ πληγῇ

καυμοὶ κρυφοί, βαθεῖα θαμπένοι.
θαρροῦσα πὺξ δὲ νύχτα γιαντρεῖται.
πὺξ ἡδονὰ γιὰ μένα πειραμένη.
Μὰ νὰ, σὲ εἶδα πάλιν νὰ περᾷς.
Μὴ ταχαῖνιὰ νὰ παίξῃς τὴν ματιὰ σου.
ἓνα φιλάκι σου δὲ με κερνάς.
σκάδεις γιὰ νὰ γενῶ στὴν ὁμορφίαν σου.
Γιὰτὶ ἔχουν τόση βία οἱ σημερινοί
νέοι νὰ τυπῶνται τοὺς στίχους των;
Οἱ παλαιότεροι, ἡ δικῆς μας γενεὴς
τοῦλάχιστον, δὲν ἦσαν τόσο βιαστικοί,
καὶ σήμερον περὶ ἔγιναν τόσο διστακτι-
κοὶ σὲ τὴν τύπωσιν τῶν ἔργων τους, ὥστε
ἡ διστακτικότητά τους νὰ καταντᾷ ἐ-
λάττωμα. Τίποτε δὲν δικαιολογεῖ τὴν
βία. Γιατὶ μετὰ νὰ τυπώσῃ κανεὶς μίαν
συλλογὴν σήμερον, ἀντὶς ὅσους ἀπὸ
τέσσαρα ἢ πέντε χρόνια,
οὔτε δόξα θ' ἀποκτήσῃ,
οὔτε χρήματα, οὔτε θὰ
ἐξασφαλίσῃ φιλολογοῦν
σταδιοδρομία. Ὅστε λοι-
πόν;

Ἐνα πολὺ σπουδαῖον
πρόβλημα καὶ τὸ ὅποιο
καλῶς θεωρεῖται λιμέ-
νο, κινεῖ στὴ μελέτη-
αὐτοῦ τοῦ «Περὶ
τῆς ρυθμικῆς τῆς ἀρ-
χαίας ἑλληνικῆς ποιή-
σεως» ὁ διδάκτωρ τῆς
φιλολογίας, καθηγητῆς
κ. Πάρος Δούτσας.
Τὸ πρόβλημα αὐτὸ εἶνε
τὸ ἑξῆς: Ἡ ἀρχαία με-
τρικὴ στηρίζεται μόνον
στὸ πλάτος τῶν συλλα-
βῶν, στὰς εἰσόδους καὶ
βραχύνει, ἢ καὶ στὸν
τονισμό, διὸς ἡ βραχύνει καὶ ὅλη ἡ
νεότερη ποίησις; Καὶ τάχα αὐτὸ ποὺ
λεῖνε «συνομιλῶν» καὶ ποὺ εἶνε κατὰ οἱ
συστακτικὰ διαφορὰ ἀπὸ τὸ μέτρο, καὶ
στὴν ἀρχαίαν ποίησιν δὲν εἶχε ὡς βάσι-
τον τονισμό, διὸς καὶ στὴν νεά; Ὁ κ.
Πάρος Δούτσας φαίνεται νὰ τὸ πι-
στεύῃ καὶ ὡς ἓνα σημεῖον τὸ ἀποδει-
κνύει ἐπιμελόμενος ὅχι μόνον φιλολο-
γικά, ἱστορικά, ἀσθητικὰ ἐπιχειρήμα-
τα, ἀλλὰ καὶ καθαρώς φωνητικά, ποὺ
πηγαῖον ἀπὸ τὰ τελευταία ἐνδιαφερό-
μενα φωνητικὰ περάσματα. Τὴν γνώμην
τοῦ τὴν ἐνισχύουσιν γνώμες διασημῶν
σοφῶν ποὺ κατέστησαν μετὰ τὸ πρόβλημα.

Τὸν ἴδιο τόνο ἔχουσιν ὅλα τὰ ποιήματα
τῆς συλλογῆς τοῦ κ. Ζαμπάδα. Εἶνε
σιγητικὰ ψευδοασθηματικά, ἀβάστα,
συμβατικά, ξεκινημένα, σὺν τῆς ροιάν-
της τῆς λαϊκῆς καὶ σὺν ἐκείνῃ τῶν
ἐπιθεωρήσεων. Παραθέτω καὶ ἓνα ἄλ-
λο ποῖμα τοῦ, γιὰ νὰ μὴ φανταστῇ ὅ-
τις ὁ ἀναγνώστης εἶνε ἀδικῶ τὸν
ποιητῇ:

Ἐγὼ τῆς καρδίας μου σὺ παλὰ πληγῇ
καὶ τῆς καρδίας μου σὺ παλὰ πληγῇ
καὶ τῆς καρδίας μου σὺ παλὰ πληγῇ
καὶ τῆς καρδίας μου σὺ παλὰ πληγῇ

τα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς μετρικῆς, ὅ-
πως ἀνήκῃ τοῦ Ἱταλοῦ φιλολόγου
Σκότα καὶ τοῦ Γάλλου μουσικοῦ συγ-
γραφέως Ζουλιέν. Ὁ Σκότα, σὸ ἔργο
τοῦ «Ἡ ἀληθινὴ ἀρχὴ τῆς Στιχοποι-
αίας», λέγει:

«Οἱ ἀρχαῖοι στίχοι δὲν εἶχαν καὶ δὲν
ἠμποροῦσαν νὰ ἔχουν ἄλλην μελωδίαν,
ἐκτὸς ἐκείνης ποὺ γεννᾶται, καθὼς καὶ
ἡ τῶν νεωτέρων ποιημάτων, ἀπὸ τὸν
τόνον».

Καὶ ὁ Ζουλιέν, σὸ ἔργο τοῦ «Ση-
μειώματα πάνω σὲ διάφορα ἑλληνικά
χειρόγραφα σχετικά μετὰ τὴν μουσικήν»,
παράτηρε:

«Ἡ μετρικὴ εἶνε ἡ ἐπιστήμη τῶν μέ-
τρων. Ἀσχολεῖται ἐιδικῶς περὶ συλλα-
βῶν, κατὰ πόσον εἶνε αὐτὰ προσωδια-
κῶς μακροὶ ἢ βραχεῖαι, εἰσέρχονται
εἰς ὁρισμένα πόδια (πόδας) καὶ ἠμπο-
ροῦν τοινοτοπῶνται μετὰ σχηματίζουσιν
στίχους... Ἡ ρυθμικὴ, ἀνεπαισθησία,
μας εἶνε σχεδὸν ἀγνωστὴ, ἡ μᾶλλον
εἶνε παραμελημένη καὶ ξεχασμένη, κα-
θὼς ὁ ρυθμὸς, ποὺ εἶνε αὐτὴ ἡ ο

Η Έβελινα Μ... προς τη μητέρα της :

Πρότο γράμμα.
«Αγαπημένη μου και καλή μου μητέρα! Με κιντάζεις χτές τόσο εξεταστικά με τα δαθεία κι' αγαθά σου μάτια, ώστε μου είνε αδύνατον πεινά να εξακολουθήσω να φορώ τη μάσκα που με παρουσιάζει ως ευτυχισμένη σύζυγο και μητέρα! Ναι, θά την πετάξω και θά σου δηλώσω τώρα όλη την αλήθεια, την αλήθεια που θάθελα να μπορούσα να τη βροντοφωνήσω σ' όλον τον κόσμο: «Δεν μπορώ πεινά να είμαι γυναίκα του 'Αρθούρου!».

«Η αλήθεια είνε ότι δεν είναι ποτέ με την ψυχή μου γυναίκα του. Θά νομίσες ίσως ότι εκείνος σ'αίει γι' αυτό, ότι μου φάνηκε άπιστος ή με μεταχειρίζεται χωρίς αγάπη. Τίποτε όμως απ' αυτά δεν συμβαίνει. Ο 'Αρθούρος θά ήταν ο καλύτερος, ο ιδανικότερος σύζυγος και θά μπορούσε σίγουρα να ζήσω μαζί του ευχάριστα κι' ευτυχισμένα, αλλά...

«Αυτό το άλλο όμως είνε μιαλόκληρη ιστορία. Θυμάσαι βέβαια κιόμως το γάμο μου με τον 'Αρθούρο, μητέρα, τον ξαφνικό αποχωρισμό μας, όταν ή «Βασίλισσα Μαρία» σήκωσε κατά το δρόμο τις άγκυρες της, ξεκινώντας για τις Ινδίες, όπου θά κάναμε το γαμήλιο ταξίδι μας... 'Εκείνη την ημέρα, ήμουν πολύ κουρασμένη, κλεισμένη και πονεμένη απ' τον αποχωρισμό μου από σένα κι' όλα τα πρόσωπα, που είχαν ζήσει ως τότε κοντά μου και τάχα αγαπήσει. Γι' αυτό, μόλις νύχτωσε, κλειδώσα άμέσως την καμπίνα μου κι' εκεί έκλαψα πάλι άρκετή ώρα, ως ότου θυώστηκα σε μια βαθειά νύκτα, από την οποία με ξύπνησαν ξαφνικά, δυνατά: κι' άλλες πάλιλλες εκρήξεις. 'Η καμπίνα μου γέμισε σε μια στιγμή από άσφυκτικούς καπνούς κι' ο κίνδυνος παρουσιάστηκε μπροστά μου: η βίη του την τραγικότητα: το πλοίο καίγότανε. 'Ρεξα άμέσως στην πόρτα της καμπίνας, τη βρήκα κλειστή. Θυμήθηκα τότε ότι έχω ή ίδια την είχα κλείσει, από το φόβο του ξύπνου εκείνου, που όποιος είχα γίνει γυναίκα...

«Αλλά που ήταν το κλειδί; Κυριευμένη από τρόμο κι' αγωνία έψαχνα να το βρω, αλλά μέσα στους πυκνούς εκείνους καπνούς δεν καθόρθωνα να προσανατολιστώ, ως ότου πέλος σωριάστηκε κάτω έξαντλημένη. Πριν χάσω όλοτετα τις κινήσεις μου άκουσα την πόρτα της καμπίνας να συντρίβεται από δυνατές κλωτσιές και διέκονα κατόπιν μέσ' στους καπνούς την ψιλή σιλουέτα ενός άνδρος, που μπήκε μέσα. Την είδα να σκύβει από πάνω μου, να με σπρώχνει να με πωθάνει έξω απ' την κλειστή εκείνη των καπνών... 'Επειτα δεν έβλεπα τίποτε άλλο, μητέρα μου.

«Ξύπνησα μέσα στο σκοτεινό άμπάκι ενός μικρού καβουνοπλοιού που είχε παραλάβει τους λίγους διασωθέντες επιβάτες του υπερωκεανίου μου, το οποίο είχε καταποντιστεί πεινά. 'Ενα γυνικό άρκετικό υπήλκυτο απλώθηκε πάνω γύρω στο λαμό μου κι' ένα θεατικό στέμα με φίλησε. Δεν είχα καμιά συνείδηση των παθήσεών μου την ώρα εκείνη. Μου φαινότανε σαν να ξυπνούσα έπειτα από ένα τραυματικό έφοβη. Αποκόλλησα στα φίληματα

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΤΣ ΧΕΛΛΕΡ

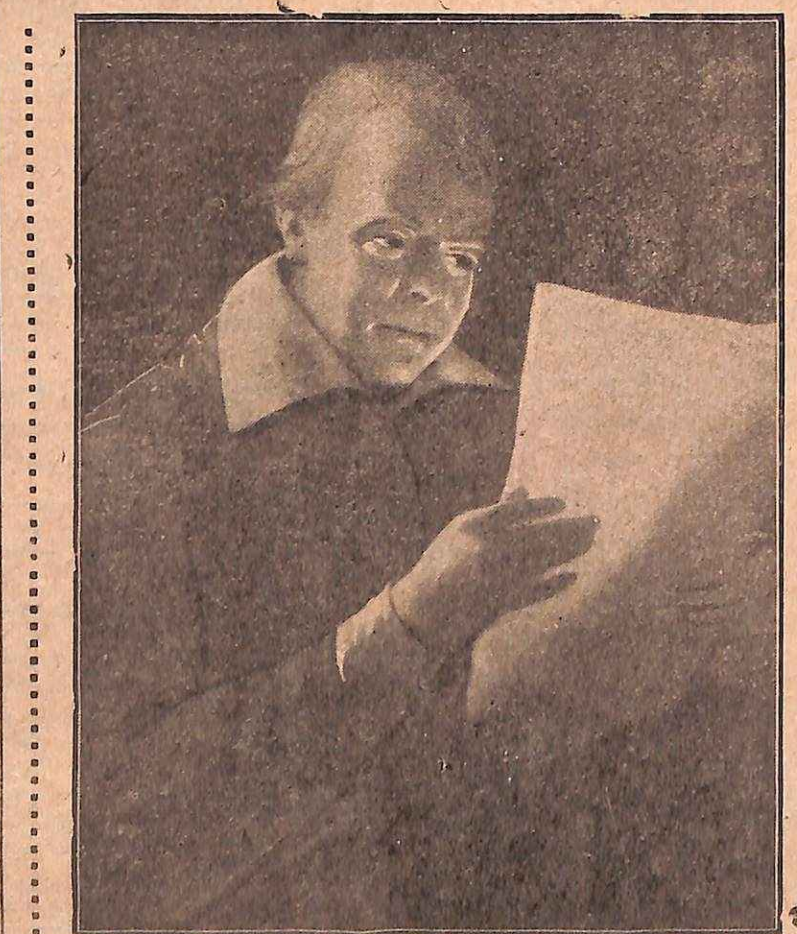

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΜΙΑΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

του ανθρώπου εκείνου και χωρίς καμιά αντίσταση εγκαταλείφθηκα σ' έναν άγνωστο. Βλέπω τα μάτια σου ν' ανοίγουνε τρομαγμένα, μητερούλα μου... Δεν ξέρω τίποτα για τον άνθρωπο αυτό, δεν ξέρω αν ήταν άσχημος ή ωραίος, έξυπνος ή κουτός, πλούσιος ή φτωχός. Δεν ξέρω απολύτως τίποτα...

«Καθώς όμως σπαρταρούσα μέσα στην άγκαλιά του, από μια χαλαράδα των ανιδιών μπήκε μέσα στο μπράκι μου μια αχτίδα φωτός και τότε κοντά, πολύ κοντά στα μάτια μου, άπλωσε στο μπράτσο του άγνωστου, είδα μια μεγάλη έλξη που είχε σχήμα μισοφέγγαρου. 'Ισως νάτασε σημάδι από στιγμή ματιού, σαν αυτά που συνιθίζουν να χαράζουν στην επιδερμίδα τους οι θαλασσινοί κι' αυτό μ' έκανε να σκεφθώ ότι ο άντρας εκείνος θά ήταν ναύτης ή θεμαστής του θαλασσιού που είχε δουλιάσει. 'Αλλά αυτό μου είνε έντελως άδιάφορο, μητέρα. Γι'ά μένα ήταν γεμάτος τρυφερότητα κι' αγάπη κι'

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ο Άγγλος μυθιστοριογράφος Βάλτερ Σκότ, του οποίου εορτάζεται κατ'αυτάς στην Άγγλία η εκατονταετής από το θάνατό του.

έννοιωσα εκείνη τη στιγμή ότι τον άντρα αυτόν θά τον έλάτρευα ως την τελευταία στιγμή της ζωής μου. 'Αποκοιμήθηκα μέσα στην άγκαλιά του τόσο ήσυχα σαν να μην είχε συμβεί τίποτα, σαν να μην είχε καταποντιστεί πρό όλγινου το υπερωκεανίου, με το οποίο ταξίδευα, σαν να μην άνηγα συρόσα καθόλου για τον 'Αρθούρο, σαν να μην είχα καμιά άβεσθία για την θέσι μου...

«Ξύπνησα το πρωί ξεκούραστη κι' ευτυχισμένη. 'Ημουν μόνη. Στο κατάρωμα βρήκα τον 'Αρθούρο, ο οποίος καλοντυμένος και φρεσκοζυμμένος με ρώτησε για την ύγεία μου. Το κομψό του κοστούμι παρουσιάζε την πιο γλυπτή αντίθεσι με τα κουρασμένα ρούχα των άλλων ναυτών. Μου εξήγησε ότι μια απ' τις θαλίτσες του είχε σωθεί απ' την πυρκαϊά, και ότι ήταν ευτυχισμένος που υπήρχε ν' αλλάξει ρούχα και να ξυριστή.

«Ένας άγνωστος με είχε σώσει τη

στιγμή που ο σύζυγός μου φρόντιζε να σώσει τη θαλίτσα του.

«Από τότε λοιπόν ή ζωή μου μεταβλήθη σε μια κωμωδία. 'Ανεχόμουν κάθε μέρα τα βαρετά χόδια του 'Αρθούρου και τη νύχτα, μένοντας μόνη, διειρενύμουν τον έαυτό μου μέσα στην άγκαλιά του σωτήρα μου. 'Ετσι έζησα, κι' έτσι ζω ακόμα ως σήμερα. Δεν σου είπα όμως ακόμα το πιο φοβερό, μητέρα... 'Η κόρη μου, η μικρά μου Έβα, έχει στο άπανο μέρος του μπράτσου της την ίδια μεγάλη έλξη, ένα μικρό μισοφέγγαρο, όπως... όπως ο πατέρας της.

«'Η ζωή αυτή δεν μπορεί να εξακολουθήσει πεινά. Κάποτε θά τ'ά πω όλα στον 'Αρθούρο και τότε θά χωρίσω πεινά όριστικά. 'Αλλά ο 'Αρθούρος αγαπάει τόσο πολύ το παιδί μου, αυτό το ξέρεις, μητέρα, και ή λύσις αυτή θά του έκανε άφραταστο κακό. Δεν θά ήθελα να γίνω εγώ αίτία να πονέει τόσο. 'Ηταν πάντα τόσο καλός και τρυφερός για μένα και για το παιδί, το παιδί ενός άλλου... 'Αγαπημένη, σοφή μητερούλα μου, συμβούλευέ με, τι πρέπει να κάω; Πολλά φίλα απ' την κόρη σου Έβελιναν.

ΔΕΥΤΕΡΟ ΓΡΑΜΜΑ

«Πουκιά μου, πολυαγαπημένη μου μητερούλα!

«Πίστε, σε ικετεύω, το ήλιθιο και γελοίο γράμμα που σου στείλα χτές, σίχτος σε μικρά-μικρά κομματάκια και κάλε τα κατόπιν!... Γιατί δεν είνε τίποτα αληθινό απ' όσα σου έγραφα. 'Είμαι τόσο ευτυχισμένη, τόσο άπερίγραπτα ευτυχισμένη, μητέρα. Και άκουσε γιατί!

«Χτές, άφορ σου έγραφα κι' έστειλα το γράμμα στο ταχυδρομείο, έκανα, όπως κάθε βράδυ, μπάνιο στη μικρή Έβα. Σε μια στιγμή νοσταλγώντας τις τρυφερές και γλυκιές μαζύ ώρες του ναυαγίου, κόλλησα τα τρεμουλιαστά χείλη μου επάνω στην έλξη, στο μπράτσο της κόρης μου, στη μόνη ανθρώπινη που μου έμεινε απ' τις στιγμές εκείνες...

«Ξαφνικά όμως ή μικρούλα με ρώτησε: —Μαμά, γιατί δεν φιλάς και τον μπαμπά σαν έμένα;

—Μά, κουτό παιδί, πώς δεν τον φιλάς;

—'Οχι, δεν τον φιλάς σαν έμένα. Δεν τον φιλάς ποτέ κι' εκείνος στο μπράτσο...

—Γιατί να φιλήσω τον μπαμπά σου στο μπράτσο;

—Γιατί έχει κι' αυτός εκεί το ίδιο σημάδι μ' έμένα...

—Τι είπες!... 'Εχει το ίδιο σημάδι με σένα! φώναξα κατάπληκτη.

—Βέβαια, έχει την ίδια έλξη. 'Αλλά γιατί κλάις; Γιατί κλάις και γελάς μαζί;...

—Μά εγώ, χωρίς να δώσω άπάντησι στην κόρη μου, έρεξα άμέσως να βρω τον 'Αρθούρο. Τον βρήκα στο γραφείο του να γράφει κάποια μελέτη για το περιοδικό του και καθώς υπήρχε κάποιος άλλος...

—'Αι... ναι... Γι' αυτό είμαι κι' εγώ κλεισμένος σήμερα όλην την ημέρα... Σκέπτομαι πώς να βρω χρήματα και...

—'Ε, λοιπόν; τον ρώτησε άνησυχος ο τοκογλύφος.

—Λοιπόν, δεν κατόρθωσα να βρω τη λύσι του προβλήματός αυτού. Δεν με βοηθάει και σεις, που έχετε μεγάλησει πείρα από μένα.

—Αυτός με κιντάζει παρανευμένος. Σίγουρα με πήρε για τρελή, αλλά...

ΓΥΡΝ ΑΠ' ΤΟ ΑΥΤΟΝΟΜΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΒΡΕΤΤΑΝΗΣ

„ME-A-BENN", Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΣ

Πώς ή Βρεττανή προσεφέρθη ως προίκα στον βασιλέα της Γαλλίας Λουδοβίκο 12ο. 'Η μυστικές αστυνομικές οργανώσεις των Βρεττόνων. Πώς άρχισαν τη δράσι. Όπου παίζουν ρόλο και ή βέμβες. Πώς γκρεμίστηκε το άναμνηστικό μνημείο της 'Ενώσεως. Πεινά είνε ή μυστηριώδης κόρη που κρύβεται κάτω απ' το ψευδώνυμο «Με-α-Βένν», κτλ.

Στο βορειοδυτικό μέρος της Γαλλίας βρίσκεται ή 'Αρμορική χερσόνησος, το μεγαλύτερο μέρος της οποίας αποτελεί ή γνωστή γαλλική επαρχία της Βρεττανής.

Οι πρώτοι κάτοικοι της χερσονήσου αυτής ήσαν άγγλικής καταγωγής (εξ ου και ή ονομασία Βρεττανή) και έζησαν στη μικρά επαρχία τους εντελώς ανεξάρτητοι, ως την εποχή που ή ήγεμονία τους δούκισσα 'Αννα παντρεύτηκε με το βασιλιά της Γαλλίας Λουδοβίκο 12ο και του πρόσφερε ως προίκα τη χώρα της. 'Από τότε το δουκάτο της Βρεττανής προσαρτήθηκε στη Γαλλία. 'Όταν μάλιστα άσχημα ή κόρη της 'Αννας παντρεύτηκε το βασιλιά Φραγκίσκο τον 1ο, οι δούκιοι που έβρισκον τη Βρεττανή με τη Γαλλία, έγιναν ακόμα πιο στυνοί.

Όστόσο οι Βρεττόνοι δεν έπαψαν ποτέ να ποθούν την άυτόνομία της χώρας τους. Και για το σκοπό αυτό είχαν ιδρύσει μυστικές οργανώσεις, παρόμοιες με τους «Σιν-Φάινερ», τους άυτόνομιστάς της 'Ιρλανδίας. 'Η δράσι τους όμως ήταν ως τώρα άσημαντη, και γι' αυτό ή γαλλική κυβέρνηση δεν είχε ποτέ ίσχυολογήσει στα σοβαρά μ' αυτούς.

Μά έφτάσε τα πράγματα άλλαξαν. Πού λίγινον καιροί επόκειτο να γιορταστή έπιστήμως στην πόλη Ρένν ή τετάρτη εκατονταετής της ένωσης της Βρεττανής με τη Γαλλία. Την ημέρα λοιπόν της τελετής, οι άυτόνομιστάι έβρισαν μία βόμβα και έκαναν κομμάτια το μνημείο που είχα στηθεί εις ανάμνησιν της ένωσης αυτής. Το μνημείο αυτό παρίστανε τη Βρεττανή, γονατισμένη μπροστά στη Γαλλία. Κοντά του βρισκόταν το άγαλμα της δούκισσας 'Αννας, που έπαθε κι' αυτό σοβαρές ζημιές απ' την έκρηξι της βόμβας.

Κι' έτσι οι άυτόνομιστάι της Βρεττανής απέδειξαν, ότι είχαν διαρθεί πεινά να άγωνίζονται με λόγια κι' ότι άποφάσισαν να ύποστηρίξουν τις ίδιες τους με τις μεθόδους που μεταχειρίζονταν άλλος κι' οι «Σιν-Φάινερ» της 'Ιρλανδίας.

Τη πιο περίεργη όμως σ' όλην αυτή την υπόθεσι, είνε ότι οι άυτόνομιστάι έ-

χουν άρχηγό τους μια άμορφη και μυστηριώδη νέα, ως 20 ετών, ψηλή, και με φυσιογνωμία γλυκειά, συγχρότως όμως κι' άποφασιστική!... Το όνομα της νέας αυτής—ή μάλλον το ψευδώνυμό της—είνε «Με-α-Βένν», που σημαίνει στη βρεττανική διάλεκτο «Θέλω».

«'Η «Με-α-Βένν» έχει τελειώσει τις σπουδές της στην 'Ιρλανδία—και γι' αυτό υπάρχει μια ύποψια ότι οι «Σιν-Φάινερ» έχουν παίξει αρκετό ρόλο στις τελευταίες άυτόνομιστικές εκδηλώσεις της Βρεττανής. Σ' ένα Γάλλο δημοσιογράφο, που της πήρε τελευταία συνέντευξι, ή μυστηριώδης αυτή νέα είπε τα εξής:

—Οι Βρεττόνοι θέλουν να ξαναγί-

«Με-α-Βένν», ή μυστηριώδης παρθένα.

νουν και πάλι ελεύθεροι κι' ανεξάρτητοι, όπως ήταν άλλοτε. Και θά προσπαθήσουν να πραγματοποιήσουν με κάθε τρόπο το όνειρό τους αυτό, χωρίς πάντως να αίσθάνονται κανένα μίσος έναντιον της Γαλλίας, ή να θέλουν να την ελάτουν!...

Ίσως έχει μία γνώμη ότι οι Βρεττόνοι άυτόνομιστάι βρισκονται σε στενές σχέσεις και συνεννοήσεις με παρόμοιες οργανώσεις της 'Αλασκίας.

Άλλοι τέλος βλέπουν σ' όλη αυτή την κίνησι γεωγραφικό δακτύλο. Φαίνεται όμως ότι όλ' αυτά δεν είνε παρά άσχημα, ύποψις, που τις δημιούργησε ή άπόσφασις της ταρχής και του μυστηρίου, ή οποία σκεπάζει

Τι πιο περίεργο όμως σ' όλην αυτή την υπόθεσι, είνε ότι οι άυτόνομιστάι έ-

τις τελευταίες άυτόνομιστικές εκδηλώσεις.

Το δέδιο πάντως είνε ότι υπάρχει μια μεγάλη μερίδα Βρεττόνων έννοιστων, διανοουμένων και έπιστημόνων, ως επί το πλείστον, που προσπαθεί να κινή τη Βρεττανή ανεξάρτητη από άπόψεις γλώσσας και διοικήσεως. 'Υπόχρον όμως οι άντιφρονούντες στην κίνησι αυτή, οι όποιοι άποφάσισαν τελευταίως να συγκεντρωθούν στο Σαιν-Ναζαίρ, για να δώσουν όλοο πιστώς στη Γαλλία. 'Αν συμβεί αυτό, οι άυτόνομιστάι θά κάνουν άσφαλώς άλλο δικό τους συνέδριο, με τον αντίθετο σκοπό.

«'Η «Με-α-Βένν» φαίνεται ότι είνε ή ψυχή του παλιού περιοδικού της Βρεττανής «Μπορξ' Άκτώ», που έχει πρόγραμμά του την ύποστήριξι της ελευθερίας και της ανεξαρτησίας της Βρεττανής. Πάντως, ή ζωή της νέας αυτής περιβάλλεται από ένα σκοτεινό μυστήριο. 'Η φύλη της κι' ή σιδερένια της θέλησι δέχονται σ' αντίστασι με το φύλο της και την ήλικία της. Πως ιδεολόγος και ραντακή συγγραφέας, και δεν έξερει τι θά πούν έμπόδια και δυσκολίες!...

Το πραγματικό της όνομα είνε άγνωστο, και σ' αυτούς ακόμα τους έπαλούς της. Γι'ά έλουν, έθροους και φίλους, είνε μάλλον ή «Με-α-Βένν».

Πριν από λίγα καιροί είχε διοργανώσει στο Λαντρενόν ένα συνέδριο των παλιών της, του οποίου ο φαινομενικός άρχηγός ήταν όρισμένες ανακοινώσεις, σχετικές με τα έθνικά τραγούδια της Βρεττανής. Στην πραγματικότητα όμως, μόλις τελείωσε το συνέδριο εκείνο, ή «Με-α-Βένν» έκανε μια ιδιαίτερη μυστική άσκεψι με τους σπουδαιότερους άυτόνομιστάι.

Τη αποτέλεσμα της συσκέψεως αυτής το είδαμε πιο πάνω. Το πρωί της 7 Αυγούστου, το μνημείο της Ρένν γινότανε γάλα κομμάτια!... 'Απ' την ημέρα εκείνη, ή «Με-α-Βένν» δεν συνκέντρωσε και πάλι τους πιστούς όπαδούς της. Πρόκειται όμως να του συγκαλέσει προσέως σι συνέδριο. Τι θά όνεί απ' το νέο αυτό συνέδριο; Ποιός ξέρει!... Πάντως ή Γαλλία έλαβε τα μέτρα της, για να έδωσει τελεστή καθις νέα ένέσφιξι των άυτόνομιστων. Τό μάλλον θά δείξει ποιος θά επικρατήσει!...

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣΤΕΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

ΕΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ ΣΤΗΝ ΑΓΧΟΝΗ

Ο περιδεύων αντιπρόσωπος και η έρωτικές του κατακτήσεις. Η άφροσύνη της σύζυγου του. Το τελευταίο ταξίδι. Ο μυστηριώδης άγνωστος. Όπου ο Ρούζ τον παραλαμβάνει μαζί του. Δυστύχημα ή έγκλημα; Η σύλληψις του Ρούζ. Η στάσις της σύζυγου του κατά τη δίχη του. Ένα σκοτεινό μυστήριο. Ήταν άδωτος ο Ρούζ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

οίσματά του.

Ο Ρούζ είχε ένα τύπο ώμορφας που άρεσει πολύ σήμερα στις γυναίκες και καθώς κι ο ίδιος έφραζε μεγάλη αδυναμία προς το ωραίο φύλο, σε κάθε πόλη απ' την οποία περνούσε, σιμείωνε άκαταξίες κατακτήσεις. Γι' αυτό δε ίσως είχε διαλέξει και το έπαγγελμα του περιδεύοντος αντιπροσώπου.

Εν τούτοις ο Ρούζ ήταν παντρεμένος. Η γυναίκα του, μάλιστα, ήξερε όλα του τα κατόρθωματα. Στο κεφάλαιο όμως αυτό ήταν εξαιρετικά αμυντόν. Τι την ένοιωνε για τις έρωτικές περιπέτειες του άντρός της, αφού αυτή ήταν η πραγματική του γυναίκα.

Στις 5 Νοεμβρίου λοιπόν του περασμένου χρόνου, ο Ρούζ, αφού έδειπνε καλή στο σπίτι του, έτοιμάστηκε, κατά τις 10 το βράδυ, να φύγει για την περιουσία του.

—Θα κοιμηθώ λίγες ώρες μέσα στ' αυτοκίνητο, είπε στη γυναίκα του. Έτσι θα εξοικονομήσω τα έξοδα του ξενοδοχείου και θα φτάσω γρηγορότερα.

Κατέβηκε, μπήκε στ' αυτοκίνητό του, αφού έφίλησε τη γυναίκα του, και ξεκίνησε για το ταξίδι του ταξιδιού, που ήταν μοιραίο να τον οδηγήσει στην άγχονη...

Η περιπέτεια που του συνέβη στο ταξίδι του αυτό, αν πιστέψουμε τουλάχιστον την κατάθεσή του, ήταν απερίγραπτη ή πιο παράξενη περιπέτεια που θα μπορούσε να συμβεί σε άνθρωπο.

Μάλιστα το αυτοκίνητο βγήκε απ' την πόλη, ένας άντρας πετάχτηκε ξαφνικά μέσ' από μερικούς θάμνους και στάθηκε στη μέση του δρόμου, κάνοντας νόημα στον Ρούζ να σταματήσει. Ο άγνωστος φαινόταν ως 35 χρονών. Το πρόσωπό του ήταν χλωμό και ξυρισμένο. Από τι φως του δεικνύει πως ανήκε μάλλον σε καλή κοινωνική τάξη.

Επληρώθηκε με ασυστολή, και αφού

χαϊρέθηκε το Ρούζ, του είπε:

—Θα έχετε την καλωσύνη να με πάρετε μαζί σας, κύριε... Δεν έχω πεντάρα επάνω μου... Μου υποσχέθηκαν όμως ότι θα μου δώσουν εργασία, στο Νόρθαμπτον. Αν βρισκόμαι εκεί αύριο το πρωί, την ώρα που ανοίγουν τα εργοστάσια.

Ο Άλφρεδος Ρούζ τον λυπήθηκε. Δεν του ήταν, εξ άλλου, δυσάρεστο νάχη συντροφιά στο δρόμο... Άνοιξε λοιπόν την πόρτα του αυτοκινήτου του και, αφού είπε το άγνωστο να μπη μέσα, τον έβαλε να καθίσει δίπλα του.

Ο άγνωστος όμως δεν φαινόταν νάχη καθόλου κέρι για κουβέντα. Σε όλες τις έρωτικές του Ρούζ άπαντούσε με μονοσύλλαβα, και συγχρόνως κλπινξε όλοένα. Έτσι από λίγη ώρα είχε κυνίσει όχι μόνο τα λόγια

—Κάνετε και σεις κάτι... Νά, πάρτε τον τενεκέ κι' αδειάστε τη βενζίνη στο ρεζερβουάρ... Όταν τον αδειάσετε τον ξαναβάζετε στο θάλο του αυτοκινήτου. Εγώ θ' άπουα κρυφά για λίγα λεπτά...

—Ωλ ράιτ... έκανε ο άγνωστος. Στο διάστημα όμως των λίγων λεπτών που θα λείψετε θ' κάμωκα εύχαρίστω ένα ταξίδι...

Ο Ρούζ έβαλε ένα ποδό απ' την τσέπη του, και του το προσέφερε, λέγοντας:

—Δεν έχω άλλο. Τα ταξίδια έσλειώσαν.

Και έπειτα απομακρύνθηκε. Καθώς όμως απομακρύνονταν, ο άγνωστος τον φώτισε με τους προβολείς του αυτοκινήτου. Νευριασμένος, ο Ρούζ πήδησε σ' ένα χαντάκι. Κι' έξαφνα είδε μια τρομερή φλόγα να

Έντελως ανεξήγητα όμως φώδηκε να τους πή την αλήθεια. Άρχισε λοιπόν να τους άραδιάζει χίλιες δυό ψευτιές και να τους λέει ότι του έκαψαν το αυτοκίνητο!

Το ίδιο βράδυ, ένας φίλος των Ζένικινς πήγε να τους επισκεφθή κρατώντας μια έφημερίδα στη χέρι.

—Ένα παράξενο δυστύχημα συνέβη εδώ κοντά! είπα. Ένα αυτοκίνητο έπιασε φωτιά στο δρόμο του Νόρθαμπτον. Ο οδηγός βρέθηκε νεκρός, μέσ' στ' αυτοκίνητό του...

Ο Ρούζ ακούγοντας τα λόγια αυτά, εχλώμισε τρομερά. Έπηρε την έφημερίδα, την έβαλε στην τσέπη του και έφυγε. Κι' άμέσως μπήκε σ' ένα λεωφορείο που έφραγε για το Λονδών.

Στο τέμα όμως του ταξιδιού τον περίμενε ο αστυνομικός επιθεωρητής Λάουρενς, ο οποίος και τον συνέλαβε.

Από τότε άρχισε το μαρτύριο του δυστυχήμενου Ρούζ—αν βέβαια παραδεχτούμε ότι ήταν άδωτος...

Η ανάκρισι του, στο αστυνομικό τμήμα, έστάθηκε ως τις έξι το πρωί. Η άπολογία του συνελίστηκε στη διήγησι που σ' άφηγηθήκαμε παραπάνω. Ο Ρούζ ισχυριζόταν ότι ούτε έγνώριζε καν το θύμα. Για ποιά λόγο λοιπόν να το δολοφονήσει...

Η κατηγορία όμως ύπεστήριξε μίαν άλλη άποψι. Σύμφωνα λοιπόν μ' αυτή ο Ρούζ είχε λόγους να έξαραιστεί... Και έκαψε τον άγνωστο μέσα στ' αυτοκίνητό του, για να νομιστή πως ήταν αυτός ο ίδιος. Ηθελε να εξαφανιστή, γιατί, όπως έκακιδόθηκε, σε κάθε πόλη που πήγαινε, συντηρούσε τις γυναίκες που είχε απλίζει στα δίχτυα του και τα παιδιά τους... Γι' ν' απαλλαγεί λοιπόν, δεν ύπήρχε άλλος τρόπος, έκτός απ' την εξασάνισι του. Έτσι θα έκοβε κάθε δεσμό με όλες αυτές τις γυναίκες. Όσο για τον άγνωστο, η κατηγορία παραδεχόταν ότι τον παρότρυνε, την αέθισε, τον σκότωσε, κι' έπειτα έβαλε φωτιά στο αυτοκίνητό του...

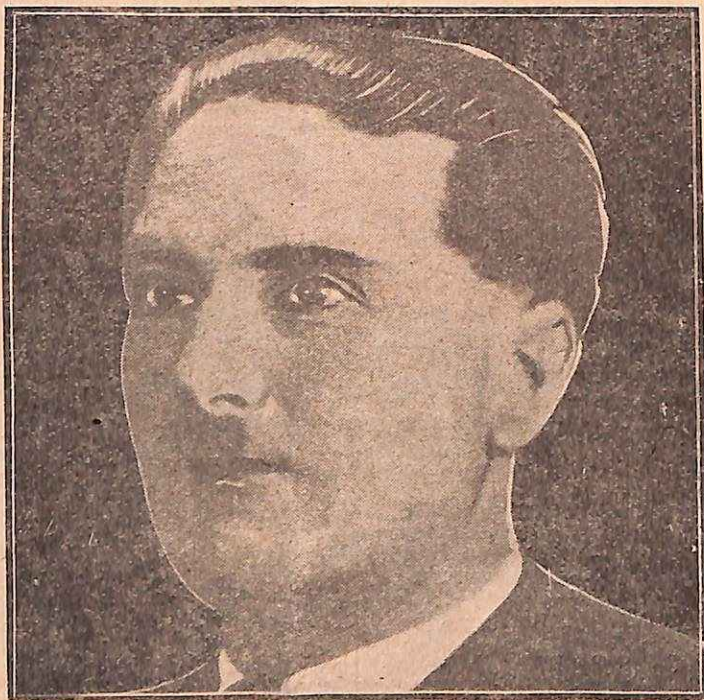
Τη κακή για τον Ρούζ, ήταν ότι η ταυτότης του άγνωστου δεν κατορθώθηκε να εξακριβωθή.

Κι' έτσι, καταδικάστηκε σε θάνατο.

Αυτή που δειχτηκε πράγματι ύπεροχη στην περίπτωση αυτή, ύπρξε η γυναίκα του Ρούζ.

Όταν έμαθε την καταδίχη του έτρεξε στην Έλένη Κάμπελ, μη από τις άναρμόρφες φίλες του Ρούζ, ή όποια μάλιστα είχε άποστήσει μαζί του κι' ένα παιδί, τον Άρθουρο. Η δυο μέλλουσες αγήρες έγιναν άμέσως φίλες κι' έτσι ο νεαρός Άρθουρος άπέπτασε και δεύτερη μητέρα.

Πήγαν κι' η δυο μαζί στην θλιβερή φυλακή του Μπρέντφορντ, όπου ίκαπέτο ο μελλοθάνατος και περπάσαν, ή μία μετά την άλλη, στην αλ-

Ο γόνος Άλφρεδος Ρούζ.

δικα του ταξιδιού, αλλά και όλα τα ταξίδια του Ρούζ.

Ταξίδευαν έτσι οι δυο ώρες...

Τώρα όμως ο άγνωστος με την παράδοξη σιωπή του είχε άρξισι πεία να έμπνιέ κάποιο φόβο στον Ρούζ... Λίγο πριν φτάσουν στο χωριό Χάρντινγκστον, ο μοτέρ του αυτοκινήτου άρχισε να μη δουλεύει κανονικά, σαν να ε'χε σωθεί ή βενζίνη, έπειτα δε από λίγες στιγμές σταμάτησε έντελως. Τότε ο Ρούζ άναγκάστηκε να φρενάρι και να κατέβη για ν' δει τι ε'χε πάθει το μηχανήμα του. Είδε άμέσως πως πραγματικά ή βενζίνη είχε σωθεί και τράβηξε από το θάλο του αυτοκινήτου έναν τενεκέ γεμάτο βενζίνη. Ο σύντροφός του όμως ούτε κανονίταν καθόλου να τον βοηθήσει. Νευριασμένος από την απώλειά του ο Ρούζ, του είπε:

Ξεπετάγεται από το μέρος όπου βρισκόταν τ' αυτοκίνητο. Ο Ρούζ όμως άμέσως προς αυτό μ' χτυποκάρδι, και τότε τι είδε να κλείνεται! Φλόγες τεράστιες, το είχαν περικυκλώμενο... Ο Ρούζ, σαν τρελλός, έτρεξε να σώσει τον άγνωστο συνταξιδιώτη του. Ήταν άραγ όμως πεία. Ο άγνωστος είχε γίνει στάχτη. Άποκαταμένος κι' άπελπισμένος ο Ρούζ, έλειπούμυσε.

Από τη λιποθυμία του συνέβη κατά τις δυο το πρωί. Απομακρύνθηκε άμέσως από τον τόπο του τραγικού δυστυχήματος και βλέποντας να περνά κάποιο φορτηγό αυτοκίνητο, παρακάλεσε να τον πάρει μαζί του. Έτσι έπειτα από μία ώρα έφτασε στο Νισιπορτ. Εκεί είχε μια φιλική του οικογένεια τους Ζένικινς και τράβηξε κατ' εύθειαν στο σπίτι τους.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΟΜΕΡΣΕΤ ΝΤΙΚΣΟΝ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΑΝΤΕΟΥ

Και τώρα ο Όρβιλλ είχε πει στο πρώτο τους ραντεβού. Χτές, μέσα στην παρακάλη του, είχε ξεχάσει να τη ρωτήσει ποιά ήταν τ' όνομά της. Το ίδιο κι' εκείνη. Ούτε ζήτησε να μάθει ποιά μένει και τι δουλειά κάνει. Ήσαν δυο έντελως άγνωστοι, που τους προσήγγισε ή τύχη και που τώρα προσπαθούσαν και οι ίδιοι να βοηθήσουν την τύχη αυτή.

Στις εξήμισι άκριθως φάνηκε ή ωραία ξανθή, Γαλαστή και χαρούμενη, πλησίασε, με άπλωμένο το χέρι. Δυο άκαλησπέρα διασταυρώθηκαν στον άέρα κι' ή συνάντησι τους ήταν σαν ένα πρώτο φιλή. Οι δυο νέοι στάθηκαν ο ένας μπροστά στον άλλον, κυττάχτηκαν στα μάτια, χαμήλωσαν κατόπιν τα βλέμματά τους, ενώ εξακολουθούσαν να στήγγουν το χέρι.

—Πού θά πάμε; ρώτησε ή ωραία ξανθιά.

—Όπου θέλεις, της άπάντησε ο Όρβιλλ.

Όταν μετά μισή ώρα κάθισαν, γαλαστοί πάντα και χαρούμενοι στο έξοχικό κέντρο, που εύδιαιε από τα

στο τέλος.

Η ώρα είχε προχωρήσει άκοκτά και οι δυο νέοι βρισκότουσαν πάντα στο έξοχικό έκντρο κέντρο. Τώρα μιλούσαν. Είχαν πει τις μπύρες τους, είχαν παραγγείλει δεύτερες, τρίτες και είχαν μπει ο καθένας τα πάντα για τον άλλον. Μία ώρα είχε διαρκέσει ή άκυστήρυσις του καθενός, που τη διέκοπταν παρατηρήσεις, έρωτήσεις ή πειράγματα του άλλου.

Άγαπούσαν και οι δυο για πρώτη φορά. Έτσι είπαν και το πίστεψαν. Κανένας δεν άμφέβαλλε για τα λόγια του άλλου. Είχαν τόση γαλήνη στην ψυχή, τόση έλπίδα στη φαντασία, τόση νεότης στα κορμιά, που ήταν έτοιμοι να πιστέψουν ό,τιδήποτε. Και ήταν ήρεμο ή ώρα να φύγουν, γιατί ή Λέατρικ δεν μπορούσε να μείνει πιο άργα έξω, νόμισαν ότι ξυπνούσαν από ένα όνειρο. Είχαν ένα περίεργο βάρος, εύχάριστο όμως, στο στήθος. Άνέπνεαν με ήδονή, για να ξαναγυρίσουν στην πραγματικότητα. Όταν βγήκαν έξω, στην ήσυχη της νύχτας και τη μοναξιά του δρόμου, δεν κρατήθηκαν. Ένα άγκάλιασε τους έδεσε ξανά και το φιλήμα τους αυτό ήταν πιο γαρό, πιο θεληματικό, πιο σταθερό από το πρώτο.

Προχώρησαν άκοκτήν ώρα πεζοί... Όταν έφτασαν στην στάσι των λεωφορείων, σταμάτησαν και περίμεναν. Η πρώτη βραδεία είχε τελειώσει και τώρα καθένας τραβούσε το δρόμο του. Εκείνη θά γύριζε στο σπίτι της, στην οικογένειά της, έκείνος στο μοναχικό του δωμάτιο.

Αύριο, πάλι, στο ίδιο μέρος, την ίδια ώρα. Αύριο θά σκαρτύνουσαν οι θύκωνες για το μέλλον. Απόψε δεν έκαναν καθόλου σχέδια. Τους έφραγε ή γλυκειά αυτή εύτυχη. Είχε μία παράξενη ευδωία αυτό το πρώτο τους ραντεβού. Ήσαν έξω από κάθε φροντίδα και άνησυχία. Αύριο, θα άντικατάσταζαν την πραγματικότητα.

Το λεωφορείο είχε σταματήσει. Ένα δυνατό σφίξιμο χεριού, ένα γεμάτο στοργή, εύγνωμόνη και ύποσχέσις βλέμμα, μία χαμηλόφωνη άκαλησπέρα και ή Λέατρικ έφραγε, εξακολουθώντας να χαμογλά μέσα στο φωτισμένο λεωφορείο, που είχε ξεκινήσει.

Ο Όρβιλλ πήρε τρεις φορές βαθειά την άναπνοή του, μύρισε δυνατά τον άέρα, έκλεισε τα μάτια, σήκώθηκε στις μπύρες των ποδιών του, άνοιξε τα χέρια σαν νάθελε ν' άγκάλιαζε τον ούρανό και έπειτα προχώρησε, χαρούμενος, ήσυχος, εύτυχημένος, έτοιμος για όλες τις χαρές και για όλες τις εύτυχίες.

Κυττάχτηκαν στα μάτια, χαμήλωσαν κατόπιν τα βλέφαρα και...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΙ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΗΣ "ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ",

Ποιές κατηγορίες απευθύνουν στον άββα Πρεβό οι σύγχρονοί του. 'Αποστάτης, εξωμότης, διγαμος και πατροκτόνος! 'Η περιπετειώδης ζωή του άββα συγγραφέως. Πώς τ' έσκαψε από τα μοναστήρια. 'Η έρωτικές του περιπέτειες. Σκότωσε ο Πρεβό τον πατέρα του; 'Η φυγή του στην 'Αγγλία. Τό τελευταίο καταφύγιο, κτλ. κτλ.

ΠΟΣΤΑΤΗΣ, έξω ότ ης, δίγαμος και πατροκτόνος... Περί τίνος λοιπόν πρόκειται; 'Απλούστατα, περί του διασήμου συγγραφέως της πασίγνωστου «Μανόν Λεσκώ», του άββα Πρεβό, άν πιστέψουμε τις μαρτυρίες και την κακολογία των συγχρόνων του. Περί του άνδρώπου που έγραψε ένα από τα άθάνατα μυθιστορήματα όλων των αιώνων και που έκανε εκατομμύρια αναγνώστων να χύσουν ποταμούς δακρύων.

'Υπηρε έδωκε πράγματι πατροκτόνος, δίγαμος, εξωμότης και αποστάτης ο άββας Πρεβό; Νά ένα μεγάλο πρόβλημα για τους βιογράφους του, ο τελευταίος από τους όποιους, ο κ. 'Ανδρέας ντε Μερικιούρ, στο σχετικό βιβλίο που εξέδωσε πρό μηνός, προσπαθεί να παρουσιάσει τη ζωή του συγγραφέως της «Μανόν Λεσκώ» με όλη την ιστορική άνριβεια. 'Ας τον παρακολουθήσουμε όμως στην προσπάθειά του αυτή.

Σύμφωνα λοιπόν με τον Μερικιούρ, ο άββας Πρεβό έγινε κατά παρεξήγησην κληρικός. 'Ηταν μάλιστα τόσο η κλίσις του προς τις περιπέτειες και στην άληθεια, ώστε δεν μπόρεσε ποτέ να συνήθισι στη μονότονη, άσκητική και πειθαρχημένη εκκλησιαστική ζωή. 'Επειδή όμως όλοι στην οικογένειά του ήσαν κληρικοί και καλόγηροι, γι' αυτό και ο νεαρός 'Αντώνιος — αυτό ήτο το μικρό του όνομα — από παιδάκι άκόμα είχε προσοριθεί άπ' τους γονείς του για τό εκκλησιαστικό στάδιο. 'Αλλά από την άρχή κιόλας έδειξε τον άτίθασο χαρακτήρα του. 'Αρνού φρόνησε λίγον καιρό στο Κολλέγιο μάς μονής 'Ιησουϊτών, μά μέρα τό έσκασε ξαφνικά και κατατάχθηκε στο στρατό, δνειρονώμενος πολέμου και δόξης. 'Η περίπτωση όμως δεν ήταν κατάλληλη για την πραγματοποίηση των όνειρων του: Είληνη απόλυτη επικρατούσε σ' όλην την κεντρική Εύρώπη κι' έτσι οι στρατιώται έμεναν περιωρισμένοι στους στρατώνες. 'Ετσι ο νεαρός 'Αντώνιος βαρέθηκε πολύ γρήγορα τό στρατιωτικό επάγγελμα και τό εγκατέλειψε. Δένε μάλιστα ότι λιποτάχτηκε, άλλ' αυτό δεν εινε βέβαιο.

Πάντως ξαναγύρισε στη μονή των 'Ιησουϊτών, άπ' την όποία τό είχε σκάσει, κι' εκεί έγινε δεκτός ως δόκιμος. Μά έπειτ' από λίγον καιρό, τό έσκασε πάλι και τράβηξε για τό Παρίσι, όπου τον βρίσκουμε στο 1718, κατά την έποχή δηλαδή του 'Αντιβασιλέως Γάστωνος της 'Ορλεάνης.

Κατά την έποχή μάλιστα αυτή, σύμφωνα με τον άββα Μπαρτελεμύ, διαπράχθη ή δολοφονία του γέροντος Πρεβό από τον γιό του, υπό τις δέξεις συνήθης: Μια μέρα ο 'Αντώνιος βρισκόταν στο πατρικό του σπίτι με κάποια φίλενα-δούλα του, την όποια είχε μιάσει κυρτά, όταν έξαφνα παρουσιάστηκε μπροστά τους ο σεβάσμιος πατέρας του. 'Επακολούθησε μια άγρια σκηνή μεταξύ τους και ο νεαρός 'Αντώνιος, επάνω στο θυμό του, έσπρωξε τον γέροντα πατέρα του. 'Ο γέροντος Πρεβό έχασε τότε την ισορροπία του και κατακυλόνοντας από τη σκάλα που βρισκόταν μπροστά του, έμεινε στον τόπο.

Αυτά λέει ο άββας Μπαρτελεμύ. 'Ο κ. ντε Μερικιούρ όμως, ο τελευταίος βιογράφος του Πρεβό, αποδεικνύει ότι ό τόσον οικτρά φονευθείς πατέρας του συγγραφέως της «Μανόν Λεσκώ» έζωσε ακόμα είκοσι επτά δικάλχηρα χρόνια μετά τό 1718, όποτε, κατά τον άββα Μπαρτελεμύ, σκοτώθηκε τάχα από τον γιό του. 'Ετσι, ο συγγραφέας της «Μανόν» αποδεικνύεται τουλάχιστον άδωος της πατροκτονίας, για την όποια κατηγορείται.

Τό 1720 ξαναβρίσκουμε τον Πρεβό στο μοναστήρι των Βενεδικτίνων του Σαιν-Μώρ, γιατί οι 'Ιησουϊτες δεν ήθελαν πεινά τον δεχτούν κοντά τους. Γιατί όμως; 'Ο ίδιος ο συγγραφέας μάς τό λέει σ' ένα από τα μυθιστορήματά του, στο όποιο, κατά τη συνήθειά του, αναμνηστική τις προσωπικές του αναμνήσεις με τη φαντασία.

«... Τό άτυχο τέλος, γράφει, ένός πολύ τρυφερού δεσμού, με ώδήγησε στον τάφο. Τάφο δέ άποκαλώ τό σεβαστό μοναχικό τάγμα, στο όποιο πήγα να ταφώ...».

Ποιός να ήταν όμως ο τρυφερός έκείνος δεσμός; 'Ο ίδιος ο Πρεβό δηλώνει σ' ένα γράμμα του ότι ήταν άναγκασμένος να άγωνίζεται «εναντίον άρισμένων εικόνων που του έρχόντουσαν πολύ συχνά στο μυαλό του και τον έτάραξαν». Φαίνεται λοιπόν ότι ένας μεγάλος, αλλά άτυχος έρωτας, βασάνιζε την ψυχή του. Αυτό όμως δεν τον εμπόδιζε να χειροτονηθή στο τέλος μοναχός. Τότε και ο πατέρας του, ο όποιος είχε άσφαλώς τους λόγους του να δυσπιστή στον άνήσυχο γιό του, του έγραψε πατρικά, μετά τη χειροτονία του:

«'Αν παραβείς τις άποχρεώσεις, που ήσουν εντελώς έλεύθερος να άνα-

λάξης ή να μνή αναλάξης, θά σέ καταδιώξω σ' όλη τη γή, για να σού τινάξω τά μυαλά στον άέρα».

Από τό Σαιν-Βαντρίγ, ο νεαρός Πρεβό πήγε στο άββάτο του Ζυμιές, από εκεί στο Σαιντ-Ονέν, κοντά στο Ρουάν (μία τοπική παράδοση μάλιστα ισχυρίζεται ότι εκεί έγραψε τη «Μανόν» στο «Λευκό Σάτι», που έγινε μετά διακόσια και περισσότερα χρόνια σπίτι του Φλωμπέρ), και από εκεί άλλαξε έξη μοναστήρια, για να καταλήξει στο Σαιν-Ζερμαίν-ντε-Πρέ. Σ' αυτό δέ τό διάστημα ο Πρεβό βρήκε τον καιρό — καθώς καταγγέλλει ο άββας Βοναζενόν (τί καλές γλώσσες αυτοί οι άββάδες!) — να γίνη δίγαμος. Και όμως ή καταγγελία αυτή δεν συμφωνεί με μία όμολογία του μοναχού μάς, ο όποιος παραπονείται για τό κλεισμό του στο μοναστήρι, γράφοντας:

«'Η τόσο ζωντανή καρδιά μου έκαψε ακόμα κάτω από τη στάχτη».

Στό μοναστήρι όμως είχε διαρκώς διαφωνίες με τους προϊσταμένους του, ώστόσο στο τέλος τους εγκατέλειψε, γράφοντας τους τό έξης:

«Σας σέβομαι πολύ, αλλά δεν σας φοβόμαι καθόλου. 'Αν μάλιστα με στερώξετε, θά περάσετε άσχημα μαζί μου».

Τότε ο πρώην μοναχός μάς κατατάχθηκε πάλι στο στρατό, ξαναδόστηκε τό έξοφο και πήγε στο Παρίσι. Δεν έμεινε όμως πολύ καιρό εκεί. Τόν 'Οκτώβριο του 1728, κατόπιν μηνύσεως των μονα-

χών του Σαιν-Ζερμαίν-ντε-Πρέ, ή άστυνομία άρχισε να τον άναζητή για τον συλλαβή, ο δέ Πρεβό, έπειδή φοβόταν τη φυλακή, τό έσκασε για την 'Αγγλία.

Στην 'Αγγλία ο Πρεβό, για να ζήσει, άρχισε να γράφει τό πολύτομο έργο του «'Η περιπέτεια ενός έκλεκτού άνθρώπου», τό όποιο άρχισε να εκδίδεται τό 1728. 'Η «Μανόν Λεσκώ», που αποτελεί τον έβδομο τόμο του, εινε τό φώς στο 1731. 'Η περιπέτεια που διηγείται στο παγκόσμιο αυτό άριστούργημα ο Πρεβό, εινε προσωπική του: την έξησε ο ίδιος και την άπαθανάτισε κατόπιν στο περίφημο άριστούργημα του.

Από την 'Αγγλία ο Πρεβό πήγε στην 'Ολλανδία, μά έπειτα ξαναγύρισε στο Λονδίνο, παρακολουθώντας μια γυναικα, γιατί ο έρωτας ήταν πάντοτε ο άξων της ζωής του.

Περί τά μέσα του 1733, κουρασμένος πειά από τις περιπλανήσεις, ο Πρεβό άπέρχυνε μία αίτηση στον Πάπα, για να του δώσει την άδεια να επιστρέψει στους Βενεδικτίνους. Μεσολάβησαν τότε υπέρ αυτού μερικοί ισχυροί του φίλοι, όπως ο πρίγκιψ Κοντί, ο καρδινάλιος ντε Μπισού, κι' έτσι ο Πάπας επέτρεψε στην 'Εκκλησία να ξαναδεχτή στους κόλπους της τον αποστάτη. 'Ο Κοντί μάλιστα πήρε κοντά τον Πρεβό ως πνευματικό του. 'Αλλά ούτε κι' εκεί ο άνήσυχος αυτός άββας δεν μπόρεσε να βοηθί τη γαλήνη.

*** Στο Παρίσι, όπου έπειτα από λίγον καιρό ο Πρεβό συνάντησε τον πρίγκιπα Κοντί, όλοι τον δέχτηκαν πρόθυμα και από παντός ή μεγάλες κυρίες, ή Τρανσέν, ή Κραζι, ή Αλγκιόν. Συγχρόνως όμως είχε κι' ένα μικρό έξοχικό σπίτι στο Σαγιά, όπου άποτραιόταν κάθε τόσο, έχοντας κοντά του — όπως γράφει ο ίδιος — «μία χαριτωμένη χήρα, τη κυριόβονάντα του, τη Λουλού, τη μαγειρίσά του και με ένα ύπνερή...». Ποιά ήταν όμως ή χαριτωμένη αυτή χήρα; 'Ο κ. ντε Μερικιούρ δεν κατόρθωσε να τό έσκαφίσει. Καί ή Λουλού; 'Όσο γι' αυτή, φαίνεται πως ήταν ένα σκιάλι.

Σέ λίγο όμως ο Πρεβό βρήκε, έπ' τέλους, τό λιμάνι της γαλήνης. 'Ηταν τό μοναστήρι του Σαντιγύ, όπου ο περιπετειώδης άββας — συγγραφέας πέρασε τό υπόλοιπο χρόνιο της ζωής του. 'Η 'Εκκλησία ύπήρξε τό τελευταίο του καταφύγιο.

*** Και τώρα άς πούμε λίγα λόγια για τον θάνατό του, που αποτελεί όλόκληρο όθώ. 'Ο θάνατος τον βρήκε ξαφνικά μία νύχτα, ενώ γυρίζε πεζός από τό Σαντί, όπου είχε επισκεφθεί τους μοναχούς του 'Αγιου Νικολάου. Στο όρόμο, ενώ περπατούσε, έπεσε έξαφνα κάτω, χτυπημένος από άποληξία. Μερικοί χωρικοί που τον βρήκαν άναίσθητο, τον μετέφεραν στο σπίτι του έφημερίου. Μά ήταν νεκρός πειά και ο χειρουργός που έφτασε σέ λίγο του έκαψε μία τομή με τό νιστέρι του και βρήκε την άορτη διαρρηγμένη.

*** 'Ο θάψος όμως έμεινε έτσι ο Πρεβό ζούσε ακόμα και ότι τον σκοτώσε ο χειρουργός με τό νιστέρι του... 'Αλλά αυτό δεν φαίνεται άκριβές.

Τό φτωχικό σπίτι, όπου έζησε τό τελευταία χρόνιο της ζωής του ο Πρεβό, κοντά στο μοναστήρι του Σαντιγύ, σώζεται ακόμα και εινε τόπος προσκηνήματος όλων των έραστών, που ή ιστορία της Μανόν δεν έπαψε να τους συγκινεί αιώνα. Καί εκεί κοντά βρίσκεται τό τάφος του Πρεβό, με τη λατινική επιτύμβιο έπιγραφή: «'Ενθάδε κείται ο 'Αντώνιος Πρεβό, ιερέας...».

Η Μανόν Λεσκώ.

ΟΙ ΚΙΝΑΥΝΟΙ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

"ΓΥΡΙΖΟΝΤΑΣ,, ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

('Η ζωή των άγρίων θηρίων)

ΝΑ από τά μεγαλύτερα κατορθώματα του κινηματογράφου κατά τά τελευταία δύο-τρία χρόνια, δηλαδή μετά την επικράτεια του όμιλου του όχηματός, εινε ασφαλώς ή φωτοληψία της ζωής των θηρίων στη ζούγκλα. Τολμηροί όπερατέρ, συνοδευόμενοι από τολμηρούς επίσης συνεργάτες, εκστρατεύουν από τό Χόλυγουντ ή από τά κινηματογραφικά κέντρα της Εύρώπης στην 'Αφρική, την 'Ασία, τη Ν. 'Αμερική ή την Πολινησία, και εκεί, στρατοπεδεύοντας μέσα στην καρδιά της ζούγκλας, κινηματογραφούν την άγριή ζωή, μισθωμένη και τόσο περίεργη ζωή των άγρίων θηρίων. 'Αρκετές από τις άποστολές αυτές γύρισαν κιόλας στην Εύρώπη και την 'Αμερική, φέρνοντας μαζί τους και ταινίες, που εινε πραγματικά άριστούργημα και μάς δίνουν τελεία την άναπαράστασι του κόσμου της ζούγκλας.

Μία από τις ταινίες αυτές εινε και εκείνη που εγύρισαν οι Παύλος Κ. Χαϊφφλερ και Ουόλτερ Φούττερ πριν από λίγους μήνες στην 'Αφρική και που έχει προβληθεί με θαυμάσια επιτυχία σ' όλα τά κινηματοθέατρα της 'Αμερικής και της Εύρώπης — έκτός από την 'Ελλάδα — με τον τίτλο «'Η 'Αφρική σ' άσ μιλεί». Τί κινδύνους και τί συγκινήσεις πέρασαν οι τολμηροί αυτοί κινηματογραφιστάι σ'τά βάθη της 'Αφρικής ζούγκλας, μάς περιγράφει σ' ένα τελευταίο άρθρο του ο κ. Χαϊφφλερ, τό όποιο δημοσιεύουμε έδώ εν μεταφράσει:

«Όταν φτάσαμε στην περιοχή της Ταγκανίκα, στην περιοχή δηλαδή που υπάρχουν τό περισσότερα λιοντάρια, χτίσαμε διάφορα «μπομά» στα μέρη που, κατά τις πληροφορίες των ιδανών, σήχναζαν τά θηρία αυτά. «Μπο-

μά» σημαίνει στη γλώσσα των ιδανών κυκλικό περιφραγμένο καταφύγιο, καμωμένο από θάμνους και κλαδιά, με χοντρά άγκάδια και χωρίς σκεπή, όλόγυρα άπ' τό όποιο τοποθετούνται κομμάτια όμοιού κρέατος για δόλωμα. Τά άγκάδια ά επιδίδουν τά λιοντάρια να μπει μέσα στο «μπομά», εν τούτοις, όπως μάς συνέδω άρκετές φορές, τά καταφέρνουν και ληδόν επάνω από τον φράχτη κι' έτσι βρίσκονται μέσα στην περιφραγμένη ζώνη.

Όταν τό πρώτο «μπομά» έτοιμάστηκε, υπήκα μέσα με την κινηματογραφική μηχανή μου και περίμενα επί πολλές

ώρες, ώστόσο να φανή κανένα λιοντάρι. Στο τέλος παρουσιάστηκε μία λέαινα. Τράβηξε όλόσσια προς τό μέρος, όπου ήταν τοποθετημένη ή μηχανή μου, και σταμάτησε όταν άκουσε τον κρότο του γυρισματος της ταινίας — γιατί έντομεταξύ είχα άρξισι να γυρίζω — μόλις 12 πόδια μακριά από μένα. Την άκολουθούσαν δυό άλλες λέαινες και σέ λίγο φάνηκε κι' ένας λέων που προχωρούσε μεγαλοπρεπώς. Με κύτταξε περιήφανα, έδειξε κατάληξι για την άσυνήθιστη παρουσία μου κι' έπειτα πήγε κοντά στις λέαινες. Έκ'αναν μαζί άρκετές φορές τον γύρο του «μπομά» κι' έπειτα ξαπλώθηκαν για να κοιμηθούν. Δεν ξητούσα περισσότερα. Τό μέρος που είχα διαλέξει για να ξαπλώσουν, άπειχε μόλις 15 πόδια από εκεί που βρισκόμουν, κι' έννοιωθα ότι άρχιζα να γίνωμαι νευρικός. Έπαυσα κουνέντα με τον μικρό μαύρο που είχα μαζί μου. 'Η όμιλία μάς όμως ένόχλησε τόσο πολύ τους γείτονές μάς, ώστε τό άρσενικό λιοντάρι μάς έρριξε ένα άγριο βλέμμα, μούγκρισε άρκετές φορές κι' έφυγε, παίρνοντας μαζί του και τις λέαινες.

Λίγες μέρες άργότερα, ενώ βρισκόμουν στη σκοπιά μου, δέχτηκα την επίσκεψη έξη συγχρόνων λέόντων. 'Αποφασισμένος να επιτύχω εγκυρό-πλάν (δηλαδή φωτογραφίες από έλοχιστή άποστασι), προχώρησα ως 18 πόδια από τά λιοντάρια. 'Ημιασε τόσο κοντά, ώστε ή ούρα ενός άπ' τά θηρία χτύπησε τό πόδι του μικρού Νέγγρος που με συνοδευε. 'Ο μικρός κατόρθωσε να συγκρατηθή και να μη φωνάξη από τον φόβο του. Έμεινε άκίνητος, σάν άπολιθωμένος, αλλά στο πρόσωπό του διαγραφόταν καθαρά ο τρόμος του και ή έκφρασις του αυτή μ' έκανε να νιώσω όγιν' στη σπονδυλική στήλη.

Μιάν άλλη φορά, ενώ εγύριζα, ο μικρός Νέγγρος — που ήταν πάντα μαζί μου, όπως ή γάτα. Μάχεται μάλλον σάν πυγμάχος, έχοντας έμπιστόννη στην καταπληκτική δύναμη των προσιτών ποδιών και τών ώμων του. Μ' ένα μόνο χτύπημα του δυνατού ποδιού του, μπορεί να τοακλή τον λαμό ενός βοδιόλου. Έχει επίσης κι' ένα άλλο τρομερό όπλο: τά δόντια του. 'Η δύναμη των σαγονιών του εινε καταπληκτική. Μπορεί να δαγκώσει τό πόδι ενός άνθρώπου τόσο δυνατά, ώστε τά δόντια του να συναντηθούν μέσα στο δαγκωμένο μέλος!

Ό λέων ποτέ δεν όρμάει με τά νύχια του, όπως ή γάτα. Μάχεται μάλλον σάν πυγμάχος, έχοντας έμπιστόννη στην καταπληκτική δύναμη των προσιτών ποδιών και τών ώμων του. Μ' ένα μόνο χτύπημα του δυνατού ποδιού του, μπορεί να τοακλή τον λαμό ενός βοδιόλου. Έχει επίσης κι' ένα άλλο τρομερό όπλο: τά δόντια του. 'Η δύναμη των σαγονιών του εινε καταπληκτική. Μπορεί να δαγκώσει τό πόδι ενός άνθρώπου τόσο δυνατά, ώστε τά δόντια του να συναντηθούν μέσα στο δαγκωμένο μέλος!

Ό λέων ποτέ δεν όρμάει με τά νύχια του, όπως ή γάτα. Μάχεται μάλλον σάν πυγμάχος, έχοντας έμπιστόννη στην καταπληκτική δύναμη των προσιτών ποδιών και τών ώμων του. Μ' ένα μόνο χτύπημα του δυνατού ποδιού του, μπορεί να τοακλή τον λαμό ενός βοδιόλου. Έχει επίσης κι' ένα άλλο τρομερό όπλο: τά δόντια του. 'Η δύναμη των σαγονιών του εινε καταπληκτική. Μπορεί να δαγκώσει τό πόδι ενός άνθρώπου τόσο δυνατά, ώστε τά δόντια του να συναντηθούν μέσα στο δαγκωμένο μέλος!

Ό λέων ποτέ δεν όρμάει με τά νύχια του, όπως ή γάτα. Μάχεται μάλλον σάν πυγμάχος, έχοντας έμπιστόννη στην καταπληκτική δύναμη των προσιτών ποδιών και τών ώμων του. Μ' ένα μόνο χτύπημα του δυνατού ποδιού του, μπορεί να τοακλή τον λαμό ενός βοδιόλου. Έχει επίσης κι' ένα άλλο τρομερό όπλο: τά δόντια του. 'Η δύναμη των σαγονιών του εινε καταπληκτική. Μπορεί να δαγκώσει τό πόδι ενός άνθρώπου τόσο δυνατά, ώστε τά δόντια του να συναντηθούν μέσα στο δαγκωμένο μέλος!

Η ώρα του άπογευματινού ύπνου. — Μετά τό γεύμα τους, τά λιοντάρια, χωριστά, κοιμούνται. (Μία εικόνα από τις πολλές της ζωής της 'Αφρικανικής ζούγκλας που καταρτίσσε να κινηματογραφήσθ ό κ. Παύλος Χαϊφφλερ.)

Ό ζωή μας στην 'Αφρική ύπήρξε όπως ή ζωή όλων των ταξιδιωτών στις χώρες αυτές, με τις ίδιες δυσκολίες, σέ μεγαλύτερο μάλιστα βαθμό, γιατί είχαμε και τό φορτίο των κινηματογραφικών μάς σχεδίων. 'Επρεπε να όδηγούμε τά αυτοκίνητά μάς που μετέφεραν τό υλικό μάς, στις άδιάβατες έκτάσεις της 'Αφρικανικής ζούγκλας. Περάσαμε δύσκολες στιγμές, που ο κινηματογραφικός φακός δεν δά σ' τις άναπαράστασι. Θά είμαστε όμως εύτοχοι αν ή ταινία που γυρίσαμε άρέσει στον κόσμο...».

ΛΑΪΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΔΙΣΤΙΧΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Άπ' όλα τ' άστρα τό ουρανού ένα 'ναι (που σου μοιάζει, ένα που βγαίνει τό πουρνό όταν γλυκοχαράζει.

Κυριαρισάκι μου ψηλό, ποιά βρούσι σέ (ποτίζε, που στέκει πάντα δροσερό κι' άνθεις (και λουλούδιες;

Καινούργια αγαπημένη μου, στάσου τον έκανε τη γή να τρανιάξει. Οι βρυχηθμοί τους με ξεκούφαιναν. Σηκωμένα σ'τά πονιά τους πόδια, τά δυο λιοντάρια φαινόταν σαν να σφιγγόγυριαν στον άέρα. Οι μύς των ώμων τους φούσκωναν και τους έβλεπα να άγωνίζονταν από την υπερέντασι, κάτω από τό ίδιο και σκούρο τρίχωμα, ενώ έμάχοντο για την υπεροχή. Είχα άρξισι να τρομάζω. Έξαφνα ή μάχη σταμάτησε. Οι δυό αντίπαλοι, άφου κατάλαβαν, φαίνεται, ότι έπ' τέλους ύπήρχε άρκετή τροφή και για τους δυό, κάθισαν ο ένας κοντά στον άλλο, σάν παλιοί φίλοι, δείχνοντας ο ένας σεβασμό για τις ικανότητες του άλλου ως πολεμιστού.

Παλιά σιγάτα δεν χάνεται, καινούργια (για δεν παύεται, μά κι' ή παλιά αγαπητική δεν άπολησμονείται.

Σάν είν' ή άγάπη πιστική, παλάνει (και δεν λιώνει, άνθει και δένει στην καρδιά και ξανα- (νακαιουργάνει.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΣΑΧΑΡΑΣ

Στην άσσι Βέν 'Αμού της Σαχάρας άνακαλύφθηκαν τελευταία νέα όστά τεραστίων όθροδίων που ένισχύουν την πεποίθησι ότι στην παλαιοντολογική έποχή ή Σαχάρα ήταν θάλασσα.

Έπ' τη βάση των ένδείξεων αυτών, ο 'Αλγερινός ιατρός και σοφός φυσιοδίφης Λαγκλί, συγγράφει μία νέα μελέτη, εξηγώντας επιστήμονικώς ότι ο κατακλυσμός που άναφέρον ή Γραφές δεν ήταν τίποτ' άλλο παρά ή καθίζηση της Μεσογείου, που ή περισσότερη τότε ήταν ξηρά και ή λιμνιστά της Αιγύπτου άπ' τά νερά της Σαχάρας που χύθηκαν προς τη Μεσόγειο για να γεμίσουν τό κενό που σχηματίστηκε.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΔΟΤΤΗ

ΤΟΥ ΕΡΜΑΝ ΜΠΑΓΚ

ΓΑΠΑΤΕ τὰ παι-
διά; "Αν δὲν τ' ἀ-
γαπάτε, αὐτὸ θὰ πῇ
πῶς δὲν τὰ ξέρετε,
ὅτι πῇ πῶς ἔχετε
γ' αὐτὰ μὴ ἐντε-
λῶς φεύγειτε ἰδέα.
Ὅριστε, πᾶς τὸ
γὰ παράδειγμα τῆ
μικρῆς Δόττης. Εἶνε
ἐνὰ θορύβιαν κορι-
τσάκι μὲ τὰ λυτὰ
τοῦ μακροῦ μαύρου μα-
λιά, ποὺ πετιοῦνται πο-
δὲς τὴς ποδὲς δὲν τι-
νᾶει πεταμένα τὰ κε-
φαλὰκι τῆς, μὲ τὰ βαθεῖα μαύρα ὑ-
πὸ ἔχον τὴν ξεχωριστὴν ἱκανό-
τητα ν' ἀνακαλύπτουν τὰ κρυμμένα
γλυκίσματα, ὅπου καὶ ἂν εἶνε, μὲ τὸ
ἐξαιρετικὸν, ποὺ ποὺ ἀκούει πᾶς
πολὺ αὐτὰ τὰ γλυκίσματα καὶ
ποὺ, ἂν δὲν τοῦ τὰ δώσουν, φουσκώ-
νει τὰ χεῖλιάκι του καὶ παίρνει τόσο
κλαψάριο ὅσο...

"Ὡ! θὰ μοῦ πῆτε, τώρα, μὰ τότε
ἡ Δόττη εἶνε ἐνὰ ἀτακτο, ἐνὰ ἀνυ-
πόκορο παιδί...
"Ὅχι, δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ
ἐνὰ παιδί, ὅπως πρέπει νὰ εἶνε κάθε
παιδί. Ὁ Θεὸς ἔτσι ἐπέλεξε τὰ παι-
διά: τὰ ἔπλασε τοιολά, ν' ἀγαποῦν
τὰ γλυκιά, ν' ἀγαποῦν πάντα νὰ ρω-
τοῦν.

Ἡ Δόττη προπάντων δὲν κάνει. Ἄλ-
λο παρὰ νὰ ρωτᾷ. Αὐτὸ τῆς προξενεῖ
ξεχωριστὴν εὐχαρίστηση. Θέλει: ὅλα νὰ
τὰ ξέρη καὶ πάντα ρωτᾷ. Εἶνε ὅμως
τόσο χαριτωμένη καὶ ἐξυπνὴ...
"Ὅχι, δέδωκε, τόσο ἐξυπνὴ, ὥστε
νὰ μὴ φοβᾶται τὴν μητέρα καὶ νὰ μὴν
υποτασσὴ τὴν ἀδελφὴν τῆς, ὅταν αὐτὴν
ὁρατὴ ἀνταρτῇ καὶ βροντᾷ.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἀμέσως μετὰ
τὸ γεῦμα, ἡ μικρὰ ἐφυγε γιὰ νὰ κἀνῃ
ἐπισκέψεις, ἢ ὑπερέστη ἐφυγε ἐπισπᾷ
μὲ ἄδεια καὶ ἡ Δόττη ἔμεινε μόνη μὲ
τὸ μπαμπά τῆς στὸ σπίτι, ὅταν ἔφα-
γε ἔφαγε ἡ μητέρα καὶ ἄρξαν οἱ
κενοὶ καὶ ἡ βροντὴ.

Κασιώνας ἐνὰ μῆλο στὸ ἀριστερὸ
χεῖρ, ἡ Δόττη σιγαλὴν γλύστουσε
ἀπὸ τὴν ἀκρότητῃ καὶ περνοῦσε
ἀπὸ τὴς ἄλλης ἀκρότητῃ, πῆγε στὴν γυ-
μναστική, ἐκεῖ ὅπου πάντα ἔγραφε ἡ μπα-
μπά.

"Ἐγραφε καὶ τώρα. Ἐγραφε ἐνὰ ἀ-
πομνηστεύον γράμμα γιὰ τὴ ζωὴ.
"Ἦταν ἕνας νέος καὶ πλούσιος ἄνθρω-
πος. Ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ μὴ ὥρα τὰ πλού-
τη του χάθηκαν. Εἶνε βοηθήθηκε μερι-
κὸς καλὸς φίλος καὶ οἱ καλοὶ φίλοι
τοῦ ἔφαγαν τὰ λεπτὰ. Τὰ ἔλασε ὅλα.
Μποροῦσε, ὅταν ὅπου εἶχε χαρίσει τὰ
ἑαυτῶν τῶν τελευτῶν του πρὶν τὴν εἰ-
σοδοῦσε πῶς δὲν πῶς εἶχε ἀπομνηστεύ-
σει. Γι' αὐτὸ, ἂν καὶ εἶνε κοι-
νή μὲν ἡ γυνὴ, δὲν φαίνεται ποτὶ
νέος. Σὲ μὴ ὥρα μετὰ γέροντος δέχ-
χρόνια: "Ἦταν κατεστραμμένος, χαμέ-
νος... Ἦ ἀτυχημένη τὴν ζωὴν μὲ τὴν
γυναῖκα καὶ τὸ παιδί του ἦταν ἕνα
μακροῦ ὄντιος παιδί. Ἦ νεκρὴ γυνί-
κα του, ἢ ὅπου ποτὲ δὲν εἶχε γυνί-
κα... Ἦταν πῶς, πῶς κάνει τίς ἀστρα-
πὲς καὶ τίς βροντᾷς;

ναγκαζόταν τώρα νὰ ζῇ μετὰ σὴν
δυστυχίαν, σὴν φτώχεια, στὸ αἶμα.
Αἶσχος!... Ναι, ὁ κόσμος δὲν συγ-
χωρεῖ τὸν πλούσιον, ὅταν γίνεταί φτω-
χός. Ὁ κόσμος τὸν διώκει, δὲν τὸν
ἀναγνωρίζει. Καὶ αὐτὸν ποὺ τόσο ἐ-
πιπόλαια, ἀπὸ τῆς καλῶς τῆς του,
τὰ ἔδωκε ὅλα, ποῖς δὲ τὸν διώκει
τώρα... Ὁ τὸν ὀνομάσαν ἀπατόνην
καὶ ὅτι τὸν περιφρονῇ.

Μὰ καὶ ὁ κόσμος νὰ τὸν συγχαί-
σῃ, αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ συγχαί-
σῃ αὐτόν του. Δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ
πῇ σὴν γυναῖκα του ἢ ὅπου δὲν ἔ-
χει ἄλλα τίποτε: "Ζῆρε σὴν φτώ-
χειαν, ὅπως γιὰ τὸ χατῆρ μου".

Ἦ ἀκόμη αὐτὴ τὴν δηλητηρία-
σαν καὶ τὸν ἐστρωσαν πρὸς τὸ θά-
νατο. Γι' αὐτὸ ἔγραφε καὶ τὸ ἀπομνη-
στεύον γράμμα. Βασανίζετο νὰ
βοῇ κατὰλληλες λέξεις γιὰ νὰ ἐξηγή-
σῃ σὴν γυναῖκα του, πῶς συνδέθη-
σαν τὰ πάθημα καὶ νὰ τῆς ζητήσῃ συ-
νώμη. Κοντὰ σὴν γυνίκα δεικνύον
τὸ πιστόλι του. Μόλις θὰ τελεῖται τὸ
γράμμα, θὰ τὸ ἀπείκῃ καί...
Ἐξήρνα, ὁδυνημένος καθὼς ἦταν, ἡ
εἶδε ἐνὰ μικρὸ
χεράκι ν' ἀνυ-
μῇ ἐπάνω στὸ
πιστόλι. Μὲ τὸ
θεοῦ τῆς ὑπὸ
τῆς δὲν εἶχε ἀν-
τιγράψει ὅτι ἡ
Δόττη εἶχε μὲν
μέσα.

Τραυλμένος,
ἀρπάζει ἀμέσως
τὸ χεῖρ τῆς καὶ
τὸ τράβηξε πέρα.
—Τὴ θέλεις;
ρώτησε αὐτὴν.
Ἦ, χωρίς νὰ τὴν
κοιτάξῃ.

Δὲν εἶχε ὁ
φτωχὸς τῆς δὲν
ἔλασε καὶ ἡ Δόττη
ἐπὶ τὸν ποῦ
μὲ λίγους ὅτι ἡ
φωτὴ ὅρασε.

—Φοβᾶμαι, εἶπε ἡ μικρὴ. Βροντᾷ-
ει... ἀνταρτῇ... Φοβᾶμαι... Ὁ μὲν
νο μὰρ σου.

Ἐκείνος δὲν τῆς ἀποκρίθηκε τίπο-
τε καὶ διαστὰ ἐξακολουθεῖ τὴν ἔ-
φωμῃ του... Μποροῦσε, ὅταν θὰ τελεῖ-
ται ν' ἀπομνηστεύῃ τὸ παιδί καὶ νὰ...
—Μπαμπά, ὥστε ἔφαγε ἡ μι-
κρὴ, τί εἶνε αὐτὸ;

—Πιστόλι...
—Ἄ! φωνάζει ἡ Δόττη, εἶνε σὴν
καὶ αὐτὸ ποὺ χάρισε ὁ μικρὸς Χριστὸς
στὸ Βίβλι; (Ὁ Βίβλι ἦταν γυνὴ ποὺ
χάρισε, σὴν ὅπου εἶχε χαρίσει τὰ
Χριστοῦ ἐνὰ ζῶλον πιστόλι).

—Ναι. Μὰ σὺ πᾶς. Ἀρτῇ με νὰ
γρᾶψω.
Μὲ τὴν σιωπὴ δὲν δάσκαζε πολὺ.
—Μπαμπά, ξαναρώτησε ἡ μικρὴ,
καὶ ἐπὶν ὁ μικρὸς Χριστὸς στὸ χε-
ραῖ; Ὁ πατέρας τῆς δὲν τῆς ἀπάν-
τησε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ γρᾶψῃ.

—Μπαμπά, πῶς κάνει τίς ἀστρα-
πὲς καὶ τίς βροντᾷς;
—Ὁ Θεὸς δὲν, ἀπάντησε ἐκείνος,

ἐξακολουθώντας νὰ γρᾶψῃ.
—Ξέρεις, μπαμπά; Ὁ πατέρα καὶ
σὸν Θεὸς δὲν νὰ τίς πᾶν. Εἶνε το-
μᾶρες!...

Καὶ τὰ χεῖρ τῆς κατὰ ψιθύρι-
σαν σιγαλᾷ.
Σὲ λίγα καὶ πάλι ρώτησε:
—Μπαμπά, ποτὲ εἶνε τὰ γενέθλια
τοῦ Θεοῦ; Κάτι τοῦ ἔταξε στὰ γε-
νέθλια του, ἂν πᾶν τίς βροντᾷς.

Ἐκείνος ὅμως δὲν τῆς ἀπάντησε.
Ἐγραφε, ἔγραφε γιὰ τὴν καταστρα-
μένη ζωὴ του, γιὰ τὰ φοβερά βάσα-
νά του καὶ τὴν ἀπελπισίαν του, ἐνῶ
τὸ παιδί του στεκόταν δίπλα του καὶ
φλαρῶσε ἀδύνατον.

Ἐξήρνα ἡ Δόττη εἶδε τὸ μῆλο
ποὺ κροτοῦσε στὰ χεῖρ τῆς καὶ ὅ-
τι ἔλασε νὰ τὸ φάῃ, μὰ θυμήθηκε πῶς ἡ
μαμά τῆς εἶχε ἀπαγορεύσει νὰ τρώῃ
ἀκαθάρστα τὰ μῆλα. Ἐβλεπε τὸ χε-
ραῖ τῆς στὸ χεῖρ ποὺ ὑπερῆκε τῆς
καὶ διακρίνοντας τὸ γράμμα του,
τοῦ εἶπε.

—Πάστρεψέ μου τὸ μῆλο, μπαμπά!
Ἐκείνος γρήγορα ἀπάντησε τὸ κερά-
τι του καὶ θέλησε νὰ τὴν μαλώσῃ, ἀλλὰ

μὲν ἀντίκρισε
τὰ καθαρά μάτια
τῆς ποὺ τὸν κα-
τάκταν ἔτσι ἡκε-
τευτικᾷ, ἔλασε
τὸ θάρος του
καὶ παίρνοντας
τὸ σιγαλὴν του,
ἔγραψε νὰ καθα-
ρίσῃ τὸ μῆλο. Ἦ-
νῶ ἡ Δόττη
κῆρυξε καὶ τὸν
ρωτοῦσε:

—Γιατί τὰ
μῆλα ἔχουν
φλούδα; Ἀρτὸ ὁ
Θεὸς τὰ ἔ-
κανε ἔτσι, γιατί;
δὲν κάνει νὰ τὰ
φάω μὲ τὴ φλού-
δα τους;

"Ὅταν τὸ μῆ-
λο καθαρίστικε,
ἡ Δόττη τὸ πῆρε καὶ θέλησε νὰ τὸ
δαγκάσῃ, μὰ σταῖχε ἐξήρνα καὶ ρώ-
τησε τὴν πατέρα τῆς:

—Θέλεις καὶ σὺ μῆλο;
Τότε ἐκείνος συγκινημένος, τὴν
τράβηξε κοντὰ του, τὴν κήρυξε στὴν
γυνίκα του καὶ γέμισε φιλήματα τὸ
πρόσωπό τῆς.

Μὰ καθὼς τὴ φιλοῦσε δάκρυα πλημ-
ύσαν τὰ μάτια του.

Ἦ Δόττη, δειπνώντας τα, νόμισε
πῶς φάσκει καὶ αὐτὸς τίς ἀστραπὲς,
ἐξακολουθεῖ καὶ τὸ δικὸ τῆς φάσκει
καὶ τὴν πᾶν καὶ αὐτὴν τὰ δάκρυα.
—Ὡ! τί τρομερὸ ποὺ εἶνε!... Ψι-
θύριζε. Τάξου του καὶ σὺ καὶ τοῦ
Θεοῦ γιὰ νὰ πᾶν ἐπὶ τέλους τίς ἀ-
στραπὲς!...

—Τὴ νὰ τοῦ τάξω, Δόττη;
Ἦ μικροῦλα θυμήθηκε ποτὲ τὸ ἔ-
λασε πάντα ἡ ἴδια σὺς γονεῖς τῆς ὅ-
ταν ἦτο ἐν τῶν καλοπιάσῃ καὶ τοῦ
ἀπάντησε:

—Τάξου ποῖς ὅτι εἶσαι καλὸς καὶ
τίμιος.

Τὰ λόγια τῆς αὐτὴ γρᾶψαν κα-

τάκρυα τὸ φτωχὸ πατέρα, ὁ ὅποιος
σκόπευε νὰ δαπαστέψῃ ἀπὸ τὴ ζωὴ,
ἀφύπνους ἐξήρνα τὴν γυναῖκα του καὶ
τὴν κόρη του!...

Ἦταν τάχα καλὸ καὶ τίμιος αὐτός;
Δὲν τῆς ἀποκρίθηκε λοιπὸν τίποτε.
—Τοῦ τὸ ἔταξε; τὸν ρώτησε ἡ
Δόττη, σὲ λίγο.

Τὴν ἴδια στιγμήν αὐτὴν τρομερὴ βρον-
τὴ ἀκούστηκε...
—Μὰ τάξου τοῖς λοιπὸν! ἐπὶμενε ἡ
Δόττη.

Ὁ φτωχὸς τῆς ἐντωματῇ μεγά-
λωνε ὁλόνα καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχε-
ται, λέγοντας: τὴν προσεύχῃ τῆς ὁ-
γῆς:

Κουράστηκα, νὰ κοιμηθῶ θὰ πάω!...
Πάστε μου, γλυκὰ νανούρισε με!

Ἦ λέξις «νάνου» τοῦ τοῦ τῆς
σὴν μαζαίει τὴν καρδίαν του. Τοῦ φά-
νικε πῶς αὐτὴ τοῦ ἔλασε:

—Ναι, εἶσαι ὁ πατέρας, ὁ πατέρας
αὐτοῦ τοῦ βρέφους ποὺ μὲ τὴν ἐπι-
στομένη σιγῇ καὶ στὸ στήθος σου
καὶ ποὺ ἀπὸ σὴν περὶ μὲν πρὶν σὴν
καὶ ὁρῆθηκε.

Ὡστόσο ἐπὶσε πάλι τὴν πέννα.
—Ἀχ, νὰ ἦταν ἔδω ἡ μητέρα, ἀνα-
στέλλει ἡ Δόττη. Μπαμπά, ἂν ἦταν
ἔδω ἡ μητέρα, τότε δὲν θὰ ρωθόσουν.

—Βέβαια, ὅχι, τῆς ἀπάντησε ἀπὸ
τὰ βάθος τῆς ψυχῆς του.

Τὸ ὅτι εἶπε νὰ φάσῃ, ἂν ἦταν
κοντὰ του ἡ πιστὴ καὶ ἀγαπημένη του
γυναῖκα, ἔτοιμη νὰ ὑποφέρει καὶ τοῦ
ἔλασε.

Ἦναι κεραυνὸς βροντῆς ἔφαγε...
Ἦ πρῶτὴ προσεύχῃ ποὺ ἡ Δόττη
τῆς εἶπε μὲν ἀπ' ἑαυτοῦ, τῆς ἔλασε
καὶ τὸν
ρωτοῦσε:

—Εὐτυχία, ὦ Θεέ μου,
Στὸς καλὸς γονεῖς μου στείλε!
Κάνε με καλὸ παιδάκι,
Γιὰ παντοεινὴν χαρὰ τους!

Ἦναι τὸν τὸ γράμμα!... φωνά-
ζε, ὅταν τελεῖται καὶ ἔλασε τὸ κερά-
τι τῆς στὸ στήθος του.

Ἦ τελευτήσῃ ὅμως φωνῇ τοῦ το-
κοῦ τοῦ τῆς ἀνταρτῇ τὸν σὴν καὶ
τὸν:

—Κάνε με καλὸ παιδάκι, γιὰ παν-
τοεινὴν χαρὰ τους.

Τὴ ἄλλο τάχα χεῖρ ἔλασε γιὰ τὴν
εὐτυχίαν; Γονεῖς ἀποκρίθη, καλὸ παι-
δί—αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ πᾶν; Αὐτὸ δὲν
εἶνε ἡ εὐτυχία;

Καὶ μετὰ σὴν καρδίαν τοῦ μὲν σι-
γαλῇ φωνῇ ἀποκρίθηκε: «Ναι, αὐτὴ
εἶνε ἡ εὐτυχία».

Ἐκεῖ ὁ κόσμος; ἀκούστηκε μὲ ἄλ-
λῃ φωνῇ. Φτώχεια καὶ στερῆσις;
Μπορεῖ μὲ αὐτὰ νὰ εἶσαι εὐτυχής;
Καὶ ἡ σιγαλὴ φωνὴ ξαναεῖπε: «Ἀδ-
εῖ, τὸ εἶνε ἡ εὐτυχία». Ἐπὶ τὴν ἴδιαν
φωνῇ ἔλασαν καὶ φιλονεικῶσαν μετὰ
σὴν καρδίαν του.

Στὸ ἀναμνηστὴν ἡ Δόττη ἀποκρίθη-
θηκε, κρατώντας πάντα τὸ μῆλο στὸ
χεῖρ, ἀπάνω στὸ στήθος του. Ἐκεῖ-
νος δὲν μποροῦσε νὰ κινήσῃ, οὔτε νὰ
τὴν ἐξηγήσῃ. Ἐπὶ δὲν μποροῦσε νὰ
γρᾶψῃ.

Πέρασε μὴ ὥρα μακροῦ, δύσκολη.
Ἦ μὲν ἔλασε, ὁ ἴδιος πρὸς τὸν

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΥ 1912-13

«ΣΑΝ ΘΑΛΑΣΣΟΜΑΧΟΣ»

"Ὅταν τὸ πρῶτὸ τῆς 13ης Ὀκτωβρίου
τοῦ 1912 ὁ ἑλληνικὸς στόλος ἦταν ἐ-
τοιμὸς ν' ἀποπλεύσῃ γιὰ τὰ Στενὰ
τῶν Δαρδανελίων, ἐπὶ δὲ τὴν ἡμέ-
ραν τὴν «Διόσκω» ὁ βασιλεὺς Γεώργιος,
ὁ πρωθυπουργὸς Βενιζέλος, ὁ ἀνι-
στὸς Στράτος, ὁ πρῶτος τότε, καὶ ἄλ-
λοι πολιτικοὶ γι' ἡ ἀποκρίσθησαν
τοῦς ἀξιοματικῶς καὶ τὰ πληρώ-
ματα.

Ὁ βασιλεὺς, τελετώνοντας τὴ σχε-
τικὴ προσηγορίαν του, εἶπε:
—Ἄ! εὐχαὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἑλ-
λῶς καὶ αἱ ἰδικαί μου, σὰς συνοδεύ-
ουν. Ὁ Θεὸς νὰ εἶνε μαζί σας. Ζή-
τω τὸ Ναυτικόν!...

Ἐπειτα γρήγορα πρὸς τὸν ναύαρχον
Κουτουρλίωτῃ καὶ τοῦ εἶπε:
—Παῦλε, ὅπως σοῦ παραδίδω τὰ
παιδιά μου, εἶσε ὅλα νὰ μοῦ τὰ ἐπι-
στρέψῃς.

Καὶ τὸν φίλησε, ἐνῶ ὅλοι οἱ παρι-
στάμενοι δάκρυζαν ἀπὸ τὴ συγκίνησιν
τους.

Καθὼς κατέβαινε κατέβη ὁ βασι-
λεὺς ἀπὸ τὸν «Διόσκω» καὶ ἐνῶ τὰ
πολεμικὰ ἐτοιμαζόντουσαν νὰ ἐκινή-
σουν, εἶπε σὴν Κουτουρλίωτῃ.

—Παῦλε, εἰς τὴν Κουτουρλίωτῃν
καὶ ταχύνει!

Καὶ τὸν φίλησε, ἐνῶ ὅλοι οἱ παρι-
στάμενοι δάκρυζαν ἀπὸ τὴ συγκίνησιν
τους.

Καθὼς κατέβαινε κατέβη ὁ βασι-
λεὺς ἀπὸ τὸν «Διόσκω» καὶ ἐνῶ τὰ
πολεμικὰ ἐτοιμαζόντουσαν νὰ ἐκινή-
σουν, εἶπε σὴν Κουτουρλίωτῃ.

—Παῦλε, εἰς τὴν Κουτουρλίωτῃν
καὶ ταχύνει!

Καὶ τὸν φίλησε, ἐνῶ ὅλοι οἱ παρι-
στάμενοι δάκρυζαν ἀπὸ τὴ συγκίνησιν
τους.

Καθὼς κατέβαινε κατέβη ὁ βασι-
λεὺς ἀπὸ τὸν «Διόσκω» καὶ ἐνῶ τὰ
πολεμικὰ ἐτοιμαζόντουσαν νὰ ἐκινή-
σουν, εἶπε σὴν Κουτουρλίωτῃ.

—Παῦλε, εἰς τὴν Κουτουρλίωτῃν
καὶ ταχύνει!

Καὶ τὸν φίλησε, ἐνῶ ὅλοι οἱ παρι-
στάμενοι δάκρυζαν ἀπὸ τὴ συγκίνησιν
τους.

Καθὼς κατέβαινε κατέβη ὁ βασι-
λεὺς ἀπὸ τὸν «Διόσκω» καὶ ἐνῶ τὰ
πολεμικὰ ἐτοιμαζόντουσαν νὰ ἐκινή-
σουν, εἶπε σὴν Κουτουρλίωτῃ.

—Παῦλε, εἰς τὴν Κουτουρλίωτῃν
καὶ ταχύνει!

Καὶ τὸν φίλησε, ἐνῶ ὅλοι οἱ παρι-
στάμενοι δάκρυζαν ἀπὸ τὴ συγκίνησιν
τους.

Καθὼς κατέβαινε κατέβη ὁ βασι-
λεὺς ἀπὸ τὸν «Διόσκω» καὶ ἐνῶ τὰ
πολεμικὰ ἐτοιμαζόντουσαν νὰ ἐκινή-
σουν, εἶπε σὴν Κουτουρλίωτῃ.

—Παῦλε, εἰς τὴν Κουτουρλίωτῃν
καὶ ταχύνει!

Καὶ τὸν φίλησε, ἐνῶ ὅλοι οἱ παρι-
στάμενοι δάκρυζαν ἀπὸ τὴ συγκίνησιν
τους.

Καθὼς κατέβαινε κατέβη ὁ βασι-
λεὺς ἀπὸ τὸν «Διόσκω» καὶ ἐνῶ τὰ
πολεμικὰ ἐτοιμαζόντουσαν νὰ ἐκινή-
σουν, εἶπε σὴν Κουτουρλίωτῃ.

—Παῦλε, εἰς τὴν Κουτουρλίωτῃν
καὶ ταχύνει!

Καὶ τὸν φίλησε, ἐνῶ ὅλοι οἱ παρι-
στάμενοι δάκρυζαν ἀπὸ τὴ συγκίνησιν
τους.

Καθὼς κατέβαινε κατέβη ὁ βασι-
λεὺς ἀπὸ τὸν «Διόσκω» καὶ ἐνῶ τὰ
πολεμικὰ ἐτοιμαζόντουσαν νὰ ἐκινή-
σουν, εἶπε σὴν Κουτουρλίωτῃ.

—Παῦλε, εἰς τὴν Κουτουρλίωτῃν
καὶ ταχύνει!

Καὶ τὸν φίλησε, ἐνῶ ὅλοι οἱ παρι-
στάμενοι δάκρυζαν ἀπὸ τὴ συγκίνησιν
τους.

Καθὼς κατέβαινε κατέβη ὁ βασι-
λεὺς ἀπὸ τὸν «Διόσκω» καὶ ἐνῶ τὰ
πολεμικὰ ἐτοιμαζόντουσαν νὰ ἐκινή-
σουν, εἶπε σὴν Κουτουρλίωτῃ.

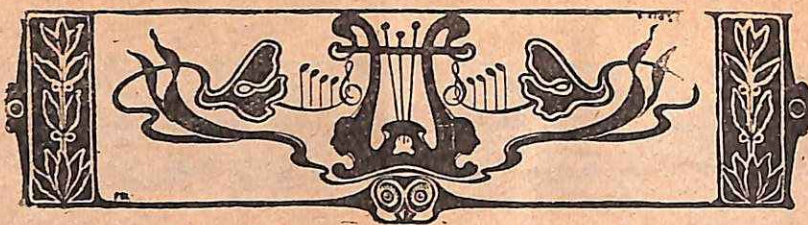
—Παῦλε, εἰς τὴν Κουτουρλίωτῃν
καὶ ταχύνει!

Καὶ τὸν φίλησε, ἐνῶ ὅλοι οἱ παρι-
στάμενοι δάκρυζαν ἀπὸ τὴ συγκίνησιν
τους.

Πῶς μετεφέρθησαν τὰ πρῶτα κανα-
ρίνια σὴν Ἑυρώπῃ. Ἐνὰ Ἰσπανικὸ
μονοπόλιο. Μία περίεργη ἱστορία.
Ὁ καλὸς καπετάνιος καὶ τὰ κανα-
ρίνια. Πῶς τὸν ἔσωσε ἀπ' τὸ ναυάγιο. Τὸ ἔμπειρόν του κα-
ναρινὸν σὴν Ἑυρώπῃ. Τὴν ἴδιαν ἡ Γερμανία, κτλ.

Ὅλοι οἱ ἀναγνώστες μας ἔξω ἀπὸ τὰ
καναρίνια καὶ θὰ ἔχουν γοητευθεῖ συ-
χνὰ ἀπὸ τὸ γλυκύτατο κελεύσματά τους.
Ἐκείνοι ὅμως ποὺ ἔξω ἀπὸ τὴν ἱ-
στορίαν τους, εἶνε ἀσφαλῶς κα

Ο ΚΑΛΛΩΠΙΣΜΟΣ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΤΑ ΚΑΛΛΥΗΤΙΚΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Απὸ πότε ἄρχισαν νὰ καλλωπίζονται ἡ γυναῖκες. Τί ἔκα-
νε ἡ Ἰουδήθ πρὶν πάει στὴ σπηλὴ τοῦ Ὀλοφέρνη. Πῶς στο-
λιζόντουσαν ἡ γυναῖκες στὴν Αἴγυπτο. Τὰ φτιασίδια τῶν
γυναικῶν τοῦ Βυζαντίου. Ὅπου φαίνεται πῶς βαφότανε καὶ
ἡ δεὰ τῆς ὁμορφιάς. Ἐνὰ ἄσχημο παιγνίδι τῆς Φρόνης
στὶς προσκεκλημένες τῆς. Ἡ μόδα τῆς χλωμάδας στὰς Ἀ-
θῖνας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ἄλλες χώρες τῆς Ἀνατολῆς, στὴ Συ-
ρία, στὴ Βαβυλώνα, στὴν Ἀραβία, τὰ
καλλυντικά ἐχρησιμοποιήθηκαν ἀνεπα-
ρῶς καὶ ὅχι μονάχα ἀπὸ τὶς γυναῖκες,
μὰ καὶ ἀπ' τοὺς ἄνδρες.

Ὁ Ἡρώδης π.χ., αὐτὸς ποὺ διέταξε
νὰ σφαγῶν ὅλα τὰ βρέφη τῆς Ἰου-
δαίας, μὲ τὴν ἐλπίδα δι' ἀνάμυστά του
θὰ ἦταν καὶ ὁ Χριστός, ἔδωκε τὰ καλ-
λυντικά του, τὰ γένεια του καὶ τὸ πρόσω-
πό του.

Στὸ Βυζάντιο ἡ
γυναῖκες ἔχον ἀκό-
μα μεγάλα ἑλκυστικά, περιδέματα,
δακτυλίδια καὶ τέλους κοκκίνισε τὰ μά-
γουλά της, τὰ νύχια τῶν ποδιῶν καὶ
τῶν χερῶν της καὶ ἔβαλε μαυροῖδι
στοὺς κόκκινους τῶν ματιῶν της καὶ στὰ
βλέφαρά της. Ὅταν ἐτοιμάστηκε καὶ
τὴν εἶδαν ἡ δοῦλες της, θαυμάστηκαν.
Τόσο ἀστράγατε ἀπ' τὴν ὁμορφιά!...

Στὶς χώρες τῆς Ἀνατολῆς τὰ ἀρώ-
ματα καὶ τὰ καλλυντικά ἔπαιζαν ἀνε-
κάνει σπουδαίωτο ρόλο. Γιὰ τὸ μαυ-
ρισμα τῶν ματιῶν ἐχρησιμοποιεῖτο ἰ-
δίως τὸ ἀντιμόνιο. Ἡ πλούσιος γυναι-
κὲς τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου, γιὰ τὶς ὁ-
μορφίαις τοῦ καλλωπισμοῦ ἦταν
σπουδαῖο, ὅσο καὶ γιὰ μὴ μοντέρνα γυ-
ναῖκα, γιὰ νὰ κάνουν τὰ μάτια τους πρὶ
βυθία καὶ ἀμυγδαλωτά, τὰ ἔβαφαν
γύρω-γύρω μὲ διάφορους βαφές. Τὸ
βαφτικὸ ποὺ ἔδινε γλῶκα καὶ λάμψη στὰ
μάτια, γινόταν μὴ μὴ κοφίτσα ἀπὸ
ἔλαιον ἢ ἐλεφαντοκόμηνον, τὴν ποῖα
ἐβύθιζαν στὸ βαζάκι ποὺ περιεῖχε τὴν
βαφή. Τέτοια βαζάκια βρέθηκαν ἐν
ἀπλῶς κατὰ τὶς διάφορες ἀρχαιολογι-
κὲς ἀνασκαφές. Ἐχουν τὰ πρὸ παρῶν
σχήματα. Ἀπὸ ἔδωσαν τὰ μάτια
τους, ἡ Αἰγύπτια ἔδωσαν ἀπ' τὶς ὁ-
μορφίαις μὴ λειπὴ γοαμὴ πρὸς τὰ
ἔξω, γιὰ νὰ φαίνεται τὸ μάτι πρὸ ἐν-
φραστικό, ἀκριβῶς ὅπως κάνουν καὶ
σήμερα ἀκόμη ἡ γυναῖκες σὲ διάφορες
χώρες τῆς Ἀφρικῆς, στὴν Αἴγυπτο,
στὴν Τύννηδα, στὴν Ταγγέρη.

Μετὰ τὸ βάψωμα τῶν ματιῶν ἀπολου-
νοῦσαν ὅλα τὰ ἄλλα βαφτικὰ. Ἡ δοῦ-
λα παρουσίαζε στὴν κυρία της ἕνα κου-
τί μὲ χωρίσματα καὶ ἐκεῖνη ἔπαιρνε
κατὰ σειράν ἀπ' τὸ κουτί τὰ ἀσπράδι
ποὺ ἐφρεσκάρει τὴν ἐπιδερμίδα της,
τὸ κόκκινο ποὺ ζωοῦρε τὰ μάγουλά
της, μὴ γαλάζια βαφή, ποὺ ζωοῦρε
τὶς φλέβες τοῦ μετώπου της, τὸ κα-
μινὶ ποὺ ἀμαυρῶσε τὰ χεῖλιά της, καὶ
τὸ ἄσπρην, μὴ κίτρινη βαφή ποὺ ἔ-
δινε στὰ νύχια της μὴ γλάνυση πο-
τοκαλλὰ λάμψη.

Ὅπως στὴν Αἴγυπτο, ἔτσι καὶ στὶς

χρεὶ πόση ἦταν ἡ ὁμορφιά τῆς ἑταίρας
αὐτῆς, μὰ καὶ συγχρόνως πόσο δλθῆρα
γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα ἦσαν τὰ καλλυντι-
κά ποὺ ἐχρησιμοποιεῖτο τότε.

Κατὰ τὴν διάρκεια ἐνὸς οὐρισμοῦ
ποὺ τῶν ὀνομαζομένων Προξενίων, οἱ προσκε-
κλημένοι ἄρχισαν νὰ παίζουν ἕνα παι-
χνίδι, τοῖς ὀνομαζομένοις. Γυναῖκες καὶ
ἄνδρες ἔδιναν διαδοχικὰ διαταγὰς τοῖς
ἄλλοις, ὅπως νὰ ποῖν πῶς τὰ καλ-
λυντικά του, τὰ γένεια του καὶ τὸ πρόσω-
πό του.

Ὅταν ἦλθε ἡ σει-
ρὰ τῆς Φρόνης, ἡ
περίφημη γιὰ τὴν ὁ-
μορφίαν της ἑταίρα
εἶπε νὰ φέρουν νερό
καὶ διέταξε ὅλες τὶς
γυναῖκες νὰ πλύνουν
τὰ πρόσωπά τους.
Φυσικὰ ἔπλυνε καὶ
τὸ δικό της. Μὰ ἐ-
νὸς τὸ πρόσωπο τῆς
Φρόνης καὶ μετὰ τὸ
πλύσιμο, ἀστράγατε
ἀπὸ ὅλη τὴν λάμψη
μὴς δόδωσεν φυ-
σικῆς ὁμορφιάς, τὰ
πρόσωπα τῶν ἄλλων
γυναικῶν παρουσία-
σαν οὐκ ὀρθό θέαμα.

Ἡ ἀρχαία Ἑλλάς
ἦταν ἀπολύτως ἡ
Ἀθῆναις — καὶ προλάντων ἡ Ἀθῆναις —
ἔδιναν ἐξαιρετικὴν προσοχὴ στὴν πε-
ποίησιν τοῦ κορμοῦ των. Ὅχι μόνον ἔ-
καμαν καθημερινῶς μπάνιο — ποὺ τὸ
θεωροῦσαν ἀπαραίτητο καὶ γιὰ τὴν ὑ-
γεία τους — μὰ καὶ ἄλειψαν τὸ κορμὶ
τους ὁλόκληρο μὲ ἀρωματισμένες ἀλοι-
φές καὶ μὲ μύρα.

Στὴν ἐποχὴ τῆς παρακμῆς, ὅταν ἡ
Ἑλλάς ὑποδουλώθηκε στὴ Ρώμην, ἡ μα-
ρία τοῦ καλλωπισμοῦ ἔγινε ἀκόμη με-
γαλειότερη. Ἡ Ἑλ-
ληνίδα δὲν παρουσι-
αζόταν σὲ κανένα
πρὶν βάλλει ὅλα τὰ
φτιασίδια καὶ τὰ
καλλυντικά της, πρὶν
μαυρίσει τὰ μάτια
της, κοκκινίσει τὰ
μάγουλά καὶ τὰ χεῖ-
λιά της καὶ κάνει κά-
θε τι ποὺ μποροῦσε
ν' αἰξήσει τὴ φυσικὴ
ὁμορφίαν της.

Τὴν ἰδίαν αὐτὴ ἐ-
ποχὴ, ἕνα διάστημα,
ὅπου καὶ στὰ χρόνια
τοῦ ρωμαϊσμοῦ, ἦ-
ταν τῆς μόδας ἡ
χλωμάδα. Ὅπως σὴ

μερὰ, γιὰ ν' ἀποκτήσουν κομὴν σιλου-
έττα, πολλὲς γυναῖκες πίνον καὶ ἔδιν
ἀκόμη, ἔτσι καὶ τότε ἡ Ἑλληνίδα, γιὰ
νὰ γίνουν ὀχρὲς, ἔπιναν αἰσίοιο ὕγρ.
Φυσικὰ, ὅλοι οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι
κοροῖδον τὴ μαρία αὐτὴ καὶ πολλοὶ
ποιεῖ τὴν ἐσαυτίαν.

«Πῶς μοὺ κατάνησες ἔτσι, Εὐ-
ρύκλειά μου; — γράφει ἕνας σατυρι-
κὸς ποιητής. Σὲ γνώρισα ροδοκόκκι-
νη, μὲ μάγουλα σὰν ἡλιὰ καὶ σὰν κε-
ράσια, καὶ τώρα ἔγινες χλωμὴ σὺν
φάντασμα. Μὴν εἰσαι ἀρρωστή, μὴ
σοὺ πῆσαν κανένα πολλὸ ἀγαπῆτο
πρόσωπο, μὴν εἰσαι ἐρωτευμένη;»

Καὶ ἡ Εὐρύκλεια ἀπαντᾷ:
«Τὸ βέβαιον, εἰμαι ἐρωτευμένη.
Καὶ μὴ γυναικα ποὺ ἀγαπᾷ, δὲν
μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε χλωμὴ. Εἶνε τὸ
μόνο χρώμα ποὺ τὴν ταιριάζει. Πρέ-
πει ὁ καθένας ποὺ τὴ βλέπει νὰ ψιθυ-
ρίσῃ: ἀγαπᾷ!»

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΚΥΡΑΔΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Εἶνε γνωστὸν δι' ἀπὸ τὰ νύχια
τῶν ποδιῶν κλόνονται στὸ κρεῖς καὶ ἐ-
παφῶντες διαφόρους σωματώδεις ἐνο-
χλήσεις. Ἐκεῖνοι λοιπὸν ποὺ θέλουν νὰ
προλάβουν ἕνα τέτοιο δυσάρεστο ἐνδε-
χόμενον, ἄς κόδουν καθημερινῶς τὰ νύ-
χια τους προσεκτικὰ καὶ ἄς βάσουν γύ-
ρω λίγην βαμπακά.

Θέλετε μὴ πρώτης τάξεως ἀλοιφὴ
γιὰ τὰ μαλλιά σας;

Πάρτε 70 δράμα νερό βορῆς, 3
δράμα ποτάσα, διαλύστε τὴν ποτάσα
μέσα στὸ νερό καὶ χύστε κατὰ μέσον
τοῦς κροκῶς τριῶν αἰώνων. Ὅταν τὰ
χτυπήσετε καλὰ ὅλα αὐτὰ μαζί, σχημα-
τίζεται ἕνα μίγμα, τὸ ὁποῖο καθαρίζει
ἐντελῶς τὸ κεφάλι σας καὶ ἀποδίδει
στὰ μαλλιά σας ἐξαιρετικὴ ζωηρότητα.

Νὰ καὶ μὴ συνταγὴ κατὰ τῶν ρυ-
τίδων:

Πάρτε τὰ ἀσπράδια τριῶν αἰώνων
καὶ ἀνακατώστε τα μὲ 5 δράμα κα-
θαρὸ λάδι καὶ ἕνα κουτάλι νερό διαγο-
κράσμου. Ἐπειτα προσθέστε 3 δράμα
λεπτοκοπανισμένη στήν, ἀπλώστε τὴν
ἀλοιφή ποὺ δὲ σχηματισθὴ ἑπάνω σ' ἕ-
να μαλακὸ βαμβακερὸ ὑφασμα καὶ βά-
λε τὴν ἐπάνω ἀπὸ ἕνα δοχεῖο μὲ βο-
στό νερό. Ἡ ἀλοιφή τότε θὰ συμπα-
κωθῇ καὶ ἔτσι θάχετε ἕνα πρώτης τά-
ξεως προφυλακτικὸ κατὰ τῶν ρυτίδων.

Γιὰ τὸ καθαρίσμα τῶν χαλιῶν:

Ἀπὸ ἔξοκονεστε καλὰ τὰ χαλιὰ
σας, τ' ἀπλώνετε σ' ἕνα μέρος καὶ τὰ
τριβετε καλὰ μ' ἕνα μίγμα ἀπὸ νερό
καὶ χολὴ βοδιῶ, χρησιμοποιώντας μὴ
σιλικὴν βούτσου. Ἀπὸ τὸ τρίψιμο αὐτὸ
θὰ σχηματισθὴ ἕνας ἀφρός, τὸν ὁποῖον
ἀφαιρεῖται κατὰ μὲ σφουγγάρι ἔξ-
πλῆμένο μέσα σὲ καθαρὸ νερό. Ἀφῆστε
τὸ χαλὶ νὰ στεγνώσῃ καὶ ἔπειτα ἔξ-
ναρξίστε τὸ ἴδιον.

Μερικὲς φορές συμβαίνει νὰ ἔχετε
μπουκάλια μὲ γυάλινο βουλωμα καὶ νὰ
μὴ μπορεῖτε νὰ τὰ ξεβουλώσετε. Γιὰ νὰ
τὸ κατορθώσετε, πρέπει νὰ πλησιάσετε
τὸ βουλωμα στὴ φλόγα ἐνὸς κεριοῦ ἢ
κοντὰ στὴ φωτιά, ὅποτε τὸ μπουκάλι
ἔσταίνεται καὶ ἀνοίγει.

Ὅταν τ' ἀγριεμένη κύματα τοῦ
Πῶ ἔκαναν νὰ κρέμουν ἡ ἔχνης του
καὶ ἀπειλοῦσαν νὰ καταπονέσουν τὴν
Φερράρα καὶ τὶς ἐξοχὲς της, μὴ προ-
σευχὴ δική σου, ἀγνή Λεωνώρα, ἔ-
σωσε τὸ λαὸ σου ἀπὸ τὴ δίκαιη καὶ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ ΤΑΣΣΟΣ ΚΑΙ ΛΕΟΝΩΡΑ

(Ἡ ἐρωτικὴ τραγωδία τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τῆς Ἀπελευθερωθείσης
Ἱερουσαλὴμ, γραμμένη ἀπὸ τὸ γλυκύτατο ποιητὴ τῆς Ἀλμνῆς).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ἮΝ ἐποχὴ ἐκείνη,
ὁ Τορκουάτος ἔκαθε
ἔβραζε δι' ὁ πατέ-
ρας του ἦταν ἄρω-
στὸς. Αὐτὸν ἔκα-
νε νὰ ἐγκαταλείψῃ
γιὰ λίγο καιρὸ τὴν
Αὐλὴν τῆς Φερρά-
ρας, τὶς γοητεῖες
καὶ τοὺς κινδύνους
τῆς καὶ νὰ τρέξῃ κοντὰ
τοῦ στη Μάντουα, τῆς ὁ-
ποίας ὁ δόξ εἶχε ἀναλά-
βει ὑπὸ τὴν προστασία
τοῦ τοῦ γέρο Βερνάρδου Τά-
σο καὶ τὸν εἶχε ὀνομάσει διοικητὴ
τοῦ φρουρίου τῆς Ὤστιας, στὸ Πῶ.
Ἐκεῖ, ὁ πατέρας τοῦ Τάσου ξεψύ-
χισε ὑπερ' ἀπὸ μὴ σύντομη ἀρρώ-
στεια, σὲ ἡλικία ἑξαμηνῆτα ἔτη, ἐπὶ
στὸ 1569.

Ὁ Τορκουάτος, εὐτυχῶς, ἔφτασε
ἐγκαίρως στὴν Ὤστιαν καὶ ἔτσι πο-
ρτασε νὰ δεχθῇ τὸ στερεὸ φιλῆμα καὶ
τὴ στερεὴ εὐλογία τοῦ ὑπερέχοντος
αὐτοῦ πατέρα.

Ὁ φτωχὸς Βερνάρδος, παρηγορημέ-
νος ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ γιου τοῦ
εἶπε στὶς τελευταῖες του στιγμὲς ὅτι
ἦταν εὐτυχὴς ποὺ πέθαινε, γιὰ τὸ ὅτι
πῆγαινε νὰ συναντήσῃ, μέσα στοὺς
κόλπους τοῦ Θεοῦ, τὴ σύζυγό του
Πορκία, ποὺ τόσο τὴν εἶχε ἀγαπήσει
καὶ γιὰ τὴν ἄρνησιν στὴ γῆ ἕνα γιῶ.
Ἐνδοξὸ κίβλας, ποὺ ὁ ἀποθανὼν μὴ
μέρᾳ πῆναι τοῦ.

Ἀπὸ εὐχάριστη ἑσπὰ τὸ δοῦ-
κα τῆς Μάντουα, γιὰ τὴν προστασι-
α τοῦ πρὸς τὸν πατέρα του, ὁ Τορ-
κουάτος ἐναγῶς διαστειλὴ στὴ Φερ-
ράρα γιὰ νὰ παρευρεθῇ στοὺς γάμους
τῆς ἀδελφῆς τῆς πολυκαχημένης του
Λεωνώρας, Λουκρετίας τῆς Ἑσθῆς,
μὲ τὴν πριγκίπισσιν τοῦ Οὐρβίνου.
Ἡ μοναχὴ μὲς στὴν ὅποιον ὁ γά-
μος αὐτὸς ἔπρεπε τὴ Λεωνώρα, μετὰ
ἀπὸ ἀρκετὰ περιστάσεις τὴν μυστικὴν
κλίει τῆς ποὺ τὴν ἐσπεύριζε πρὸς τὸν
Τάσο.

Ἡ εὐνοία αὐτὴ τῆς πριγκίπισσας
πρὸς τὸν ποιητὴ ἦταν τόσο ἀγνή, ὅ-
στε δὲν ἔκανε τίποτε γιὰ νὰ τὴν κρύ-
βῃ ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἀδελφῶν. Ἡ
Λεωνώρα, ποὺ ἦταν τὸ εἶδωλο τοῦ
λαοῦ τῆς Φερράρας γιὰ τὴν ὁμορφί-
αν της καὶ τὰ ποιητικὰ της χαρίσματα,
εἶχε τέτοια φήμη ἀρετῆς καὶ εὐσε-
βείας ὅτι ὁλόκληρο τὸ δουκάτο ποὺ κα-
τέβηκε κάτω στὴ γῆ καὶ πίστευαν ὅτι
ἡ προσευχὴ τῆς εἶχαν τὴ δύναμιν ν'
ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴ γῆ τὴν ὀργὴν
τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς φύσεως.

Ἡ λαϊκὴ αὐτὴ πεποίθησις φαίνεται
καὶ μέσα στοὺς στίχους ἐνὸς ποιητοῦ
τῆς ἐποχῆς, τοῦ Φιλίππου Μπινάτσι.

Ὁ ποιητὴς γράφει:
«Ὅταν τ' ἀγριεμένη κύματα τοῦ
Πῶ ἔκαναν νὰ κρέμουν ἡ ἔχνης του
καὶ ἀπειλοῦσαν νὰ καταπονέσουν τὴν
Φερράρα καὶ τὶς ἐξοχὲς της, μὴ προ-
σευχὴ δική σου, ἀγνή Λεωνώρα, ἔ-
σωσε τὸ λαὸ σου ἀπὸ τὴ δίκαιη καὶ

τρομερὴ ὀργὴ τοῦ οὐρανοῦ».

Ὁ Τάσος, βλέποντας τὴν εὐνοί-
αν τῆς πριγκίπισσας, ἔπαιρνε θάρρος καὶ
μυροῦντο μὲ θέρη στὸ γράψμα
τοῦ μεγάλου πνεύστου ποιήματός του,
τῆς Ἀπελευθερωθείσης Ἱερουσα-
λὴμ. Ἦθελε νὰ δοξαστῇ, μὰ ὅχι γιὰ
ν' ἀποκτήσῃ μὴ μάταιη καὶ ψυχρὴ
φήμη, μὰ γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴ γυ-
ναῖκα ποὺ λάτρευε. Ἐγραψε μερικά
πραγούδια τοῦ ποιήματός του μέσα σὲ
ἕξι μῆνες, διατελώντας ὑπὸ τὴ διπλὴ
ἐμπνευσί τῆς ποιήσεως καὶ τοῦ ἔ-
ρωτος.

Μὰ ἡ ἀναχώρησις τοῦ καρδινάλιου
τῆς Ἑσθῆς γιὰ τὴ Γαλλίαν, ὅπου εἶχε
ἀπέμνητα κτήματα, ἐκάλει τὴν ἑταί-
ρά του νὰ ποῖν κατὰ τὴν ἑταί-
σιν αὐτῇ, γιὰ τὸν Τάσος ἀναγκάστη-
κε νὰ τὸν συνοδεύσῃ στὴ ταξίδι του.
Πῆγε μαζί του καὶ στὴ Παρίσι, ὅπου
φιλοεξήνησαν στὴν Αὐλὴ τοῦ Καρ-
λου IX καὶ ἐκεῖ ὁ Ἱταλὸς ποιητὴς
συνεδῆλθε μὲ στενὴν φιλίαν μὲ τὸν ἐν-
δοξο Γάλλο ποιητὴ τῆς ἐποχῆς τοῦ
Ρονσάρ.

Στὴ Γαλλίαν, ὁ Τάσος κρατοῦσε
σημειώσεις γιὰ τὴ φύσιν τοῦ τόπου
καὶ τὸ χαρακτὴρ τῶν κατοίκων καὶ
παράβλλει σ' αὐτὲς, μὲ πολλὴ ὁρμή-
τη, τὴ Γαλλίαν πρὸς τὴν Ἱταλίαν. Ἀ-
ποδίδει μάλιστα, ὅπως ὁ Μοντεσκί-
ἐργάστηκε, τὴν γῆ καὶ τὴν λεπτό-
τητα τοῦ γαλλικοῦ πνεύματος, σὲ ἄ-
σταθες καὶ διαρκῶς ἐναλλασσόμενα
κλίμα τοῦ τόπου.

Τότε ὅμως, ὁ ποιητὴς, ἀγνωστο ἄ-

κριβῶς γιὰ ποῦ λόγῳ, ἔχασε τὴν εὐ-
νοίαν τοῦ προστάτου καρδινάλιου τῆς
Ἑσθῆς. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ ἡ Γαλ-
λίαν εἶχε χωριστεῖ σὲ δύο θανατικῶς
μισούμενα στρατόπεδα: στοὺς καθολι-
κούς καὶ στοὺς οὐγενότους. Ὁ καρδι-
νάλιος τῆς Ἑσθῆς, γιὰ λόγους οἰκο-
γενειακούς, φαίνονταν μετριοπαθὴς στὰ
θερησκευτικὰ αὐτὰ πάλιν καὶ ὑποστή-
ριξε τὴ συμφιλίωσιν τῶν δύο κομμά-
των. Ὁ Τάσος ὅμως ἐθαύμαζε γιὰ
τὴν ὁμορφίαν τῆς τὴν περιφέρειαν Μαρ-
γαρίτα τοῦ Βαλουά, τὴν κατέπιν βα-
σίλισσα Μαργώ, ὅπως ἐπίσης ἐθαύ-
μαζε γιὰ τὴν ἀνδρεία του καὶ τὴν ἰπ-
ποτικὴν του γοητεία, τὸν ἐραστὴ
τῆς καὶ ἀρχηγὸ τῶν καθολικῶν δοῦκα
τοῦ Γκιζ.

Ἡ Μαργώ λοιπὸν ἤθελε νὰ πω-
ραστῇ τὸ Γκιζ, μὰ ὁ ἀδελφὸς τῆς
Κάρολος IX γιὰ πολιτικούς λόγους,
προτίηκε νὰ τὴ δώσῃ στὴν ἀρχηγὴ
τῶν Οὐγενότων καὶ βασίλισσιν τῆς Να-
βάρας — καὶ κατέπιν καὶ τῆς Γαλλί-
ας — Βερρίκο IV, τὸν ὁποῖο ἐκείνη μι-
σοῦσε, ὅπως ἐπίσης μισοῦσε καὶ τὸ
κόμμα της. Φαίνεται δὲ ὅτι μετέδωσε
τὸ μίσος της αὐτὴ καὶ στὴ θανατιστὴ
τῆς Τάσο, ὁ ὁποῖος προκάλυψε μὲ
μερικούς ἄστογους ὑπὲρ τῶν καθολικῶν
ἐκδηλώσεις τοῦ τὴν ὀργὴν τοῦ κυρίου
του.

Σὲ μὴ ἐπιστολὴν τοῦ ἀνεκδοτοῦ, ὁ
ποιητὴς γράφει σχετικῶς:

«Ἡ ὀργὴ τοῦ καρδινάλιου φρεῖ-
λεται ἴσως σὲ μεγάλο ἔθλο ποὺ ἔ-

δειξα ὑπὲρ τῶν καθολικῶν στὴ Γαλ-
λίαν, τὴ στιγμὴ ποὺ αὐτὸς συμπαθοῦ-
σε μᾶλλον τοὺς Οὐγενότους».

Πάντως ὁ Γάλλος συγγραφεὺς τῆς
ἐποχῆς Γκιζ ντὲ Μπαλζὰκ δεδαιώνει
ὅτι ἡ δυσμένεια τοῦ καρδινάλιου πρὸς
τὸν ποιητὴ ἦταν πολλὴ μεγάλη. Τοῦ
ἔκαψε τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ καὶ ὅταν
ἐκείνος τοῦ ζήτησε γράμματα γιὰ νὰ
φτιάξῃ καινούργια ρούχα, ἐπειδὴ τὰ
παλαιὰ του εἶχαν φθαρεῖ, ἀρνήθηκε
νὰ τοῦ δώσῃ.

Ἐπειὰ ὁ Τάσος — γράφει ὁ
Μπαλζὰκ — ξαναγύρισε μόνος στὴν
Ἱταλίαν, φορώντας τὸ ἴδιον κοστούμι
ποὺ φοροῦσε καὶ ὅταν πρὸ ἐνὸς ἔτους
ἔφτασε στὸ Παρίσι.

Ἐνὸς ὁ Τάσος ἔδωκε γιὰ τὴν Ἱ-
ταλίαν, στὸ Παρίσι γιὰ τὴν τρομερὴ
σφαγὴ τοῦ Ἀγίου Βαρθολομαίου.
Τέλος ὁ ποιητὴς, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα
ἀρκετὰ μεγάλον καὶ κοπιαστικὸν ταξεί-
δι, ἔφτασε στὴ Ρώμην, ὅπου ἔγινε δε-
κτὸς ἀπὸ τὸν Πάπα Πίο V, τοῦ ὁ-
ποῦ κέρδιζε τὴν ἀντίον, γράφοντάς
τοῦ μὴ λατινικὴν ὁδὴ.

Μὰ μὴ ἄλλη εὐνοία πρὸς τρεφε-
ρὴ καὶ μεγαλειότητα διακρίει ἀπὸ τὶς
εὐνοίας τῶν βασιλέων τῶν Παπῶν
καὶ τῶν καρδινάλιων. Ἀγνοοῦντες γι'
αὐτὸν, παρ' ὅλη τὴν δυσμένειάν του,
ἦσαν ἡ εὐνοία τῶν δύο γοητευτικῶν
πριγκίπισσῶν τῆς Φερράρας Λουκρε-
τίας, δούκισσας πρὸς τοῦ Οὐρβίνου
καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς Λεωνώρας, ἡ ὁ-
ποία ἔμεινε πάντοτε στὴν Αὐλὴ τοῦ
ἀδελφοῦ της.

Συμφώνησαν λοιπὸν καὶ ἡ δὴ τους
νὰ κάνουν ἕνα ὑπερῶς γιὰ νὰ πει-
στούν τὸν Ἀλφόνσο II, τὸν ἀδελφὸ
τοῦ, νὰ προσλάβῃ στὴν Αὐλὴν τοῦ
γενεῖ Τάσο, τὴν μεγαλοντικὴν δόξαν τοῦ
οἴκου τους καὶ τὴν μυστικὴν ἀνησυχία
τῆς καρδίας τους.

Ὁ Ἀλφόνσος ὑποχώρησε εὐκολά
στὶς παρακλήσεις του, γιὰ τὴν ὁ-
δοῦ ἐθαύμαζε τὸν ποιητὴ.

Προσέλαβε λοιπὸν τὸν Τάσο στὴν
Κοιτίαν του ἱππερείας, τοῦ ἔδωσε
μισθὸν δεκάτῃ χροσῶν κορωνῶν μην-
αίως καὶ τὸν ἀπῆλθε ἀπὸ κάθε ἄλ-
λη ἐργασία καὶ ἀσχολία, γιὰ νὰ ὑπο-
τάξῃ ν' ἀρρωσθῇ ἀπερίσκεπτος στὴν
ποίησιν ποὺ ἦταν ἡ μόνη ἀνταξία τῆς
μεγαλοφίας τοῦ ἀσχοῦ.

Προσμένοντες ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς εὐ-
νοίας, τῶν ὁποίων μάντευσε τὴν πη-
γὴν καὶ ὁ ποιητὴς τοῦ ἦταν γι' αὐτὸν
ἄκουα πρὸ εὐχάριστη καὶ ἀγαπητῆς.
Ὁ Τάσ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ JACQUES DES GACHONS

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Το πρώτο πράγμα που είδε η κ. Λερούζ, όταν επισκέφθηκε το μεγάλο κελλάρι του σπιτιού που εφόρειτο να νοικιάσει, ήταν ένα ωραίο κλουβί για τα παγιά, κορεσμένο μ' ένα σόμα από το ταβάνι. Στην αρχή απέφυγε να ρωτήσει τον σπιτονοικοκύρη, μήπως τυχόν το είχαν ξηράσει εκεί οι προηγούμενοι νοικιαστές. "Ώστερα όμως προτίμησε να σωπάσει. Γιατί να χάσει ένα τόσο ωραίο και χρήσιμο πράγμα;...

Ο άνδρας της, ο κ. Λερούζ ήταν ένας μικρός υπαλληλάκος ύπουργείου. Ο μισθός του δεν έφτανε καλά-καλά ούτε για τα έξοδα του σπιτιού. Πολλά λοιπόν αναγκαία πράγματα λείπα-νε από το νοικοκυριό της κ. Λερούζ. Κι' ένα από αυτά ήταν και το κλουβί για τα παγιά. Πώς λοιπόν ν' άπαρνη-θαι ένα όμορφο, που άραφώς της το έ-σταλνε ο καλός Θεός!...

Το περίφημο όμως αυτό κλουβί έ-γινε άφορη μιάς ιστορίας, που άξιζε να την διηγηθούμε.

Μόλις εγκαταστάθηκαν στη νέα τους κατοικία, ο κ. και η κ. Λερούζ κατέβηκαν στο κελλάρι τους. Ο γοιός τους Τότς κι' ο σκύλος τους Ντίκ τους ακολουθούσαν από πίσω με περιέργεια.

Όταν η κ. Λερούζ άνοιξε την πόρ-τα του κελλαρίου, αναστέναξε με ά-νακούρσιο:

—Δόξα σοι ο Θεός! είπε. Έβω εί-νε ακόμα!...

—Όλα τα μέλη της οικογενείας Λε-ρούζ περιτριγύριζαν το κορεσμένο κλουβί, κυττάζοντας το μ' ενδιαφέρον. Ο πιο ένθουσιασμένος όμως από όλους ήταν ο Ντίκ, που χοροπηδούσε και τι-ναζότανε ψηλά σαν μπαλίτσα.

—"Νουχ, Ντίκ! Βλέπεις ότι εί-νε άδειο!... το είπα ε' αφέντης του.

—Μά όχι! φώναξε τότε η κ. Λε-ρούζ. Έγινε δίχτο ο Ντίκ!... Κάτι βρι-σκειται μέσα στο κλουβί!

—Ανοίξε άμέσως το ποτάμι και τράβηξε από μέσα μια πιπέτα με τ' να μισοφαγωμένο γάλο. Ο κ. και η κ. Λερούζ έσκυψαν και εξέτασαν το μυστηριώδες εκείνο εδύομα με κά-ποια άπορία.

—Μά ο γάλος αυτός φαίνεται φρέ-σκο! φώναξε ο σκύλος.

—Βέβαια! Τι ώρα που διατη-ρούνται τα παγιά σ' αυτό το κελλάρι! Ο Ντίκ έντονα εξακολουθούσε τα χοροπηδήματά του.

—Τίνος είναι, μαμά, ο γάλος; ρώ-τησε ο Τότς, γουρλώνοντας τα μάτια του με λαμπαρσία.

—Κανείς! το άπαντησε άσπρηά ή μητέρα του.

—Γάβ! Γάβ! Δικός μου! Δικός μου! φώναξε ο Ντίκ, περτώντας προς την πιπέτα.

—Ας τον δώσουμε στον Ντίκ, εί-

πε η κ. Λερούζ. Ποιός ξέρει από πό-τε βρίσκεται εδώ μέσα! Δεν μπορού-με βέβαια να τον φάμε!...

Κι' έριξε το γάλο στο σκύλο. Ο Ντίκ άρπαξε τον ανέλπιστο αυτό με-ζέ και τσάκισε, κουνώντας ευχαριστη-μένος την ουρά του...

Την άλλη μέρα, έπειτα από το με-σημεριανό φαγητό, η υπηρέτρια—που είχε μάθει την ιστορία του γάλου—κατέβηκε να φυλάξει μερικά πράγμα-τα στο κλουβί. Έβλεπε όμως τα ά-φροντικά της την άκουσαν να ξαναε-κείνη τη σκάλα βιαστικά.

—Κυρία! κυρία!... φώναξε, όρμω-ντας μέσα στην τραπεζάρια.

—Τι τρέχει, Γουλιό; Τι φωνάζεις; έ-παι, τη ρώτησε η κ. Λερούζ.

—Μήπως ο γάλος ξαναγύρισε στο κλουβί! φώναξε ο Τότς, που του έ-φταναν πάντα τα μυστήρια και τα ά-στοντομικά μυθιστορήματα.

—Κάτι χειρότερο, κυρία!... Έλάτε στο κελλάρι να ιδείτε!...

Η οικογένειά ε' ζ' έν σώματι κατέ-βηκε και πάλι στο κελλάρι. Μπορού-σαν πρήγαινε ο Ντίκ και πίσω—πίσω (για λόγους προ-νοίας) ο Τότς.

Το κλουβί φαι-νόταν άπειρά τι στη θέσι του. Όσο-τόσο βλοι τοδου-σαν μια ματιά, γε-μάτη φόβο και ύ-ποψια. Ο μόνος που το κύτταζε με εύγνωμόσύ η ήταν ο Ντίκ.

Ο κ. Λερούζ, που είχε κάνει στα νεύρα του έ-νομιματόχη, θ έ-λγησε να δείξει ότι ήταν άφοδος. Προ-χώρησε λοιπόν πρ-ος το κλουβί, κύτταζε μέσα κι' είδε ένα ποτήρι γοντρώ και κα-κινόποδο.

—Περίεργο πράγμα! φώναξε. Μουάζε σαν υπο-τί από μισή ώρα!...

—Βέβαια! έ-παι (και μ' ην πιστοίως άν- (σοι σ' αμ'ιγ'ι).

Γι' αυτό (και μ' ην πιστοίως άν- (σοι σ' αμ'ιγ'ι).

Γι' αυτό (και μ' ην πιστοίως άν- (σοι σ' αμ'ιγ'ι).

Γι' αυτό (και μ' ην πιστοίως άν- (σοι σ' αμ'ιγ'ι).

Γι' αυτό (και μ' ην πιστοίως άν- (σοι σ' αμ'ιγ'ι).

Γι' αυτό (και μ' ην πιστοίως άν- (σοι σ' αμ'ιγ'ι).

Γι' αυτό (και μ' ην πιστοίως άν- (σοι σ' αμ'ιγ'ι).

Γι' αυτό (και μ' ην πιστοίως άν- (σοι σ' αμ'ιγ'ι).

Γι' αυτό (και μ' ην πιστοίως άν- (σοι σ' αμ'ιγ'ι).

Γι' αυτό (και μ' ην πιστοίως άν- (σοι σ' αμ'ιγ'ι).

Γι' αυτό (και μ' ην πιστοίως άν- (σοι σ' αμ'ιγ'ι).

Γι' αυτό (και μ' ην πιστοίως άν- (σοι σ' αμ'ιγ'ι).

Γι' αυτό (και μ' ην πιστοίως άν- (σοι σ' αμ'ιγ'ι).

Γι' αυτό (και μ' ην πιστοίως άν- (σοι σ' αμ'ιγ'ι).

Γι' αυτό (και μ' ην πιστοίως άν- (σοι σ' αμ'ιγ'ι).

Γι' αυτό (και μ' ην πιστοίως άν- (σοι σ' αμ'ιγ'ι).

Γι' αυτό (και μ' ην πιστοίως άν- (σοι σ' αμ'ιγ'ι).

Γι' αυτό (και μ' ην πιστοίως άν- (σοι σ' αμ'ιγ'ι).

Γι' αυτό (και μ' ην πιστοίως άν- (σοι σ' αμ'ιγ'ι).

Γι' αυτό (και μ' ην πιστοίως άν- (σοι σ' αμ'ιγ'ι).

—Περίεργο κι' αυτό! Πολύ περί-εργο!...

—Πρέπει να το δώσουμε στο Ντίκ, αποφάνθηκε σοδάρωτα ο Τότς.

—Όχι!... Ας περιμένουμε να δούμε τι θα γίνει... έ-παι ο κ. Λερούζ. Πρέ-πει να το εξηγήσουμε το μυστήριο αυτό. Θα κλειδώσουμε καλά την πόρ-τα του κελλαρίου και το βράδυ θα κατεβώ μόνος μου να ιδώ τι θα έ-χη συμβεί.

Πραγματικώς, ο κ. Λερούζ έκανε αυτό που είχε αποφασίσει. Ότσο το βράδυ, όταν βγήκε από το κελλάρι, φαινόταν συλλογισμένος.

—Λοιπόν; τον ρώτησε η γυναίκα του με περιέργεια.

—Λοιπόν, αγαπητή μου, το μπου-τί βρίσκεται πάντα στη θέσι του. Μόνο που τώρα... είναι μ' ημένο!

—Γι' αυτό... φώναξε η κ. Λερούζ, χάσκοντας από την άπορία.

—Μά αυτό δεν είναι κελλάρι, έ-παι ο Τότς, ε'νε φαύλος!

—Τουλίε!...

Μο ο δ' ορκίζεσαι ότι δεν το μα-γισεύεις εδώ αυ-τό το κρέας;

—Όχι! κυρία Τι λένε;...

—Μά τότε, τι συμβαίνει; Λοι-πόν;

—Τι; Όραμα που είναι σ' αυτό το σπίτι!... φώ-ναξε ο Τότς, χοροπηδώντας σαν το Ντίκ.

—Α!... έ-παι λές σου; το εί-πε ο πατέρας του. Δεν είσαι, βλέπω, και πολ-λό δύσκολος...

—Ας καθί-σουμε τώρα να φά-με... πρότεινε η κ. Λερούζ. "Υ-στερα το λύνου-με αυτό το α-νιγμα!

Μόλις όμως κάθισαν στο τραπέζι, η "Ιου-λία έωρμησε μέ-σα ταραγμένη.

—Κύριε! φώ-ναξε. Ακούω θό-ρυβο μέσα στο κελλάρι!

—Επί τέλους θα α'θουμε τι συμβαίνει! έ-παι ο κ. Λερούζ.

—Αδελφά μου, α'θω με! Μας συγχο-ρείτε πάρα πολύ!... Θά σ' ε'ξηγή-σουμε τι συνέβη... Μά; επιτρέπετε ή-μους τώρα, αντί για το γάλο σας, να σ' προσφέρουμε λίγο από το φτωχικό μας φαγητό!... "Πουα, Ντίκ! Ος να μ'ο χαλβίς, λαίμαργο σκύλ!... Περά-στε, αιδεσιμώτατε, περάστε...

—Μάλιστα, κυρία.

—Όχι, αιδεσιμώτατε! Μας συγχο-ρείτε πάρα πολύ!... Θά σ' ε'ξηγή-σουμε τι συνέβη... Μά; επιτρέπετε ή-μους τώρα, αντί για το γάλο σας, να σ' προσφέρουμε λίγο από το φτωχικό μας φαγητό!... "Πουα, Ντίκ! Ος να μ'ο χαλβίς, λαίμαργο σκύλ!... Περά-στε, αιδεσιμώτατε, περάστε...

—Μάλιστα, κυρία.

—Όχι, αιδεσιμώτατε! Μας συγχο-ρείτε πάρα πολύ!... Θά σ' ε'ξηγή-σουμε τι συνέβη... Μά; επιτρέπετε ή-μους τώρα, αντί για το γάλο σας, να σ' προσφέρουμε λίγο από το φτωχικό μας φαγητό!... "Πουα, Ντίκ! Ος να μ'ο χαλβίς, λαίμαργο σκύλ!... Περά-στε, αιδεσιμώτατε, περάστε...

—Μάλιστα, κυρία.

—Όχι, αιδεσιμώτατε! Μας συγχο-ρείτε πάρα πολύ!... Θά σ' ε'ξηγή-σουμε τι συνέβη... Μά; επιτρέπετε ή-μους τώρα, αντί για το γάλο σας, να σ' προσφέρουμε λίγο από το φτωχικό μας φαγητό!... "Πουα, Ντίκ! Ος να μ'ο χαλβίς, λαίμαργο σκύλ!... Περά-στε, αιδεσιμώτατε, περάστε...

—Μάλιστα, κυρία.

—Όχι, αιδεσιμώτατε! Μας συγχο-ρείτε πάρα πολύ!... Θά σ' ε'ξηγή-σουμε τι συνέβη... Μά; επιτρέπετε ή-μους τώρα, αντί για το γάλο σας, να σ' προσφέρουμε λίγο από το φτωχικό μας φαγητό!... "Πουα, Ντίκ! Ος να μ'ο χαλβίς, λαίμαργο σκύλ!... Περά-στε, αιδεσιμώτατε, περάστε...

—Μάλιστα, κυρία.

—Όχι, αιδεσιμώτατε! Μας συγχο-ρείτε πάρα πολύ!... Θά σ' ε'ξηγή-σουμε τι συνέβη... Μά; επιτρέπετε ή-μους τώρα, αντί για το γάλο σας, να σ' προσφέρουμε λίγο από το φτωχικό μας φαγητό!... "Πουα, Ντίκ! Ος να μ'ο χαλβίς, λαίμαργο σκύλ!... Περά-στε, αιδεσιμώτατε, περάστε...

—Μάλιστα, κυρία.

—Όχι, αιδεσιμώτατε! Μας συγχο-ρείτε πάρα πολύ!... Θά σ' ε'ξηγή-σουμε τι συνέβη... Μά; επιτρέπετε ή-μους τώρα, αντί για το γάλο σας, να σ' προσφέρουμε λίγο από το φτωχικό μας φαγητό!... "Πουα, Ντίκ! Ος να μ'ο χαλβίς, λαίμαργο σκύλ!... Περά-στε, αιδεσιμώτατε, περάστε...

—Μάλιστα, κυρία.

—Όχι, αιδεσιμώτατε! Μας συγχο-ρείτε πάρα πολύ!... Θά σ' ε'ξηγή-σουμε τι συνέβη... Μά; επιτρέπετε ή-μους τώρα, αντί για το γάλο σας, να σ' προσφέρουμε λίγο από το φτωχικό μας φαγητό!... "Πουα, Ντίκ! Ος να μ'ο χαλβίς, λαίμαργο σκύλ!... Περά-στε, αιδεσιμώτατε, περάστε...

—Μάλιστα, κυρία.

—Όχι, αιδεσιμώτατε! Μας συγχο-ρείτε πάρα πολύ!... Θά σ' ε'ξηγή-σουμε τι συνέβη... Μά; επιτρέπετε ή-μους τώρα, αντί για το γάλο σας, να σ' προσφέρουμε λίγο από το φτωχικό μας φαγητό!... "Πουα, Ντίκ! Ος να μ'ο χαλβίς, λαίμαργο σκύλ!... Περά-στε, αιδεσιμώτατε, περάστε...

—Μάλιστα, κυρία.

—Όχι, αιδεσιμώτατε! Μας συγχο-ρείτε πάρα πολύ!... Θά σ' ε'ξηγή-σουμε τι συνέβη... Μά; επιτρέπετε ή-μους τώρα, αντί για το γάλο σας, να σ' προσφέρουμε λίγο από το φτωχικό μας φαγητό!... "Πουα, Ντίκ! Ος να μ'ο χαλβίς, λαίμαργο σκύλ!... Περά-στε, αιδεσιμώτατε, περάστε...

—Θαβώ κι' εγώ μαζί σου, το εί-πε η γυναίκα του. Έλα και σύ, Ντίκ!...

—Κι' εγώ θα μείνω ολομόναχος; ρώτησε ο Τότς.

—Έλα μαζί μας, αν θέλεις...

Η συνθησμένη πομπή άρχισε να κατεβαίνει και πάλι τη σκάλα του κελλαρίου.

—Βλέπω ένα φως κάτω! μουρού-ρισε έξωθεν ο κ. Λερούζ.

—Κότταξε από την κλειδαρότουπα της πόρτας, προτού να μπει μέσα! τον συμβούλεψε η γυναίκα του.

Ο κ. Λερούζ έσκυψε, κόλλησε το μάτι του στην πόρτα της κλειδαριάς κι' έ-παι σιγώ:

—Βλέπω ένα μύδο ρούχο, κι' ένα κερί αναμμένο... Είναι μια γυναίκα μέ-σα στο κελλάρι... "Όχι, όχι! Ένας πα-πάς... Νά και τα γένεια του...

—Μήπως είναι ο παπάς, που μένει στο διπλανό διαμέρισμα;

—Δεν διακρίνω το πρόσωπό του... Πάντως όμως δεν υπάρχει κανείς ε-ξώ-τος. "Ας μπει μέσα!...

Όταν ο μυστηριώδης επισκέπτης, του κελλαρίου άκουσε την πόρτα ν' ανοίξει, γύρισε και κύτταξε τους νεο-φερμένους.

—Ο κ. και η κ. Λερούζ δίχως άλ-λο... έ-παι με εύγένεια.

—Μάλιστα, αιδεσιμώτατε.

—Α! γάλο πολύ γι' τη νυκτο-αία σας! Κι' ο μικρός αυτός θα ε'νε γοιός σας!...

—Μάλιστα! Άλλά... αού φαίνεται σαν κάτι να γυρεύετε, αιδεσιμώτατε. Μήπως μπορούμε να σας βοηθήσουμε;

—Πράγματι, κ. Λερούζ, γυρεύω το γάλο μου...

—Το γάλο σας;...

—Ναί. Ένα μισοφαγωμένο γάλο, που τον είχα φυλάξει για το άποφινί μου έσ'φ'νο.

—Μά πώς βρέθηκε ο γάλος σας ε-δώ μέσα, αιδεσιμώτατε; Κι' έ-παι, ά-πό που μπήκατε;...

—Δεν σ' ε'ξηγησης λοιπόν ή 'δου-κίτης; τι συμβαίνει; Τό κελλάρι αυ-τό είναι κενό και για το δυό διαμερί-σματα του σπιτιού!... Στο θάθος έ-χει άλλη πόρτα, που βγάζει στη δική μου κατοικία.

—Όστε και το κλουβί αυτό είναι δικό σας; ρώτησε άπορητρευμένος η κ. Λερούζ.

—Μάλιστα, κυρία.

—Όχι, αιδεσιμώτατε! Μας συγχο-ρείτε πάρα πολύ!... Θά σ' ε'ξηγή-σουμε τι συνέβη... Μά; επιτρέπετε ή-μους τώρα, αντί για το γάλο σας, να σ' προσφέρουμε λίγο από το φτωχικό μας φαγητό!... "Πουα, Ντίκ! Ος να μ'ο χαλβίς, λαίμαργο σκύλ!... Περά-στε, αιδεσιμώτατε, περάστε...

—Μάλιστα, κυρία.

—Όχι, αιδεσιμώτατε! Μας συγχο-ρείτε πάρα πολύ!... Θά σ' ε'ξηγή-σουμε τι συνέβη... Μά; επιτρέπετε ή-μους τώρα, αντί για το γάλο σας, να σ' προσφέρουμε λίγο από το φτωχικό μας φαγητό!... "Πουα, Ντίκ! Ος να μ'ο χαλβίς, λαίμαργο σκύλ!... Περά-στε, αιδεσιμώτατε, περάστε...

—Μάλιστα, κυρία.

—Όχι, αιδεσιμώτατε! Μας συγχο-ρείτε πάρα πολύ!... Θά σ' ε'ξηγή-σουμε τι συνέβη... Μά; επιτρέπετε ή-μους τώρα, αντί για το γάλο σας, να σ' προσφέρουμε λίγο από το φτωχικό μας φαγητό!... "Πουα, Ντίκ! Ος να μ'ο χαλβίς, λαίμαργο σκύλ!... Περά-στε, αιδεσιμώτατε, περάστε...

—Μάλιστα, κυρία.

—Όχι, αιδεσιμώτατε! Μας συγχο-ρείτε πάρα πολύ!... Θά σ' ε'ξηγή-σουμε τι συνέβη... Μά; επιτρέπετε ή-μους τώρα, αντί για το γάλο σας, να σ' προσφέρουμε λίγο από το φτωχικό μας φαγητό!... "Πουα, Ντίκ! Ος να μ'ο χαλβίς, λαίμαργο σκύλ!... Περά-στε, αιδεσιμώτατε, περάστε...

—Μάλιστα, κυρία.

—Όχι, αιδεσιμώτατε! Μας συγχο-ρείτε πάρα πολύ!... Θά σ' ε'ξηγή-σουμε τι συνέβη... Μά; επιτρέπετε ή-μους τώρα, αντί για το γάλο σας, να σ' προσφέρουμε λίγο από το φτωχικό μας φαγητό!... "Πουα, Ντίκ! Ος να μ'ο χαλβίς, λαίμαργο σκύλ!... Περά-στε, αιδεσιμώτατε, περάστε...

—Μάλιστα, κυρία.

—Όχι, αιδεσιμώτατε! Μας συγχο-ρείτε πάρα πολύ!... Θά σ' ε'ξηγή-σουμε τι συνέβη... Μά; επιτρέπετε ή-μους τώρα, αντί για το γάλο σας, να σ' προσφέρουμε λίγο από το φτωχικό μας φαγητό!... "Πουα, Ντίκ! Ος να μ'ο χαλβίς, λαίμαργο σκύλ!... Περά-στε, αιδεσιμώτατε, περάστε...

—Μάλιστα, κυρία.

—Όχι, αιδεσιμώτατε! Μας συγχο-ρείτε πάρα πολύ!... Θά σ' ε'ξηγή-σουμε τι συνέβη... Μά; επιτρέπετε ή-μους τώρα, αντί για το γάλο σας, να σ' προσφέρουμε λίγο από το φτωχικό μας φαγητό!... "Πουα, Ντίκ! Ος να μ'ο χαλβίς, λαίμαργο σκύλ!... Περά-στε, αιδεσιμώτατε, περάστε...

—Μάλιστα, κυρία.

—Όχι, αιδεσιμώτατε! Μας συγχο-ρείτε πάρα πολύ!... Θά σ' ε'ξηγή-σουμε τι συνέβη... Μά; επιτρέπετε ή-μους τώρα, αντί για το γάλο σας, να σ' προσφέρουμε λίγο από το φτωχικό μας φαγητό!... "Πουα, Ντίκ! Ος να μ'ο χαλβίς, λαίμαργο σκύλ!... Περά-στε, αιδεσιμώτατε, περάστε...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Λουπέν σώπασε για μερικές στιγ-μές κι' έπειτα μού έ-παι:

—Ο «Χρόνος» δημοσιεύει σήμερα μια συνέντευξη με τον Γκανιμάρ, στην οποία ο λαμπρός αυτός φίλος μου λέει ότι κάποια Έσθελ Κυρία, δργανό μου δολοφόνησε το βαρβόνο ν' "Ωτρέχ κι' έπεσε έξω από την κόχη-σα ντε Κροζόν το περίφημο διαγυλί-δι της... Και με κατηγορεί ότι εγώ είμαι ο ύποκριντής των εγκλημάτων αυτών.

Μια έλαφρά άνατριχίλα μού πέ-ρασε το κορμί. Ήταν τάχα αλήθεια; Ήταν αλήθεια ότι ο Λουπέν, ο ύ-ποιος ως τότε δεν είχε χύσει ούτε μια σταγόνα αίματος, είχε γίνει και δολοφόνος;...

Με τη σκέψη αυτή μέσα στο μυα-λό μου, τον κύτταξα προσεχτικά...

Φαινόταν όμως τόσο γαλήνιος και τό θάύμα του είχε μια τέτοια ει-λικρίνεια!...

—Έπειτα τα μάτια μου έ-παισαν στα χέρια του... Πώς ήταν δυνατά αυτά τα τόσο λεπτά χέρια, τα καλλιτεχνικά αυτά χέρια να είχαν σκοτώσει;

—Ο Γκανιμάρ ε'ν' ένας παρά-φρων! ψιθύρισα.

Ο Λουπέν χαμογέλασε ικανοποιη-μένος. "Ωστόσο μού έ-παι:

—Μά όχι... όχι... Ο Γκανιμάρ εί-νε πολύ έξυπνος.

—Έξυπνος! Έκανα εγώ ξαφνια-σμένος.

—Ναί!... Ναί!... Νά, π.χ. ή συ-νέντευξή του αυτή ε'νε έξυπνοτάτη.

Εν πρώτοις αναγγέλλει την άφιξη του "Αγγλου αντιλήλου του του Σέρ-λοκ Χόλμς για να λάβω τα μέτρα μου και για να τον δυσκολέψω στο έργο του κι' έπειτα καθορίζει το ά-κριβες σημείο των άποκαλύψεών του σχετικώς με το "Γαλάζιο Διαμάντι" για να μ'ην έπωφεληθ' από αυτές ο Χόλμς... Βλέπεις, ε'ν' έξυπνος; ή όχι;

—"Οχι κι' αν ε'νε, βλέπω πως έ-χεις τώρα δυό εχθρούς, και τι εχ-θρούς!...

—"Ω! έκανε ο Λουπέν αδιάφορα. "Ο ένας δεν λογαριάζεται καθόλου.

—Κι' ο άλλος; ρώτησα.

—Ο Χόλμς; "Ω! όμοιο λόγος ότι αυ-τός άξιζει. Μά άκριβώς αυτό μ' έχει ένθουσιασει και γι' αυτό με βλέπεις τώρα να είμαι τόσο ευδιάθετος. Γι'ά κα'ψου... Ποιά ευχαρίστηση πρέπει να νιώθω ένας αγωνιστής σαν κι' ε-μένα με την ιδέα ότι πρόκειται να μονομαχήσω με το Σέρλοκ Χόλμς!...

Επί τέλους! "Ο άναγκαστώ να κατα-φύγω στα μεγάλα μέσα...

—Ε'νε πολύ δυνατός... έ-παι εγώ.

—Ναί, πάρα πολύ δυνατός. Έγώ τουλάχιστον νομίζω ότι δεν ύπηρε-σε ποτέ, ούτε ύπάρχει μεγαλύτερος ά-στοντομικός από αυτόν... "Ωστόσο, έ-χω ένα άδαντάξ άπέναντί του... Αυ-τός επιτίθεται κι' εγώ άμύνομαι.

Ο ρόλος μου ε'νε πολύ εύκολος... "Επί πλέον...

Χαμογέλασε έλαφρά κι' εξακολου-θουσε:

—Επί πλέον ξέρω τον τρόπο που πολεμάει. Ένώ αυτός δεν ξέρει τον δι-κό μου. Και το άτοιμάζω μερικές εκ-πλήξεις που θα τον κάνουν να κερφή-πολύ...

Ενώ μιλούσε, χτυπούσε το τραπέζι.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΤΟΤΕ ο μαρκήσιος ντε Κυπριάνι μπήκε κι αυτός μέσα στον κατώνα της Μαλφιέρας και είπε με φωνή τρομερή:

—Ισαβέλλα ντε Μαλφιέρα, ποιηκήσισσα Ρομάνι, κόμησσα ντε Φόρφελντ, βασίλισσα του Γκόλγουορθ, πολλά δάκρυα και πολύ αίμα έχουν γυθεί εξ αιτίας σου και δεν υπάρχει πια στην καρδιά μου άλλο αίσθημα για σένα εκτός από το μίσος... Ισαβέλλα ντε Μαλφιέρα, από καίρι τώρα οι συγγενικοί δεσμοί που μας ένωσαν άλλοτε έχουν κοπεί...

—Κόπηκαν από την ημέρα που τους θεώρησα άχρηστους για τα σχέδιά μου, απάντησε τολμηρά η σταυρική γυναίκα.

Ο μαρκήσιος έμεινε κατάπληκτος μπρος σ' αυτή τη θρασυότητα.

—Ισαβέλλα ντε Μαλφιέρα—ξανάπε—ευχαριστώ για την όμολογία σου αυτή, η οποία θα συντηρήσει και θ' απλοποιήσει το έργο που ήρθα να κάνω εδώ...

Η Μαλφιέρα όπισθοχώρησε τρομαγμένη ως την άλλη άκρη του δωματίου, όπου θροισόταν η πόρτα του δωματίου της, τουλάχιστον της απ' όπου περνούσε τον καπετάν Τζούλιο.

—Ω μή δοκιμάζεις ν' ανοίξεις την πόρτα και ν' αψηλάφησες; φώναξε ο Τζούλιος. Πριν φτάσουν οι υπηρέτες σου εγώ θα ήρω τελειώσει το έργο το εκδικητικό!

Ενώ εκείνος μιλούσε, η Μαλφιέρα άφογκραζόταν με αγωνία. Μά κανένας θρόνος δεν έφτανε ως αυτή.

—Ισαβέλλα ντε Μαλφιέρα—ξανάφώναξε ο μαρκήσιος ντε Κυπριάνι—ήρθα εδώ ως δικαστής! Η ώρα ν' απολογηθείς για τα εγκλήματα σου έφτασε! Ισαβέλλα ντε Μαλφιέρα, κόμησσα ντε Φόρφελντ, απάντησε μου, και μην προσπαθήσεις να με ξεγελάσεις. Αυτό δεν θα σ' ωφελήσει τίποτε...

Η Μαλφιέρα του έριξε μια λογιμάτια. Ένα γαμήλιο παγωμένο ζωγραφίζονταν στα χείλη της και το μέτωπό της έπρόκειτο την τακμή της. Ο καπετάν Τζούλιος άρριχνε πολύ να φανή...

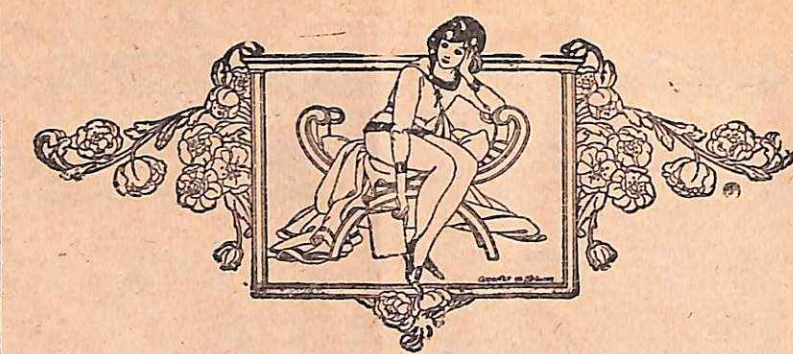
—Δουκίσσα ντε Μαλφιέρα—έξακολούθησε ο Τζούλιος—όλοισις ότι πλήρωσες άλλοτε μία σειρά δολοφονιών. Απογγένων για ν' απαθήσουν τη Σπεράτα, την κόρη μου...

—Ω!... ναι, το όλοισις... Και λοιπά πολύ γιατί δεν έκανα περισσότερα.

—Αθλία! μούγκρισε η δυστυχισμένη πατέρα της Μινιόν.

Μά, καταβάλλοντας μια υπεράνω θεωρη προσπαθεία, συγκρατήθηκε κι έξακολούθησε:

—Ισαβέλλα ντε Μαλφιέρα, όταν ήσουν σύζυγος του πρίγκηπος ντε Ρομάνι, ο τελευταίος αυτός πέθανε κι' ένα τρόπο μυστηριώδη κι' απροσδόκητο κι' άγινος άμείλιτος κατόπιν στα φανερά και χωρίς καμιά ντροπή, ευσυνείνη του βασιλέως Φερδινάνδου Ιου... Πώς πέθανε ο πρίγκηπος Ρομάνι... Τον δηλητηρίασαν... έ... Ισαβέλλα ντε Μαλφιέρα, επειδή ο ρόλος κι' ο τίτλος της ευνουμένης του βασιλέως δεν σου έφταναν, παντοειδέως κρυφά ένα Γερμανό ευγενή, τον κόμητα ντε Φόρφελντ, έπειτα δε από λίγο καιρό παράδοξα γεγονός συνε-

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ MINION

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

τελεσθήσαν κι' ο βασιλέως Φερδινάνδος χάθηκε κι' ένα τρόπο που μένει ακόμα ανεξηγήτος... Ισαβέλλα ντε Μαλφιέρα, ο νόμος επιβάλλει την ύστατη των ποινών στους βασιλοκτόνους και τους ενόχους εγκλημάτων, σαν κι' αυτά που σου ανέφερα... Την ποινή αυτή σου την επιβάλλω εγώ...

Η Μαλφιέρα με μια γρήγορη κίνηση τράβηξε το σιελό της που το έκρυβε ως τη στιγμή εκείνη κάτω απ' το κορσάκι της.

—Προχώρησε λοιπόν, Τζούλιος! φώναξε. Μά θυμήσου ότι κανείς ακόμα δεν ύψωσε χέρι εναντίον μου... Χωρίς να πεθάνη!

Μά ο πατέρας της Μινιόν ούτε καταδέχτηκε να σηκώσει το έγχειρίδιό του.

—Ισαβέλλα ντε Μαλφιέρα, είπε, ένα εγκλημα ακόμα πιο φοιχτό απ' αυτά που σου ανέφερα προηγουμένως, διαπονήθηκε τελευταία. Η γυναίκα μου κι' η κόρη μου, έχοντας ως μόνο υπερασπιστή τους το γαμπρό μου που μόλις είχε συνέλθει από τα δολοφονικά πλήγματα του συζύγου σου κύνητος...

Η Μαλφιέρα του έριξε μια λογιμάτια. Ένα γαμήλιο παγωμένο ζωγραφίζονταν στα χείλη της και το μέτωπό της έπρόκειτο την τακμή της. Ο καπετάν Τζούλιος άρριχνε πολύ να φανή...

—Δουκίσσα ντε Μαλφιέρα—έξακολούθησε ο Τζούλιος—όλοισις ότι πλήρωσες άλλοτε μία σειρά δολοφονιών. Απογγένων για ν' απαθήσουν τη Σπεράτα, την κόρη μου...

—Ω!... ναι, το όλοισις... Και λοιπά πολύ γιατί δεν έκανα περισσότερα.

—Αθλία! μούγκρισε η δυστυχισμένη πατέρα της Μινιόν.

Μά, καταβάλλοντας μια υπεράνω θεωρη προσπαθεία, συγκρατήθηκε κι έξακολούθησε:

—Ισαβέλλα ντε Μαλφιέρα, όταν ήσουν σύζυγος του πρίγκηπος ντε Ρομάνι, ο τελευταίος αυτός πέθανε κι' ένα τρόπο μυστηριώδη κι' απροσδόκητο κι' άγινος άμείλιτος κατόπιν στα φανερά και χωρίς καμιά ντροπή, ευσυνείνη του βασιλέως Φερδινάνδου Ιου... Πώς πέθανε ο πρίγκηπος Ρομάνι... Τον δηλητηρίασαν... έ... Ισαβέλλα ντε Μαλφιέρα, επειδή ο ρόλος κι' ο τίτλος της ευνουμένης του βασιλέως δεν σου έφταναν, παντοειδέως κρυφά ένα Γερμανό ευγενή, τον κόμητα ντε Φόρφελντ, έπειτα δε από λίγο καιρό παράδοξα γεγονός συνε-

Το ύψωμένο χέρι του, που κρατούσε σφιχτά το έγχειρίδιό του, έπεσε με ταχύτητα αστραπής!

το κρανίο σχεδόν συντρίμμένο... Ο ένας απ' τους γονδολιέρους δολοφονήθηκε κι' ο άλλος, μόλις πρόφτασε να σωθή, πέφτοντας στη θάλασσα... Οι δολοφονίες πειρατών μετέφεραν τότε τις δυο γυναίκες και το γαμπρό μου στο καταραμένο τους δειχίο... Ισαβέλλα ντε Μαλφιέρα, έλεπε από τις φλόγες των ματιών σου ότι τα ξέρεις όλα αυτά... Έ, λοιπόν όλοισις ότι σου είχα οργανώσει τη δολοφονική αυτή επίθεση!

Μά η Μαλφιέρα δεν το άπνιχνε. Με τ' αυτά της τεντωμένα, άκουσμα δεν ύψωσε χέρι εναντίον μου... Χωρίς να πεθάνη!

Μά ο πατέρας της Μινιόν ούτε καταδέχτηκε να σηκώσει το έγχειρίδιό του.

—Ισαβέλλα ντε Μαλφιέρα, είπε, ένα εγκλημα ακόμα πιο φοιχτό απ' αυτά που σου ανέφερα προηγουμένως, διαπονήθηκε τελευταία. Η γυναίκα μου κι' η κόρη μου, έχοντας ως μόνο υπερασπιστή τους το γαμπρό μου που μόλις είχε συνέλθει από τα δολοφονικά πλήγματα του συζύγου σου κύνητος...

Η Μαλφιέρα του έριξε μια λογιμάτια. Ένα γαμήλιο παγωμένο ζωγραφίζονταν στα χείλη της και το μέτωπό της έπρόκειτο την τακμή της. Ο καπετάν Τζούλιος άρριχνε πολύ να φανή...

—Δουκίσσα ντε Μαλφιέρα—έξακολούθησε ο Τζούλιος—όλοισις ότι πλήρωσες άλλοτε μία σειρά δολοφονιών. Απογγένων για ν' απαθήσουν τη Σπεράτα, την κόρη μου...

—Ω!... ναι, το όλοισις... Και λοιπά πολύ γιατί δεν έκανα περισσότερα.

—Αθλία! μούγκρισε η δυστυχισμένη πατέρα της Μινιόν.

Μά, καταβάλλοντας μια υπεράνω θεωρη προσπαθεία, συγκρατήθηκε κι έξακολούθησε:

—Ισαβέλλα ντε Μαλφιέρα, όταν ήσουν σύζυγος του πρίγκηπος ντε Ρομάνι, ο τελευταίος αυτός πέθανε κι' ένα τρόπο μυστηριώδη κι' απροσδόκητο κι' άγινος άμείλιτος κατόπιν στα φανερά και χωρίς καμιά ντροπή, ευσυνείνη του βασιλέως Φερδινάνδου Ιου... Πώς πέθανε ο πρίγκηπος Ρομάνι... Τον δηλητηρίασαν... έ... Ισαβέλλα ντε Μαλφιέρα, επειδή ο ρόλος κι' ο τίτλος της ευνουμένης του βασιλέως δεν σου έφταναν, παντοειδέως κρυφά ένα Γερμανό ευγενή, τον κόμητα ντε Φόρφελντ, έπειτα δε από λίγο καιρό παράδοξα γεγονός συνε-

Το ύψωμένο χέρι του, που κρατούσε σφιχτά το έγχειρίδιό του, έπεσε με ταχύτητα αστραπής!

XV

ΤΡΑΓΩΔΙΟ ΚΑΙ ΚΩΜΩΔΙΟ

Ο μαρκήσιος ντε Κυπριάνι θροισόταν μόνος μέσα σ' αυτό το δωμάτιο... μόνος μέσα σ' αυτό το παλάτι: έναντι των βλάν των έγχρωμ του.

«Είμαι χαμένος! σκέφτηκε. Μά ως πεθάνω τουλάχιστον χτυπώντας τη μεγάλη ενοχή!»

Και, πριν ο λησταί προφτάσουν να επέμβουν, άρριχνε πάλι εναντίον της Μαλφιέρας και το ύψωμένο χέρι του, που κρατούσε σφιχτά το έγχειρίδιό του, έπεσε με ταχύτητα αστραπής...

Η Ισαβέλλα ντε Μαλφιέρα είδε το άσπλο να λάμπει... Και για ν' αποφυγή το χτύπημα, ανάνορη μπροστά στο θάνατο, σωρίσθηκε καταγής...

Μά το χέρι του Τζούλιου τη βόηξε. Ένας ρόγχος άγωνίας, πόνου, έφυγε από τα πελιδνά χείλη της. Και απ' το γυνό της άρω—απ' τον άρω που τον φιλούσαν άλλοτε ξετρελλάμενοι έρρασταί—ένα κύμα αίματος ξεπετάχτηκε...

Το έγχειρίδιό του δικαστού και του τιμωρού είχε πετύχει την καταδικασμένη...

Μά το χτύπημα δεν ήταν θανάσιμο. Μά το να πέσει κάτω, η Μαλφιέρα είχε σωθεί.

Ο καπετάν Τζούλιος δεν είχε προσφάτως να αποδοίσει το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι να καταφέρει το πρώτο του χτύπημα... Έχε δει την κόμησσα ντε Φόρφελντ να πέφτει καταγής, είχε δει το αίμα να ξεπετάχεται απ' την πληγή της κι' είδε πάλι το έγχειρίδιό του Τζούλιου να ύψωνεται—και όλα αυτά σε διάστημα λιγότερο της στιγμής...

Τότε τράβηξε το σπαθί του και χτύπησε με τη λάμα του το Τζούλιου στον καρπό του χεριού του.

Το χέρι του μαρκήσιου μούδιασε δολιχόρρο και άρχισε το έπλο του. Την ίδια στιγμή, οι σύντροφοι του καπετάν Τζούλιου είχτηκαν άπλω του...

Η κόμησσα ντε Φόρφελντ είδε το έπλο του θανάτου να ξεφεύγει απ' το χέρι του Τζούλιου. Ήταν πειά εκτός κινδύνου και οβριάζε με μια άγρια χαρά!

—Ζωντανό!... Τον θέλω ζωντανό! Τον θέλω ζωντανό!...

Ο άμεσος θάνατος του Τζούλιου δεν θα ικανοποιούσε καθόλου την έκδική της... Ήθελε να τον βασανίστη πρώτα...

Ο καπετάν Τζούλιος άκουσε τη διαταγή της και την επανέλαβε στους ληστές του. Εκείνοι είχτηκαν άπλω στο Ναπολιόνο άρριχνον κι' έλω-

σαν τα νύχια τους στις σάρκες του, έρχονταν τον κάτω. Έπειτα τον έδεσαν.

Η Μαλφιέρα έβγαλε τότε ένα έπιφώνημα θροισό. Έπειτα πλησίασε το μαρκήσιο, ο οποίος στρογγύλιζε στα δεσμά του και του είπε:

—Τζούλιος ντε Κυπριάνι, θά σου προτείνω να συνθηκολογήσουμε... Βρίσκεσαι στη διάθεσή μου. Οι άνθρωποι που σε περιστοιχίζουν είναι δικοί μου. Υπόχρεοί άρριχτο χροσάρι έδω... ώστε να έκτελουν πρόθυμα όλες σου τις διαταγές... Προ όλιγο, Τζούλιος Κυπριάνι, έλωσας μου τις διαταγές... Μά δεν θα σε καταδικάσω σε άμεσο θάνατο, αλλά σε μια τιμωρία που ή φρίκη της μ' έκανε και μένα ν' άνατριχιάζω... Και ξέρεις, ώ παλαί πολυαγαπημένο μου, πόσο μοναδική είμαι να έφευρίσκω τις πιο τρομερές τιμωρίες.

Τά μάτια του γενναίου ευπατρίδου χαφώθηκαν άρριχον σ' αυτή που τον άπειλούσε.

σαν τα νύχια τους στις σάρκες του, έρχονταν τον κάτω. Έπειτα τον έδεσαν.

Η Μαλφιέρα έβγαλε τότε ένα έπιφώνημα θροισό. Έπειτα πλησίασε το μαρκήσιο, ο οποίος στρογγύλιζε στα δεσμά του και του είπε:

—Τζούλιος ντε Κυπριάνι, θά σου προτείνω να συνθηκολογήσουμε... Βρίσκεσαι στη διάθεσή μου. Οι άνθρωποι που σε περιστοιχίζουν είναι δικοί μου. Υπόχρεοί άρριχτο χροσάρι έδω... ώστε να έκτελουν πρόθυμα όλες σου τις διαταγές... Προ όλιγο, Τζούλιος Κυπριάνι, έλωσας μου τις διαταγές... Μά δεν θα σε καταδικάσω σε άμεσο θάνατο, αλλά σε μια τιμωρία που ή φρίκη της μ' έκανε και μένα ν' άνατριχιάζω... Και ξέρεις, ώ παλαί πολυαγαπημένο μου, πόσο μοναδική είμαι να έφευρίσκω τις πιο τρομερές τιμωρίες.

Τά μάτια του γενναίου ευπατρίδου χαφώθηκαν άρριχον σ' αυτή που τον άπειλούσε.

Η Μαλφιέρα τότε σωρίσθηκε κάτω μονοκύματη... Η λύσσα της, η πληγή της την είχαν κάνει να λιποθυμήσει...

Την ίδια στιγμή, καθώς οι λησταί άρριχον εναντίον του μαρκήσιου, η πόρτα του δωματίου άνοιξε έξαφνα και μπήκε μέσα η Ντομίνικα, φωνάζοντας ξετρελλάμενη απ' τον τρόμο της:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Πίσω της ένας άτρας άρριχσε με το σπαθί στο χέρι. Ήταν ο Φρίτζ!

Ήδη θυμούνται οι άναγνώστες μας ότι ο Λαέρτης, ο Ζάν-Πώλ και ο Φρίτζ είχαν παρακολουθήσει από μακριά τη γόνδολα του μαρκήσιου ντε Κυπριάνι. Τον είδαν έπειτα με αστακρό τρόπο ν' άπαρριχόχεται κοντά στο παλάτι της Μαλφιέρας και ν' απίληγ-

—Έ, λοιπόν! έξακολούθησε η Μαλφιέρα, μοιραίο ν' αποφυγής τα βασανιστήρια που σκέπτομαι να σου επέμβω... Τά συγγνωσά έλα, τά λησμονά έλα, τά σβύνω έλα... Σωπάσεις; Θέλεις να μάθεις ποιους όρους σκοπεύω ν' επέμβω... Έχεις δικήν.

Έ, λοιπόν, άκου... Ξέρεις, μαρκήσιος ντε Κυπριάνι, ποιά είνε η άρριχτή του μίσους μου εναντίον σου... Άρριχίσι δεσμοί ένωσαν την οικογένειά μου με τη δική σου, δυό άπό τίς ένδοξότερες κι' ευγενέστερες οικογένειες της Ιταλίας...

Σκεφτόμουν λοιπόν να ένώσω πάλι πολύ τους δεσμούς αυτούς, διοντάς σου το χέρι. Μά η δουκίσσα ντε Μαλφιέρα δεν σου φάνηκε άξία σου και προτίμησες για σβύζογ σου μία άθλια φαρσοπλά, την Έλενα Φράντσκα...

Η προσβολή που μου έκανες τότε ήταν θανάσιμη. Η οικία των προγόνων μου θ' άνατρίχτηκε για αυτό μέσα στους τάφους των...

Από τότε λοιπόν θροισόχνα κι' εγώ μίσος αιώνας εναντίον της οικογενείας σου... Και ξέρεις καλά αν έκράτησα τον όρο μου... Έ, λοιπόν, σου χαρίζω τη ζωή σου, σου χαρίζω την ελευθερία σου και σ' άσινω να χαρής τα πλούτη σου αν μου ύποσχεθείς με όλο το αίμα να κάνεις αυτό που σου ζητάω...

Ίδού ο όρος μου: Θέλω η Σπεράτα, η κόρη σου, που γεννήθηκε άπό μία γυναίκα του λαού, να γίνει κι' αυτή μία κοπέλλα του λαού... Θέλω να γίνει μία φαρσοπλά, όπως ήταν η μητέρα της... Θέλω να περπατήσει ξυπόλυτη στους δρόμους της άκτής, κρατώντας μία κιθάρα, με την όποία θά κροδίζη το φως της... Θέλω να υφείχτε όστε υιά πεντάρα στο τασάκι...

Η Μαλφιέρα σώπασε και περίμενε. Μά τρομερή σιωπή άπλώθηκε μέσα στο δωμάτιο.

Έξαφνα ο Τζούλιος έρριξε το σπάκι του. Η Μαλφιέρα τέντωσε τ' αυτιά της για ν' άκούση την απάντησή του...

Μά εκείνος την έφτυσε κατόμουτρα χωρίς να πη λέξί.

Η προσβολή ήταν τόσο τρομερή, όστε η κόμησσα ντε Φόρφελντ με δυσκολία συγκρατήθηκε για ν' μην πέ-

ση κάτω...

Κι' έξαφνα ένα ούρισμα έρριχνε απ' το στόμα της...

—Φέρτε μαχαίρια!... Τανάις!... Πυρωμένα σίδερα!... Όλα τά έργαλεία των βασανιστηρίων!... φώναξε. Μαρκήσιος ντε Κυπριάνι σε περιμένουν όλα τά βασανιστήρια της Κολάτωσης!... Θά σε γδάρω ζωντανό!...

Και άπλωσε τά χείρια της προς το Τζούλιου για ν' τον σπασάη ή ίδια με τά νύχια της.

Μά έξαφνα τότε σωρίσθηκε κάτω μονοκύματη... Η λύσσα της, η πληγή της την είχαν κάνει να λιποθυμήσει...

Την ίδια στιγμή, καθώς οι λησταί άρριχον εναντίον του μαρκήσιου, η πόρτα του δωματίου άνοιξε έξαφνα και μπήκε μέσα η Ντομίνικα, φωνάζοντας ξετρελλάμενη απ' τον τρόμο της:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Πίσω της ένας άτρας άρριχσε με το σπαθί στο χέρι. Ήταν ο Φρίτζ!

Ήδη θυμούνται οι άναγνώστες μας ότι ο Λαέρτης, ο Ζάν-Πώλ και ο Φρίτζ είχαν παρακολουθήσει από μακριά τη γόνδολα του μαρκήσιου ντε Κυπριάνι. Τον είδαν έπειτα με αστακρό τρόπο ν' άπαρριχόχεται κοντά στο παλάτι της Μαλφιέρας και ν' απίληγ-

—Έ, λοιπόν! έξακολούθησε η Μαλφιέρα, μοιραίο ν' αποφυγής τα βασανιστήρια που σκέπτομαι να σου επέμβω... Τά συγγνωσά έλα, τά λησμονά έλα, τά σβύνω έλα... Σωπάσεις; Θέλεις να μάθεις ποιους όρους σκοπεύω ν' επέμβω... Έχεις δικήν.

Έ, λοιπόν, άκου... Ξέρεις, μαρκήσιος ντε Κυπριάνι, ποιά είνε η άρριχτή του μίσους μου εναντίον σου... Άρριχίσι δεσμοί ένωσαν την οικογένειά μου με τη δική σου, δυό άπό τίς ένδοξότερες κι' ευγενέστερες οικογένειες της Ιταλίας...

Σκεφτόμουν λοιπόν να ένώσω πάλι πολύ τους δεσμούς αυτούς, διοντάς σου το χέρι. Μά η δουκίσσα ντε Μαλφιέρα δεν σου φάνηκε άξία σου και προτίμησες για σβύζογ σου μία άθλια φαρσοπλά, την Έλενα Φράντσκα...

Η προσβολή που μου έκανες τότε ήταν θανάσιμη. Η οικία των προγόνων μου θ' άνατρίχτηκε για αυτό μέσα στους τάφους των...

Από τότε λοιπόν θροισόχνα κι' εγώ μίσος αιώνας εναντίον της οικογενείας σου... Και ξέρεις καλά αν έκράτησα τον όρο μου... Έ, λοιπόν, σου χαρίζω τη ζωή σου, σου χαρίζω την ελευθερία σου και σ' άσινω να χαρής τα πλούτη σου αν μου ύποσχεθείς με όλο το αίμα να κάνεις αυτό που σου ζητάω...

Ίδού ο όρος μου: Θέλω η Σπεράτα, η κόρη σου, που γεννήθηκε άπό μία γυναίκα του λαού, να γίνει κι' αυτή μία κοπέλλα του λαού... Θέλω να γίνει μία φαρσοπλά, όπως ήταν η μητέρα της... Θέλω να περπατήσει ξυπόλυτη στους δρόμους της άκτής, κρατώντας μία κιθάρα, με την όποία θά κροδίζη το φως της... Θέλω να υφείχτε όστε υιά πεντάρα στο τασάκι...

Η Μαλφιέρα σώπασε και περίμενε. Μά τρομερή σιωπή άπλώθηκε μέσα στο δωμάτιο.

Έξαφνα ο Τζούλιος έρριξε το σπάκι του. Η Μαλφιέρα τέντωσε τ' αυτιά της για ν' άκούση την απάντησή του...

Μά εκείνος την έφτυσε κατόμουτρα χωρίς να πη λέξί.

Η προσβολή ήταν τόσο τρομερή, όστε η κόμησσα ντε Φόρφελντ με δυσκολία συγκρατήθηκε για ν' μην πέ-

ση κάτω...

Κι' έξαφνα ένα ούρισμα έρριχνε απ' το στόμα της...

—Φέρτε μαχαίρια!... Τανάις!... Πυρωμένα σίδερα!... Όλα τά έργαλεία των βασανιστηρίων!... φώναξε. Μαρκήσιος ντε Κυπριάνι σε περιμένουν όλα τά βασανιστήρια της Κολάτωσης!... Θά σε γδάρω ζωντανό!...

Και άπλωσε τά χείρια της προς το Τζούλιου για ν' τον σπασάη ή ίδια με τά νύχια της.

Μά έξαφνα τότε σωρίσθηκε κάτω μονοκύματη... Η λύσσα της, η πληγή της την είχαν κάνει να λιποθυμήσει...

Την ίδια στιγμή, καθώς οι λησταί άρριχον εναντίον του μαρκήσιου, η πόρτα του δωματίου άνοιξε έξαφνα και μπήκε μέσα η Ντομίνικα, φωνάζοντας ξετρελλάμενη απ' τον τρόμο της:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Πίσω της ένας άτρας άρριχσε με το σπαθί στο χέρι. Ήταν ο Φρίτζ!

Ήδη θυμούνται οι άναγνώστες μας ότι ο Λαέρτης, ο Ζάν-Πώλ και ο Φρίτζ είχαν παρακολουθήσει από μακριά τη γόνδολα του μαρκήσιου ντε Κυπριάνι. Τον είδαν έπειτα με αστακρό τρόπο ν' άπαρριχόχεται κοντά στο παλάτι της Μαλφιέρας και ν' απίληγ-

—Έ, λοιπόν! έξακολούθησε η Μαλφιέρα, μοιραίο ν' αποφυγής τα βασανιστήρια που σκέπτομαι να σου επέμβω... Τά συγγνωσά έλα, τά λησμονά έλα, τά σβύνω έλα... Σωπάσεις; Θέλεις να μάθεις ποιους όρους σκοπεύω ν' επέμβω... Έχεις δικήν.

Έ, λοιπόν, άκου... Ξέρεις, μαρκήσιος ντε Κυπριάνι, ποιά είνε η άρριχτή του μίσους μου εναντίον σου... Άρριχίσι δεσμοί ένωσαν την οικογένειά μου με τη δική σου, δυό άπό τίς ένδοξότερες κι' ευγενέστερες οικογένειες της Ιταλίας...

Σκεφτόμουν λοιπόν να ένώσω πάλι πολύ τους δεσμούς αυτούς, διοντάς σου το χέρι. Μά η δουκίσσα ντε Μαλφιέρα δεν σου φάνηκε άξία σου και προτίμησες για σβύζογ σου μία άθλια φαρσοπλά, την Έλενα Φράντσκα...

Η προσβολή που μου έκανες τότε ήταν θανάσιμη. Η οικία των προγόνων μου θ' άνατρίχτηκε για αυτό μέσα στους τάφους των...

κατόπιν στο καταραμένο αυτό άντρον.

—Είνα χαμένος! ψθύρισε ο Λαέρτης. Φίλοι μου, αν σε μία ώρα ο μαρκήσιος δεν ξαναπροσυσταθεί, πρέπει με κάθε θυσία να μπούμε στο μέγαρο αυτό και να τον αποσπάσουμε ζωντανό ή νεκρό, απ' τά χείρια των δειμών του. Σε όλη μου τη ζωή δεν θά τολμήσω πια να φιλήσω τη φιλήνη και να ξαναδώ τη Μινιόν, αν δεν της ξαναπαύω τον πατέρα της... Έσείς θά επιδιώκετε την κεντρική είσοδο κι' εγώ θά πάω να ψάξω μήπως άνακαλύψω κανένα άλλο τρόπο για να μπούμε στη φωνή αυτή του έγκληματος.

Μια ώρα πέρασε χωρίς οι δυό ήθοποι ν' άποσπάσουν ούτε στιγμή τά μάτια τους απ' την πόρτα της εισόδου. Μανιασμένος ο Ζάν-Πώλ έφερε όλοένα το χέρι του στη λαβή του σπαθιού του. Τά μάτια του Φρίτζ έλχαν πλημμυρίσει από δάκρυα.

Έξαφνα, ο Λαέρτης παρουσιάστηκε κατακνηνός, λαχανιασμένος.

—Άς μή λάνουμε ούτε στιγμή! είπε στους συντρόφους του. Μού φάνηκε πως άκουσα σπασίνα μίσ' στη παλάτι. Κάπου σκοτεινό έγκλημα θά προετοιμάζεται χωρίς άλλο. Μά ο Θεός είναι μαζί μας: άνακάλεψα μία πορτολά σχολητοκαρτωμένη που χωρίς άλλο θ' άνοίγη στα ύπογεια του

Και άνοίγοντας μία πόρτα, άωρησε μέσα σ' ένα διάδρομο.

Ο Φρίτζ πάλι άνοιξε την πόρτα που ήταν μπροστά του, άπηρε σ' ένα δωμάτιο. Έπειτα σ' έν άλλο κι' έκει είδε τη Ντομίνικα να μετρούη χροσά νοτιάματα.

Βλέποντάς τον, η άρωμερή γυναίκα έδρασε μία κραυγή κι' έφυγε τρομαγμένη. Καταδιώκοντάς της Μαλφιέρα, τη στιγμή που έκείνη λιποθυούσε απ' τη μανία της κι' απ' την πληγή της.

Η κραυγή όμως που έβγαλε η Ν

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο περίφημος για την καλοσύνη τον κόμης και επίσκοπος του Μπριστόλ, απ' τον οποίον πήραν τ' όνομά τους τα δωμάτια ξενοδοχείου.

Το μακροσχέλεστο όνομα στον κόσμο το έχει ένας ιδιαιτέρως ήμερος στη νήσο Τάβα. Άρχει να σημειωθεί ότι το όνομά του, γραφόμενο με λατινικά ηχηρά, έχει εδδομήντα δύο γράμματα και τριανταπέντε συλλαβές. Ο βασιλεύς λοιπόν αυτός ονομάζεται... απλούστατα: ΧΙΝΚΑΓΚΣΙΝΟΒΑΟΕΝΚΑΝΓΚΙΑ-ΛΟΕΜΠΟΕΜΟΝΟΞΕΝΟΤΑΠΗΚΑ-ΛΟΓΚΕΡΑΧΜΑΝΣΑΤΖΙΝ ΠΑΝΟΤΟΓΚΟΜΟ ο 2ος. Το όνομα αυτό σημαίνει «Νύχι του Σύνταγματος». Ο ήμερος που το έχει, βασιλεύει στην περιφέρεια Σουζουγκάν Σολοκάρα, σ' ένα από τα τέσσερα βασίλεια της νήσου Τάβας, ή όποια, ως γνωστόν, εινε προτεκτοράτο της 'Ολλανδίας.

Ο βασιλεύς «Νύχι του Σύνταγματος» 2ος εινε ένας από τους πλουσιωτέρους μονάρχας της 'Ασίας. Το παλάτι του καταλαμβάνει έκταση ενός τετραγωνικού χιλιομέτρου, στην δηλαδή δεν έχει κανένα άλλο βασιλικό παλάτι στον κόσμο. Μέσα δέ σ' αυτό κατοικούν χιλιάδες άτομων, που αποτελούν την Αδλή του, τη σωματοφυλακή του και το υπηρετικό του προσωπικό. Έπισπς αυτό χορόμα του παλατιού αυτού μένον η τρείς χιλιάδες σύγγοι του, γιατί ο βασιλεύς «Νύχι του Σύνταγματος» 2ος έχει το μεγαλύτερο χαρέμι που υπάρχει στον κόσμο.

Σ' ένα άλλο νησί του Ειρηνικού ωκεανού, στο Τιμόρ-Λάουστ της Πολωνίας, επικρατεί από αρχαιοτάτων χρόνων μία πολύ περιεργή συνήθεια. Η γυναίκες, όταν βρίσκονται μπροστά σ' άνδρες, δεν έχουν δικαίωμα να κρατούν ανοιχτά και τα δύο τους μάτια. Το ένα από τα δύο πρέπει να το κλείνουν. Αλλιώς τιμωρούνται με θάνατο!...

Ένα περίεργο και σχεδόν άπιστευτο γεγονός έγινε από όληγον ημερών σε κάποιο εργοστάσιο χαρτοποιίας στην 'Αγγλία, για ν' αποδειχθεί πόση εινε η αντίοχη του χαρτί που φτιάχεται στο εργοστάσιο αυτό.

Πήραν δηλαδή ένα μεγάλο κομμάτι χαρτί, πόχους παρό χλωστομέτρον, ανέστειλαν τις δύο άκρες του μέσα σε δύο λετα, έπλεδα σίδερα κι έπειτα το κομμάτιον απ' το έπλωτο σίδερο σ' ένα γερανό, όπως βλέπετε και στην εικόνα μας. Στο κάτω σίδερο πέσανον από ένα κλίνο, απ' τον οποίο έπεσανον τέσσερα σιδερένια πυλαμάρια. Με τα πυ-

λαμάρια αυτά έδεσαν μία άτμομηχανή βάρους 15 τόννων, από αυτές που χρησιμοποιούσαν για να τραβούν τα βγάνα του εργοστασίου τα φορτωμένα με ρόλους χαρτίου.

Άφου δέθηκε έτσι η άτμομηχανή, ο βραχίον του γερανού άρχισε να σηκώνεται σιγά-σιγά, ώσπου το χαρτί τε-ξαρτίστηκε καλά, όπως φαίνεται στην εικόνα μας. Τότε τα δύο βραχίον του γερανού ύψώθηκε πιο γρήγορα και μαζί μ' αυτόν ύψώθηκε κι η άτμομηχανή, άρκετά μέτρα πάνω από το έδαφος, χωρίς να σπάσει το χαρτί.

Εννοείται ότι το μυστικό της εκπληκτικής αυτής αντίοξης του χαρτίου έγκειται στο ότι ήταν καλά τετασμένο και δεν παρουσάσε την παραμικρή ξαφνοματιά, όποτε θα σχιζόταν άμέσως.

Ο βασιλεύς Σισοβάθ του Κάμποτζ φέρει το πιο άκριβο καπέλλο που υπάρχει στον κόσμο. Ένα καπέλλο άκριβό όσο και τα πιο πολυτίμα βασίλεια στέμματα. Άρχει να σ' εινε που-με ότι η αξία του αν-νέσχεται σε 20,000 λίρες χρυσές, δηλαδή περίπου σε δώδεκα εκατομμ. δραχ-μές.

Το καπέλλο αυτό, καθ' όλα τα άλλα, εινε ένα κοινό ήμι-ψηλό, κατασκευασμένο όπως και όλα τα ήμψηλα που που-λίζονται στα διάφορα καταστήματα.

Αλλά ο πανάρχαιος παροικισμός της νότις της χώρας αυτής πρέπει να ξεχωρίζει σε όλα από τους ή-πάρχους του κι από όλους τους άλλους θνητούς. Πρέπει λοιπόν και το καπέ-λλο να μιν εινε όμοιο με των άλλων αν-θρώπων. Για τον λόγο δέ αυτόν ο βα-σιλεύς Σισοβάθ, όταν παράγγειλε το καπέλλο του, διέταξε να κολλήσουν στην κορυφή του ένα σύμπλεγμα από διαμάντια, αξίας 20,000 λιρών.

Στις διάφορες πό-λεις της Εύρώπης και της 'Αμερικής ύπα-ρχουν άπειρα ξενοδο-χεία με το όνομα «Μπριστόλ». Μά σχε-δόν κανείς, ούτε και οι ίδιοι ιδιοκτήται των ξενοδοχείων ξέρουν τι σημαίνει το όνομα αυ-τό. Πολλοί νομίζουν ότι η ονομασία προέ-χεται από την άγγλι-κή πόλη Μπριστόλ, που κέρφουν έξω. Το ίοτο-

τικό της ονομασίας αυτής έχει ως εξής: Το 1724, ο τότε κόμης του Μπρι-στόλ απέκτησε ένα γιού, ο οποίος έ-γινε άργότερα επίσκοπος και πέθανε το 1803, σε ηλικία εδδομήντα εννιά ετών.

Ο επίσκοπος λοιπόν και κόμης Μπρι-στόλ έμεινε ονομαστός στην εποχή του, γιατί ήξερε περισσότερο από κάθε άλ-λον να τρώη καλά, να πίνη χωρίς να μεθάη και πιο έλκετα κρασιά, να κοι-μάται άναπαυτικά όσο κανένας άλλος, και γενικώς να καλοπερνάη όσο ούτε βασιλείς άκόμη δεν καλοπερνούσαν.

Τόσο δέ παροικισμός ήταν η ειδι-κότης του στην καλύτερη ξενοδοχείων των διαφόρων μεγαλόπολεων έδιναν σ' αυτά το όνομά του.

Ένας άλλος ορ-πόρτερ είχε την ύ-πομονή να κάνει μια σχετική έρευνα και εξακρίβωσε ότι, από την εποχή του επι-σκόπου Μπριστόλ μέ-χρι σήμερα, πάνω ά-πό 6,500 ξενοδοχεία, στα διάφορα μέρη της ήπης, έχουν πάρει το όνομά του.

Ένας απ' τους με-γαλειότερους τυχοδιω-κτες στρατιωτικούς του περασμένου αιώ-νος, ήταν και ο πε-ρίφημος στρατηγός Μέρι, ο οποίος έζη-σε απ' το 1795 ως το 1850.

Ο καταληκτικός αυτός άνθρωπος έγι-νε ο εθνικός ήρωας της Γαλλίας, στρατάρχης της Πολωνίας, στρατάρχης της Ούγγαρίας και άρχιστράτηγος της Τουρκίας.

Ο Γιάζεφ Μέρι γεννήθηκε στην Πολωνία από άριστοκρατική οικογένεια φεουδαρχών. Νεώτατος, κατατάχθηκε ως άνθεπολογός στο στρατό του Με-γάλου Ναπολέοντος. Χάρης δέ στη με-γάλη άνδρεία του και στην έξαιρετική στρατιωτική αξία του, διακρίθηκε πολύ γρήγορα κι έφθασε στον βαθμό του στρατηγού.

Μετά την ήττα του Ναπολέοντος στο Βα-τερίο, έφυγε απ' τη Γαλλία και πήγε στην Πολωνία. Εκεί κα-τόρθωσε να συγκρο-τήσει ένα στρατό από έθελοντάς, όνομαστές στρατάρχης της Πολωνίας κι άρχισε ν' αγωνίζεται εναντί-ον των Ρώσων για την άνεξαρτοία της πατρίδος του. Πολέμησε άρκετά

Ο Βασιλεύς «Νύχι του Σύνταγ-τος» 2ος, που έχει το μεγαλύτερο χαρέμι του κόσμου.

χρόνια, αλλά, στο τέλος, υπερίσχυον οι Ρώσοι και ο Μέρι αναγκάστηκε να έκπαρσι. Πήγε τότε στην Ούγγα-ρία, όπου με τον βασιλιά του στρατάρχου ανέλαβε την άρχηγία του Ούγγρικού στρατού. Μά δεν έμεινε πολλά χρόνια εκεί. Σε λίγον καιρό η Ούγγαρία ει-ρήνευσε με όλα τα γειτονικά της κρά-τη και ο Μέρι που δεν έννοωσε τη ζωή χωρίς πολέμους, άρχισε να υποφέ-ρει από άνια.

Το κράτος, που κατά την εποχή έ-κειν έκανε συνεχείς και πολλούς πολέ-μους συγχρόνως, ήταν η Τουρκία. Έ-κει λοιπόν έπληξε και ο Μέρι.

Ο Σουλτάνος τον δέχτηκε μ' έξι-ρωτικές τιμές, τον όνόμασε άρχιστρά-τηγο και τον ανέθεσε την άρχηγία των στρατευμάτων που πολεμούσαν άλλοτε σ' Τουρκιστάν, άλλοτε στην 'Αραβία, άλλοτε στην Αίγυπτο κι άλλοτε στη Βουλγαρία.

Ο περίφημος αυτός πολεμάρχης σκοτώθηκε το 1850 σε μία μάχη που έδωσε επί κεφαλής των τουρκικών στρατευμάτων εναντίον των 'Αράβων επαναστατών. Κι' έγινε εθνικός ήρωας της Τουρκίας.

Όλοι ξέρουμε ότι η γίδες σκαρφα-λώνον στους πιο άπόκρηκτους βρά-χους και σε τοίχους άκόμη, όταν εινε μισογκρεμισμένοι. Μά το χωρίζει ο νους σας ότι μπορούν να σκαρφαλώ-νουν επάνω σε δέντρα;

Έν τούτοις, στο Μογκαντόν του Μαρόκου έλάσαν μερικά άγρια γί-δες, η όποιες έχουν την ικανότητα ν' άνεβαίνουν εύκολάτα σε όποιδήποτε δέντρο. Η κατοίκος αυτές τρώνε σχε-δόν αποκλειστικώς φύλλα δέντρων, όχι όμως απ' αυτά που πέφτουν στη γη, αλλά εκείνα που βρίσκονται πάνω στα κλαδιά.

Εινε γνωστό πόσο άσθητός έλεγχος γίνεται στους μετανάστες, οι όποιοι πηγαίνουν στην 'Αμερική και ότι πολ-λούς απ' αυτούς η άμερικανική άρχή τους στέλνουν πίσω στις πατρίδες τους ως άνεπιθύμητους. Σχεφθήκατε όμως ποτέ ποιος ήταν ο μετανάστης που διώ-χτηκε πρώτος απ' την 'Αμερική κι έ-στάλη στην πατρίδα του ως άνεπιθύ-μητος; Ήταν απλούστατα ο άναρχος που την άναρχία, ο Χριστόφορος Κολόμβος.

Και το χειρότερο εινε ότι ο Κολόμ-βος έστάλη στην πατρίδα του, όπως κανένας άλλος απ' τους άναπιθυμητούς μετανάστες. Άλυσσοδεμένος!...

Η ΘΑΛΑΣΣΙΝΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΩΤΕΡΑ ΝΑΥΑΓΙΑ

Πώς τα διηγούνται οι αυτόπται μάρτυρες. Σκηνές άφάνταστης φρίκης. Το ναυάγιο της θαλαμηγού «Πριγκίπισσα Άλίκη». 'Όπου το πλοίο χωρίζεται στα δύο. Η άπανθρωπία ενός πλοιάρχου. Ο καταποντισμός του Γαλλικού υπερωκεανείου «Λά Μπουρχόν». Τι έκαναν οι ναυαγχοί για να σωθούν. Πώς οι άνθρωποι μεταβάλλονται σε θηρία. Ο τραγικός άπολογισμός.

ΝΑΥΣ 'Αγγλος γερο-θαλασσοάνκος, ο μί-στερ Ουόλτερ Γούντ, έξέδωσε τελευταία έ-να έξαιρετικά ένδια-φρών βιβλίο με τον τίτλο «'Αφ' ηγήσεις ναυαγίων». Στο βι-βλίο αυτό διάφοροι αυτόπται μάρτυρες ναυαγίων διηγούνται τις δραματικώτε-ρες θαλασσινές τραγωδίες των ετών 1850-1900.

Χάριν των άναγνωστών μας, μετα-φράζουμε έδώ μερικά απ' τις πιο δρα-ματικές άφηγήσεις.

Το 1878 είχε όργανωθεί μία θαλασ-σία έκδρομη απ' το Λονδίνο στην πα-ράλιο πόλη Σηνας, με έπιστροφή, για οικογένειες της άγγλικής πρωτεύουσας. Ένα όμοιο πρωί λοιπόν, έννηακόσια περίπου άτομα, ως επί το πλείστον γι-ναίκες και παιδιά, επιβίβαστηκαν στο θαλαμηγό «Πριγκίπισσα Άλίκη».

Η έκδρομη στην άοχη πήγε περίφη-μα. Στο γυρισμό όμως, ενώ η θαλαμη-γός περνούσε ένα μίλι έξω απ' τον Νάυσταθμο του Γουόλγουϊτς, ένα μεγά-λο φορτηγό, το «Μπάιρονελ Κάστλ», που έρχόταν απ' την αντίθετη διεύθυν-ση, συγκερούσθη μαζί της.

Ένας από τους επιβήσαντας επιβί-βας της θαλαμηγού, κάποιος μίστερ Τζώρτζ Λάινκαρ, διηγήθηκε ως εξής στον συγγραφέα την τραγωδία που έ-πακολούθησε:

«Βρισκόμουν στο κατάστημα, άσπει-νόμενος με μερικάς άλλους επιβάτες, όταν έξαφνα άκουσα φωνές τρώου και άγωνίας. Γύρισα τότε το κεφάλι μου, και είδα έναν μεγάλο, τεράστιο όγκο, προς το δεξιό μέρος της θαλαμηγού. Ήταν το «Μπάιρονελ Κάστλ», που προχωρούσε κατ' εθείαν επάνω μας.

Η σύγκρουση ήταν πια άναπόφευκτη. Πράγματι, έπειτ' από μερικάς στιγ-μές, η πρόρα του φορτηγού χώθηκε στα πλευρά του μικρού δικού μας πλοίου τόσο βαθιά, ώστε έφθασε στο διαμέ-ρισμα των μηχανών, και με τόση δύ-ναμη, ώστε το χώρισε στα δύο! Το ένα μέρος, το μπροστινό, του καραβιού μας καταποντίστηκε άμέσως, ενώ το δεύτε-ρό τινάχτηκε κυριολεκτικώς στον άέρα.

Πανδαμόνο κραυγών και θρήνων έπακολούθησε, τόσο επάνω στην επι-φάνεια της θαλάσσης, όσο και πάνω στο κατάστημα του μικρού πλοίου, που δεν είχε βουλιάξει άκόμη. Άνδρες, γι-ναίκες και παιδιά πανόντουσαν στην τύχη ο ένας απ' τον άλλο, και σφιγγόντουσαν μ' άλλωροσύνη και όλοι μαζί φωνάζαν, έβλαυναν και ζητούσαν βοήθεια!...

Όλη η επιφάνεια της θαλάσσης γύρω είχε σκεπαστεί από άνδρατίνα κομμάτια, ζωντανά άκόμη, που άπλωναν τα χέρια προς όλες τις κατευθύνσεις, φωνάζοντας με στριγγές και σπασμα-κτικές κραυγές. 'Ότι έδρισκαν μπορο-στά τους, πάνω στο νερό, σανίδια σπα-σμένα, δοκάρια, κατάρτια, κομμάτια από βάρκες, άκόμη και μπασόλια και βαλίτσες που σε λίγο θα βουλιάζαν,

οι άνθρωποι αυτοί τ' άρπαζαν και προ-σπαθούσαν να κρατηθούν έτσι στην επι-φάνεια. Άλλοι άρπαζόντουσαν απ' τους διπλανούς τους και το αποτέλεσμα ήταν ότι βουλιάζαν μαζί, δυο-δυο!...

Μεταξύ των άλλων, είχα πιαστεί κι' εγώ στη θαλάσσα κατά τη στιγμή της συγκρούσεως.

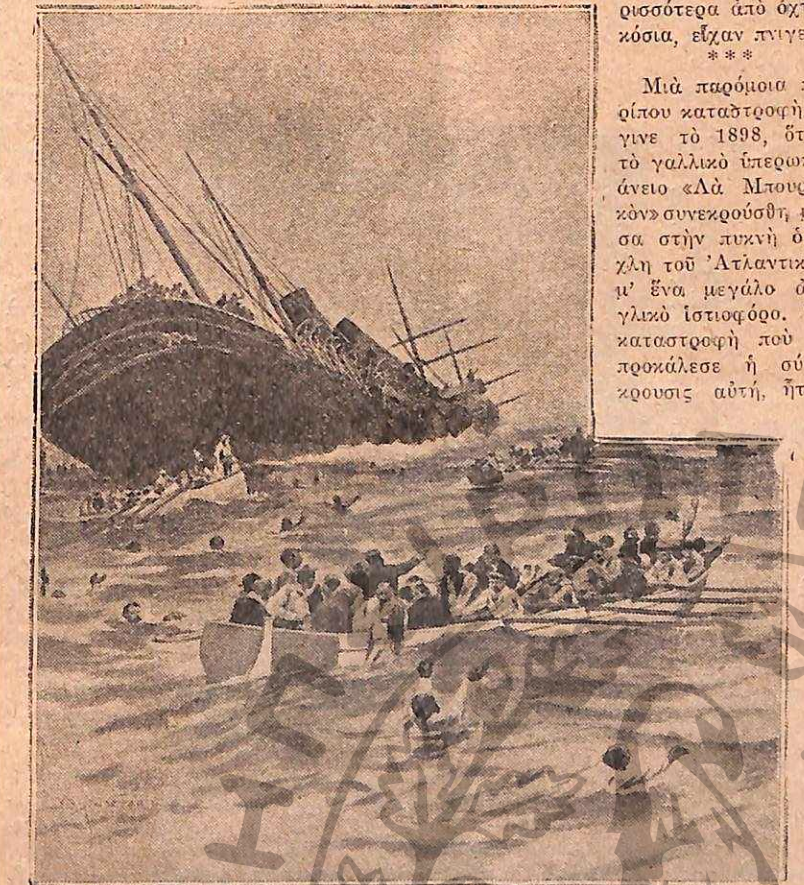
Από την πρώτη στιγμή όμως κατά-λαβα ότι ο μόνος τρόπος για να σωθώ, ήταν ν' ανέβω στο κατάστημα του φορτηγού. Κολυμπώντας λοιπόν μ' όλες τις δυνάμεις μου, έφτασα ως την άγκυρα του φορτηγού, η όποια ήταν τρα-βηγμένη ως την επιφάνεια, πιάστηκε απ' αυτή κι' έπειτα άρχισα να σκαρφα-λώνω στην άλυσίδα της, άνεβαίνον-

ταχώς. Κι' έτσι, όλοι εκείνοι οι δυστυ-χιμένοι άνθρωποι παρούθησαν μαζί της στον βυθό της θαλάσσης.

Σιγά-σιγά η κραυγές της άπειλίας γινόντουσαν λιγώτερες, ως ότου σε λί-γο σταμάτησαν έντελώς. 'Όσοι είχαν κατορθώσει να σκαρφαλώνουν στο φορ-τηγό ή να πιαστούν από τα συντρίμια της θαλαμηγού που επέπλεαν άκόμη, έπαφταν να φωνάζουν. Οι άλλοι βρι-σκόντουσαν πια για πάντα στον βυθό της θαλάσσης.

Ένα τέτατο της ώρας μετά τη σύγκρουση, απ' τα χίλια άτομα που έ-παζαν και γελούσαν πριν, χαρούμενα κι' εύτυχιμένα, πάνω στην «Πριγκί-πισσα Άλίκη», μόνο διακόσια είχαν σω-θεί. Τα άλλα, περι-σσότερα από όχτα-κόσια, είχαν πνιγεί.

Μία παρόμοια πε-ρίοον καταστροφή έ-γινε το 1898, όταν το γαλλικό υπερωκε-άνειο «Λά Μπουρχόν» συγκερούσθη μέ-σα στην πυκνή διέ-λξη του 'Ατλαντικού μ' ένα μεγάλο άγγ-λικό ίστιοφόρο. Η καταστροφή που έ-προκάλεσε η σύγ-κρουση αυτή, ήταν

Ο καταποντισμός του Γαλλικού υπερωκεανείου «Λά Μπουρχόν».

τας έναν-έναν τους κόλπους της. Επί-τέλους, καθόρθωσα να φτάσω επάνω. Δρασκελίσια τότε την κοιταστή του πλοίου και βρέθηκα στο κατάστημα.

Την ίδια στιγμή όμως άκουσα τον πλοίαρχο να δίνει μία διαταγή που μ' έ-κανε να φρέξω. Είχε διατάξει, ούτε λί-γο, ούτε πολύ, να κατεβάσουν την άγκυρα στον βυθό. Άλλά το παράδειγμα μου είχαν μιμηθεί καιμιά είκοσάρια ναυαγοί και άλλοι απ' αυτούς άνεβα-ναν κιάλας την άλυσίδα, ο ένας πίσω απ' τον άλλον, ενώ οι υπόλοιποι ήσαν λιασμένοι απ' την άγκυρα, περμένον-τας τη σειρά τους για ν' ανέβουν κι' αυτοί.

Μόλις έδωσε τη διαταγή του αυτή ο πλοίαρχος, η άγκυρα κατεβάστηκε όλο-

Μα παρόμοια πε-ρίοον καταστροφή έ-γινε το 1898, όταν το γαλλικό υπερωκε-άνειο «Λά Μπουρχόν» συγκερούσθη μέ-σα στην πυκνή διέ-λξη του 'Ατλαντικού μ' ένα μεγάλο άγγ-λικό ίστιοφόρο. Η καταστροφή που έ-προκάλεσε η σύγ-κρουση αυτή, ήταν

Αυτοί ήσαν οι μόνοι τυχεροί. Μπήκαν στις βάρκες, έκοψαν τα σχοινιά τους και τις κατέβασαν στη θαλάσσα, κι' άρ-χισαν να κολυμπάνε για ν' άπομα-κρυνθούν το γρηγορότερο.

Όσοι πάλι από τους άνδρες δεν πρό-φτασαν ή δεν μπορούσαν να επιβίβ-αστούν στις βάρκες, δεν έμειναν με χέ-ρια σταθερωμένα. Όλοι σχεδόν, άλλοι με την έλπίδα ότι θα σωθούν κολυμ-πώντας κι' άλλοι με την έλπίδα ότι θα σωθούν από κανένα συντρίμιο, άχτηκαν στη θαλάσσα.

Έτσι, μόνο τα γυναικόπαιδα έμει-ναν άβοήθητα κι' εγκαταλειμμένα στην τύχη τους, πάνω στο κατάστημα του πλοίου, το οποίο, όταν σε λίγο καταποντίστηκε, τα παρότρυνε στην άβυσ-σο της θαλάσσης.

Άλλα και μετά τον καταποντισμό του πλοίου, νέες συγκλονιστικές σκηνές διεδραματίστηκαν στον τόπο του ναυα-γίου.

Οι ταχύτεροι κολυμπήται απ' αυτούς που είχαν σωτεί στη θαλάσσα, έφτα-σαν πρώτοι στις βάρκες που έπλεαν ά-δέσποτες κι' άνέβηκαν επάνω. Σε λίγο όμως η βάρκες πολυκοιμήθηκαν κι' απ' τους άλλους ναυαγούς που ζητούσαν να σωθούν σ' αυτές. Τότε, αυτοί που εί-χαν πρωτοανέλθει, έδειξαν όλη την άν-θερώνη κτηνωδία. Τους χτυπούσαν με τα μαχαίρια και με τα κομμάτια, τους πυ-ροβολούσαν κατακίματα ή τους έπρω-γχαν μέσα στο νερό.

Κι' έτσι, όλοι σχεδόν οι δυστυχισμέ-νοι αυτοί ναυαγοί άνήγγαν.

Από τους 980 επιβάτες του «Λά Μπουρχόν», μόνο εκατόν πενήντα σώ-θηκαν.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ

ΤΟΥ ΜΟΝΚ Γ. ΛΕΥΙΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Φύγε! Φύγε! φώναζε τώρα ο 'Αμβρόσιος, νοιώθοντας μία μυστική δύναμη να τον έμφυλων.

Και πραγματικά ο Δαίμων άρχισε σιγά-σιγά ν' απομακρύνεται από το κρεβάτι του μοναχού, ως ότου συμβαλλήθηκε σε μία γωνία του δωματίου, την πιο σκοτεινή.

Έξαφνα την ίδια στιγμή θήματα ακούστηκαν στο διάδρομο.

Ο Σατανάς αναπήδησε τότε σαν φοβισμένος, ύψώθηκε μετώρος στον αέρα, ένα σύννεφο τον τύλιξε και χάθηκε.

Συγχρόνως η πόρτα άνοιξε κι' η νοσοκόμος μπήκε μέσα. Βλέποντας τον 'Αμβρόσιο να έχει αγκαλιασμένο το άγαλμα της Παναγίας, τον πλησίασε και τον ρώτησε τι είχε.

—Ω! μη μ' αφήνετε μόνο! της είπε τότε έκτετακτα ο 'Αμβρόσιος. Μη φεύγετε... Φοβάμαι... Φοβάμαι τα κρεβάτια...

Η μοναχή τον καθύσχεσε και άφησε στη συνήθισμένη της θέσι, πλάι στο κρεβάτι. Άνοιξε ένα διδίο προτομών και άρχισε ν' απαγγέλει μερικές από αυτές με φωνή χαμηλή. Ο μοναχός την άκουγε με προσοχή και τα χείλη του τρεμοσάλαιναν, σαν να προσευχόταν κι' αυτός από μέσα του.

Έτσι πέρασε η νύχτα εκείνη. Την άλλη μέρα, η κατάσταση του 'Αμβρόσιου ήταν η ίδια, αλλά το ήθικ του φαινόταν τώρα κάπως άνορθωμένο. Τα μάτια του είχαν ανοίξει μία μυστική γαλήνη κι' οι τρόμοι που τα θόλωναν είχαν πάψει πια να τον βασανίζουν.

Όταν η 'Αγνή πήγε να τον επισκεφθή και να ζητήσει πληροφορίες για την υγεία του και του έδωσε το χέρι, ο 'Αμβρόσιος το κράτησε μέσα στο δικό του και της ψιθύρισε:

—'Αρχισα πια να ελπίζω... Ο Θεός θ' άκουσε τις προσευχές σας.

—Ναι, του απάντησε η νέα, πέρασα βλ. τη νύχτα, προσευχόμενη για τη σωτηρία της ψυχής σας...

—Ω! πόσο σας εύχαριστώ! είπε ο μοναχός. Είμαι βέβαιος πως μόνο εσείς θα με σώσετε...

Μά, έξαφνα αλλάζοντας τόνο, έπρόσθεσε:

—Ω! πως το μωό ό έθλιος έρω να ελπίζω στη σωτηρία μου; Μά τόσο εύκολα λοιπόν έγρασα τα έγκλημά μου;... Εύχασα λοιπόν ότι εκεί πάνω με περιμένουν ή δόνα 'Εβίρα κι' ή 'Αντωνία που τις σκέφτωσα με τα ίδια μου τα χείρα;... 'Ω! φρίκη!... Εέρεσε, δόνα 'Αγνή, ποιές ήταν αυτές ή δύο γυναίκες;... Εέρεσε;... 'Οχι... 'Ακούστε λοιπόν και φρίξτε... 'Η δόνα 'Εβίρα ήταν μητέρα μου κι' ή

'Αντωνία αδελφή μου...

—Ω! έκανε με τρόμο ή δόνα 'Αγνή.

Και τραβήχτηκε πίσω με φρίκη. 'Ήξερε βέβαια πως ο 'Αμβρόσιος είχε κητώσει τις δύο γυναίκες, μά άγνοουσε πως ήταν ή μητέρα του κι' ή αδελφή του. 'Η αλήθεια αυτή έδινε δεκαπλάσια φρίκη στο έγκλημά του και την έκανε ν' ανατριχιάζει.

Ο 'Αμβρόσιος άντελήφθη τη φρίκη της και την ταραχή της και ψιθύρισε με φωνή που την έπνιγαν οι λυγμοί του:

—Όστε και σεις μ' εγκαταλείπετε;... 'Εσείς που άποτελούσατε τη λόνη μου ελπίδα...

Η 'Αγνή, της οποίας ή καρδιά ξεχείλιζε πάντα από συμπόνια, συγκράτησε τη φρίκη της και πλησιάζοντας τον 'Αμβρόσιο, προσπάθησε να τον παρηγορήσει...

Μά τα λόγια δεν έθγαιναν από το στόμα της. Μι' άρπύστατη άποστολή την έκυρίευσε με την ιδέα των έγκλημάτων του ανθρώπου αυτού, ό όποιος τώρα θριαυόταν μπροστά της.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ο ΛΙΧΟΥΔΗΣ

(Του Ε. Ράου)

δχι μόνο άνίκανος πια να διαπράξει το κακό, αλλά και μετανοημένος για τις πράξεις του...

—Συγχωρήστε τους έχθρους ύμών! ψιθύρισε ή μεγαλύτερη νέα.

Και αφού επικαλέστηκε μέσα της την προστασία της Παρθένου για να διώξη τη φρίκη της, είπε στον 'Αμβρόσιο, κάνοντας τη φωνή της όσο μπορούσε πιο γλυκεία:

—Όλοι οι άνθρωποι είμαστε άμαρτωλοί. Και δεν υπάρχει έγκλημα που να είναι μεγάλο μπροστά στην έπιείκεια και την καλωσύνη του Θεού, όταν μετανοήσει κανείς ειλικρινά...

Μήν απελπίζεσαι, 'Αμβρόσιε, όσο μεγάλα είναι ό Θεός, τόσο μεγάλα είναι κι' ο οίκτος του.

Τά λόγια της αυτά έγυσαν βάλαμο παρηγορίας μέσα στην ψυχή του μοναχού. Μέσ' στην άπέραντη άπελπισία του κι' εξουθενωσί του του έφεραν πάλι την ελπίδα.

—Ω! δεν ήταν δυνατόν να τον εγκαταλείψη ή Πανατοδύναμος στη διάθεσι του Σατανά...

Μήπως ο Κύριος, επάνω στο σταυρό του, δεν είχε συγχωρέσει το ληστή,

δείχνοντας έτσι ότι για κάθε άμαρτία υπάρχει συγγνώμη όταν άπαιρεί και μετανόηση...

—Μά εκείνες θά με συγχωρήσουν τάχα; ψιθύρισε ο 'Αμβρόσιος.

Η 'Αγνή κατάλαβε τη σκέψη του και του απάντησε:

—Πρώτες αυτές θά σας συχωρήσουν και αυτές μάλιστα θά μεσολαβήσουν στο Θεό για τη σωτηρία σας...

Η μητέρα σας κι' ή αδελφή σας δεν θά σκέπτονται πια το διπλό έγκλημά σας... Θά σκέπτονται μόνο ότι είσθε το παιδί κι' ή αδελφή του άμαρτωλου... Ναι... θά τά έχουν ξεχάσει όλα. Δεν υπάρχει μητέρα άξια του όνματός της που να μη συγχωρή το παιδί της.

Τό απόγευμα της ίδιας ήμέρας δυνατός πυρετός εκδήλώθηκε στον 'Αμβρόσιο κι' η κατάσταση του χειροτέρευσε...

Ο γιατρός που τον εξέτασε προσεχτικά, πήρε κατόπιν το δόν Ραϊμόνδο κατά μέρος και του είπε ότι κάθε ελπίδα σωτηρίας είχε χαθεί πια. Πιθανόν ή άγωνία του να παρατεινόταν μερικές ήμέρες ακόμα, μά στο τέλος θά έπέκυπτε στο μοιραίο...

Ο δόν Ραϊμόνδος πήγε και βρήκε ύμέσως την 'Αγνή και της έπανέλαβε τά λόγια του γιατρού, προσθέτοντας:

—Προτιμότερος είναι πια γι' αυτόν ό θάνατος!... 'Αν ζούσε θ' αναγκάζμασε να τον παραδώσουμε πάλι στους 'Ιεροεξεταστές, τους όποιους έχει συνταράξει ή μυστηριώδης εξαφάνισι του... 'Αλήθεια όμως, δεν μās είπε μά ποιά τρόπο κατώδυσε ν' απορρίψει, ούτε και πως βρέθηκε καταπληγμένος κοντά στο χείμαρρο. Γιατά τάχα σωμαίνει και δεν λέει τίποτε γι' αυτά;... Στη Μαδρίτη, όλοι άποδίδουν τη δραπέτευσί του από τις φυλακές της 'Ιερά. 'Εξετάσως, στη γηεία, μά ενώ δεν του πιστεύω... Κίτσι άλλο θά συνέβη... Θά προσπαθήσω να το μάθω.

Και, άφίνοντας την 'Αγνή, διευδύνθηκε στο δωμάτιο του μοναχού. Τόν βρήκε φλογισμένο από τον πυρετό, μά διατηρούσε τις ελπίσεις του και μολύσε άκούα να συννενοείται...

Ο δόν Ραϊμόνδος του μίλησε στην άρχή για την κατάσταση του, και του έπε πως ήταν καλύτερα.

—Ω! δεν σας πιστεύω... τον διέκαψε ο 'Αμβρόσιος. Εέρω καλά πως θά πεθάνω... Ο Θεός μόνο παρατείνει την άγωνία μου για να με κάνει να συναισθανθώ καλύτερα την έκταση των έγκλημάτων μου και να με προτοιμάσω για την τιμωρία της οποίας είμαι άξιος... Μά άδριο, μετά δύο, τρεις ήμέρες θά πεθάνω και την κο-

λασμένη μου ψυχή θά την παραλάβη ό Σατανάς... Τόν νοιώθω μάλιστα να παρμονεύει έδώ μέσα.

Ο δόν Ραϊμόνδος, άκούοντας τά λόγια αυτά του 'Αμβρόσιου, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα ρίγος.

Μά συνήλθε άμέσως και για ν' άποπάση τον 'Αμβρόσιο από τις πένθιμες σκέψεις του, τον ρώτησε:

—'Αλήθεια, δεν μās είπατε ως τώρα πως καταρθώσατε ν' αποδράσετε από τη φυλακή σας και πως βρεθήκατε καταπληγμένος κοντά στο χείμαρρο, σαν να είχατε πέσει από μεγάλο ύψος. Στη Μαδρίτη ψιθυρίζουν πολλά για την άποδρασί σας, μά δεν πρέπει να δίνη κανείς πίστι στίς φήμες.

—'Οχι, και να λένε, είπα ο 'Αμβρόσιος, άπέχουν πολύ άπ' την αλήθεια. 'Η πραγματικότητα είναι περισσότερο φοιχτή άπ' όσο μπορείτε να φανταστήτε. 'Ω! δεν θά μπόρεσω να σας την πώ ποτέ, γιατί θά με πετάξετε στα σκυλιά σας, όπως θά έπρεπε να μ' έχετε πετάξει κίελα. Μά όχι! Πρέπει να σας τα πώ όλα... Πρέπει να μάθετε τά πάντα... Κάθε περιφρόνησι, κάθε εξουθενωσίς άξιζει ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ...

(Άκολουθεί)

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

—'Ενας Δανός καθηγητής βεβαιώνει ότι ή μουσική έδασκει ευεργετική επίδρασι στην ανάπτυξι και τη διατήρησι των μαλλιών. Τό κυριώτερο έπιτεύγματά του είναι ότι στους μουσικοδιδασκάλους ή φαλάκρα σπανίζει.

—Τό 'Αλφάβητο των 'Αθρησυνών έχει 208 γράμματα.

—Στη Χιλή της Νοτίου 'Αμερικής ζει ο Λουί Βεργόνα, ό οποίος έχει στά χείρα και στά πόδια από εξόχτυλα. Ο άνθρωπος αυτός διακρίνεται για την εξαιρετική του δύναμι. Μπορεί να μεταφέρει σε άρκετή άποστασι βάρος 400 χιλιογράμμων.

—Ο πατέρας του είναι επίσης σημαδικός' έχει δηλαδή... 14 αυτιά!... 7 μικρά από τη μία μεριά κι' άλλα τόσα από την άλλη.

—Στό Μουσείο των 'Ερπετών της Καλιφόρνια, υπάρχει ένας βόας τερατώδης μεγέθους και δυνάμεως. Τό τρομερό αυτό θηρίο τυλιγεται σε σιδηρένιους λαστούς και τους σπάζει με μεγάλη εύκολα. Παραδόξως όμως τό θηρίο δεν τό έγνίζει και γι' αυτό τό έχουν μέσα σε γυάλινο κλουβί, όχι και πολύ χοντρό σχετικάς.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικολ. Β. Δαρμάνου, Αεωφόρος 'Αλεξάνδρας 209. Αναλαμβάνονται παντός είδους άστικά ένοθέσεις παρ' άπας τοίς εν 'Αθήναις Δικαστηρίοις. Ειδικότης: Φορολογικά, Διοικητικά και εν γένει Οικονομικά ένοθέσεις. 'Ωρα: γραφείου 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ
ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η προσφορά ενός Γάλλου της 'Αμερικής προς τον Ζόφφρ. Τό άδειανό κουτί με τις 100.000 δολάρια. Πως έδιδασκε ο μέγας άστρονόμος 'Αραγκώ. Τι έκανε για να γίνεται άντληπτός. Ο αεθακριβωτής και τό πάθημά του. Η άφρημάδα του μεγάλου μαθηματικού 'Ερρίκου Πουανκαρέ. Τι έκανε ή μητέρα του για να μη χάση ό γιός της τό πορτοφόλι του, κτλ. κτλ.

Όταν ο Γάλλος στρατάρχης Ζόφφρ έκανε τό 1927 την θριαμβευτική του περιόδειά στην 'Αμερική, πολλοί άρραβείς του συνήθιζαν να του προσφέρουν μεγάλα ποσά με την παράκλησι να τά διαθέσει υπέρ γαλλικών φιλανθρωπικών έργων.

Μιά μέρα λοιπόν κάποιος Γάλλος του Σικάγου του έδωσε ένα μικρό κουτί και του είπα:

—'Εδώ μέσα υπάρχουν 100.000 δολάρια για την άνοικτόμασι των γαλλικών έπαρχιών που καταστράφησαν στον πόλεμο.

Ο στρατάρχης Ζόφφρ έβαλε τό κουτί μέσα στην τσέπη του κι' ούτε τό συλλογίστηκε πια. Τό ίδιο όμως έβρε μέσα στο τρώινο θέλησε να εξακριβώσει τό περιεχόμενο του κουτιού.

Τό άνοιξε και με μεγάλη του κατάπληξι είδε πως τό κουτί ήταν άδειο!

—Αυτό μού έλειπε τώρα! μουρμούρισε ο έβροχος στρατάρχης στον ξεναγό του Σμιθ Ρίγκεν, συνταγματάρχη του 'Αμερικανικού στρατού. Θά με κατηγορήσουν χωρίς άλλο ότι έγρασα τά γράμματα ή πως τά έσπαταήσα!

Και τό εξέηγησε τι είχε συμβεί. Ο Ρίγκεν όμως χαμογελώντας του άπάντησε:

—Μην άντρυχείτε, στρατάρχη μου. Αυτό συνήθίζεται πολύ έδώ. Προσφέρουν ένα κουτί άδειο, για ν' άποφύγουν τους κινδύνους της άπωλείας ή της κλοπής κατά τη διάρκεια του ταξιδιού. 'Υστερα όμως στέλνουν τό τσέξ.

Πράγματι, όταν ο στρατάρχης έπείσσε στο Παρίσι, τό τσέξ τό έμαρνούσε του δωρητού, τον περίμενε στή σπίτι του!...

Ο διάσημος άστρονόμος 'Αραγκώ είχε έδώσει κάποτε μία 'Αλκίχ 'Αστρονομία ή όποια μολάνει είχε γραφεί επίτηδες για τό λαό, εν τούτοις ήταν πολύ στρυφνή και δυσνόητη. Αντιθέτως ο 'Αραγκώ στίς επιστήμονικές διαλέξεις που έδινε συχνά, θαναμάζοντα από όλους τους άκροατάς του για τη σαφήνεια και την απλότητα με την όποία ανέλυε τά θέματα του. Τό ίδιο επίσης συνέβαινε και με τά μαθήματα που έδινε στή Πανεπιστήμιο της Σορβόνης.

Μιά ήμέρα, ενώ συνέχιζαν σε κάποιο σάλόνι τον 'Αραγκώ για τον τρόπο με τον όποιο κατώρλωνε να γίνεται άντληπτός άπ' όλους τους άκροατάς του, ένας θαυμαστής του τον ρώτησε:

—Πως τό καταρθώνετε, αλήθεια, αυτό; Μήπως έχετε καμμία μυστική μέθοδο;

—Ναι, έχω, βέβαια, κάποιο σύστη-

μα, άπάντησε ο σοφός.

—Ποιό είναι τό σύστημά σας;

—'Ακούστε με: 'Εκλέγω μεταξύ των άκροατών μου έναν, ό οποίος άπότη την φυσιογνωμία του μού φαίνεται...όχι και τόσο εύφυς. Φροντίζω λοιπόν να μιλάω κατά τέτοιο τρόπο ώστε να με ένοήση ιδιαίτερος αυτός.

«Καθ' όλη τη διάρκεια του μαθήματος δεν τον γίνω άπό τά μάτια μου. Όταν βλέπω άπαθή τη φυσιογνωμία του, αυτό σημαίνει ότι δεν με καταλαβαίνει και τότε ξαναρχίζω τό θέμα μου από την άρχή με άπλούστερο τρόπο.

Όταν ιδώ επί τέλους μία λάμψη στα μάτια του, ήσυχάζω. Με έννόησε αυτός, με έννόησαν έπόμενος κι' όλοι οι άλλοι άκροατάι μου!

Όταν ήταν ακόμα μαθητής του Πολυτεχνείου, έπηρε κάποτε ένα ταξίδι στην Αυστρία. Η μητέρα του, ή όποια ήξερε την άφρημάδα του, φοβουμένη μήπως χάσει ό γιός της τό πορτοφόλι του, έγραψε πάνω σ' αυτό μερικά κουδουνάκια. Έτσι, άν τύχαινε να τό πέση πουθενά τό πορτοφόλι, τά κουδουνάκια θ' άντρυόσαν και θά τον είδοποιούσαν.

Κάρις στην προνοητικότητα αυτή της μητέρας του, ό νεαρός 'Ερρίκος δεν έγασε τό πορτοφόλι του. Κατά την επιστροφή του όμως, όταν ή μητέρα του άνοιξε τη βαλίτσα του, τί νομίζετε ότι βρήκε μέσα; Ένα σεντόνι κρεβάτιου.

Ο 'Ερρίκος, τον όποιο ρώτησε σχετικώς, δεν ήξερε τί να της άπάντησει. Τό κακό βασάνισε τό μυαλό του επί αρκετή ώρα να θυμηθή πως τό σεντόνι δέν έγασε μέσα στή βαλίτσα του. 'Επί τέλους χτύπησε τό μέτωπό του και είπα:

—'Α! κατάλαβα! Θά είνε κανένα σεντόνι άπό τό ξενοδοχείο που είχα καταλύσει. Θά τό πήρα χωρίς άλλο, νομίζοντας το για... πουκάμισό μου!

—'Εξακολουθείτε και τώρα αυτό τό σύστημα;

—Βεβαίωτα! Τις ήμέρες αυτές έχω ως αεθακριβωτήν—έτσι τον λέγω αυτόν τον φοιτητή μου—ένα νέο, περιεργάτο τύπο.

—'Υστερ' από λίγη ώρα μπήκε στο σάλόνι ό γιός της οικοδόστουνας, ένας νέος ως είκοσι χρόνων, ό όποιος μόλις είδε τον σοφό καθηγητή του έρεξε κοντά του. Τόν χαιρέτησε με πεδασμό και του είπα:

—Πιστεύω να με αναγνωρίζετε, κύριε. Δεν είν' έτσι;

—Ναι, ναι!... έμφοβος ο 'Αραγκώ, ό όποιος είχε τό έλάχιστο να λησμονή πολύ εύκολα. Κάπου σάς έχω ιδεί!...

—Μά με βλέπετε στή Σορβόνη και μέλας είμαι, μάλιστα, πολύ ύπερήφανος γιατί φαίνεται ότι με συμπληρώτε ιδιαίτερος και κ υ τ α τ ε δια φ-

—Μα με βλέπετε στή Σορβόνη και μέλας είμαι, μάλιστα, πολύ ύπερήφανος γιατί φαίνεται ότι με συμπληρώτε ιδιαίτερος και κ υ τ α τ ε δια φ-

—Μα με βλέπετε στή Σορβόνη και μέλας είμαι, μάλιστα, πολύ ύπερήφανος γιατί φαίνεται ότι με συμπληρώτε ιδιαίτερος και κ υ τ α τ ε δια φ-

—Μα με βλέπετε στή Σορβόνη και μέλας είμαι, μάλιστα, πολύ ύπερήφανος γιατί φαίνεται ότι με συμπληρώτε ιδιαίτερος και κ υ τ α τ ε δια φ-

—Μα με βλέπετε στή Σορβόνη και μέλας είμαι, μάλιστα, πολύ ύπερήφανος γιατί φαίνεται ότι με συμπληρώτε ιδιαίτερος και κ υ τ α τ ε δια φ-

—Μα με βλέπετε στή Σορβόνη και μέλας είμαι, μάλιστα, πολύ ύπερήφανος γιατί φαίνεται ότι με συμπληρώτε ιδιαίτερος και κ υ τ α τ ε δια φ-

κ ως έμένα!... Οί παριστάμενοι έσκασαν στα γέλια, χωρίς να μωρη να καταλάβη ό νέος γιατί γελοούσαν!

Ο μέγας Γάλλος σοφός και μαθηματικός 'Ερρίκος Πουανκαρέ—άνεψος του διασημου πολιτικού—είνε σημειωμένος για τη μεγάλη άφρημάδα του.

Όταν ήταν ακόμα μαθητής του Πολυτεχνείου, έπηρε κάποτε ένα ταξίδι στην Αυστρία. Η μητέρα του, ή όποια ήξερε την άφρημάδα του, φοβουμένη μήπως χάσει ό γιός της τό πορτοφόλι του, έγραψε πάνω σ' αυτό μερικά κουδουνάκια. Έτσι, άν τύχαινε να τό πέση πουθενά τό πορτοφόλι, τά κουδουνάκια θ' άντρυόσαν και θά τον είδοποιούσαν.

Κάρις στην προνοητικότητα αυτή της μητέρας του, ό νεαρός 'Ερρίκος δεν έγασε τό πορτοφόλι του. Κατά την επιστροφή του όμως, όταν ή μητέρα του άνοιξε τη βαλίτσα του, τί νομίζετε ότι βρήκε μέσα; Ένα σεντόνι κρεβάτιου.

Ο 'Ερρίκος, τον όποιο ρώτησε σχετικώς, δεν ήξερε τί να της άπάντησει. Τό κακό βασάνισε τό μυαλό του επί αρκετή ώρα να θυμηθή πως τό σεντόνι δέν έγασε μέσα στή βαλίτσα του. 'Επί τέλους χτύπησε τό μέτωπό του και είπα:

—'Α! κατάλαβα! Θά είνε κανένα σεντόνι άπό τό ξενοδοχείο που είχα καταλύσει. Θά τό πήρα χωρίς άλλο, νομίζοντας το για... πουκάμισό μου!

—'Εξακολουθείτε και τώρα αυτό τό σύστημα;

—Βεβαίωτα! Τις ήμέρες αυτές έχω ως αεθακριβωτήν—έτσι τον λέγω αυτόν τον φοιτητή μου—ένα νέο, περιεργάτο τύπο.

—'Υστερ' από λίγη ώρα μπήκε στο σάλόνι ό γιός της οικοδόστουνας, ένας νέος ως είκοσι χρόνων, ό όποιος μόλις είδε τον σοφό καθηγητή του έρεξε κοντά του. Τόν χαιρέτησε με πεδασμό και του είπα:

—Πιστεύω να με αναγνωρίζετε, κύριε. Δεν είν' έτσι;

—Ναι, ναι!... έμφοβος ο 'Αραγκώ, ό όποιος είχε τό έλάχιστο να λησμονή πολύ εύκολα. Κάπου σάς έχω ιδεί!...

—Μα με βλέπετε στή Σορβόνη και μέλας είμαι, μάλιστα, πολύ ύπερήφανος γιατί φαίνεται ότι με συμπληρώτε ιδιαίτερος και κ υ τ α τ ε δια φ-

—Μα με βλέπετε στή Σορβόνη και μέλας είμαι, μάλιστα, πολύ ύπερήφανος γιατί φαίνεται ότι με συμπληρώτε ιδιαίτερος και κ υ τ α τ ε δια φ-

—Μα με βλέπετε στή Σορβόνη και μέλας είμαι, μάλιστα, πολύ ύπερήφανος γιατί φαίνεται ότι με συμπληρώτε ιδιαίτερος και κ υ τ α τ ε δια φ-

—Μα με βλέπετε στή Σορβόνη και μέλας είμαι, μάλιστα, πολύ ύπερήφανος γιατί φαίνεται ότι με συμπληρώτε ιδιαίτερος και κ υ τ α τ ε δια φ-

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. H. ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Τὴ ἐφετεινὰ φθινοπωρινὰ ἐπανωφόρια θὰ διακρίνονται πρὸ πάντων γιὰ τοὺς φανταζομένους γιὰ τὴν κοινή τους τάξη καὶ τὸ μέγεθος τους πρὸς τὰ κάτω.

—Αὐτὰ εἶναι τὰ τεσσέρα κυριότερα χαρακτηριστικά τους, τὰ ὅποια ἀλλοιοῦν ἐντελῶς τὴν ὄψη τῶν ἐπανωφοριῶν. ἑφῆτος.

—Ἀρκετὰ ἐπανωφόρια θὰ ἔχουν ἀμυγδαλωτά σχεδία «κιμονών».

—Τὰ μανίκια τῶν ἐπανωφοριῶν αὐτῶν θὰ φτάνουν μέχρι τοῦ ἰσχυρῶς καὶ κατόπιν θὰ συμπληρώνονται μ' ἕνα ὑψηλὸ ρεβέρ ἀπὸ γούνα, φερδὸν πρὸς τὰ κάτω.

—Ἐπίσης στὰ ἐφετεινὰ ἐπανωφόρια, θὰ ἴδωμε καὶ γιανθόδες καμωμένους τοὺς μισοὺς ἀπὸ ντεῖλ καὶ τοὺς μισοὺς ἀπὸ γούνα.

—Ὡς ἴδωμε καὶ ἐπανωφόρια ἀπὸ ντεῖλ, συμπληρωμένα μ' ἕνα μικρὸ γούνο μολιερὸ, ἐνερτυτῆ, ἢ ἐντελῶς ξεχωριστό.

—Ἡ κομὴ Παρισίνης ἀρχισαν κίχας νὰ φοροῦν ἐπανωφόρια θελοῦντα, πρὸ πάντων θυσινία, γαρνιρμένα μὲ καραμολοὺ γιανθό ἀνοιχτό.

—Τὰ πρὸ μοντέρνα ἐπανωφόρια ἔχουν στὸ λαμπρὸ ἕνα εἶδος πρὸς ντεῖλ, μὲ μὴ παρθεῖν χροιά, ἀπὸ τὴν ὅποια περνᾷ ἡ μὴ ἴσχυρ τοῦ φιδίου, καὶ φτάνει μέχρι τῆς τῆρας ἢ ἐμπρὸς στὸ κορσάκι.

—Τὰ κομψὰ θὰ γαρνιρουν καὶ τὰ φθινοπωρινὰ καὶ τὰ χειμωνιάτικα μὲ φορέματα. Ὡς ἴδωμε σειρές ἀπὸ κομψιὰ, στὰ κορσάκια, στὰ φούστες καὶ στὰ μανίκια. Μὴ σειρὰ κομψιῶν ἀπὸ τὴν λαμπρὴ ὡς κάτω—ἐμπρὸς ἢ πίσω—λεπτύνει πολλὴ τὴν σιλουέττα, γιὰτὶ κἀκεῖ τὸ πλῆθος τοῦ φορέματος.

—Ἐπίσης καὶ ἡ παγιέτες, δηλαδὴ ἡ πόρτις, θὰ εἶναι πολλὴ ἀντίβλησις. Ὁμοίως ἢ λαμπρὴ θὰ γαρνιρουν τὸ ἑστῶν μέλος τῶν βραδυῶν κορσάκων.

—Ἐπειθὶ θὰ ἴδωμε ἐφέτος μικρὰ σάλια, μολιερὰ, μπέστες, κολλῆ καὶ κάπες, ποὺ θὰ λαμβάνουν ἀπὸ παγιέτες.

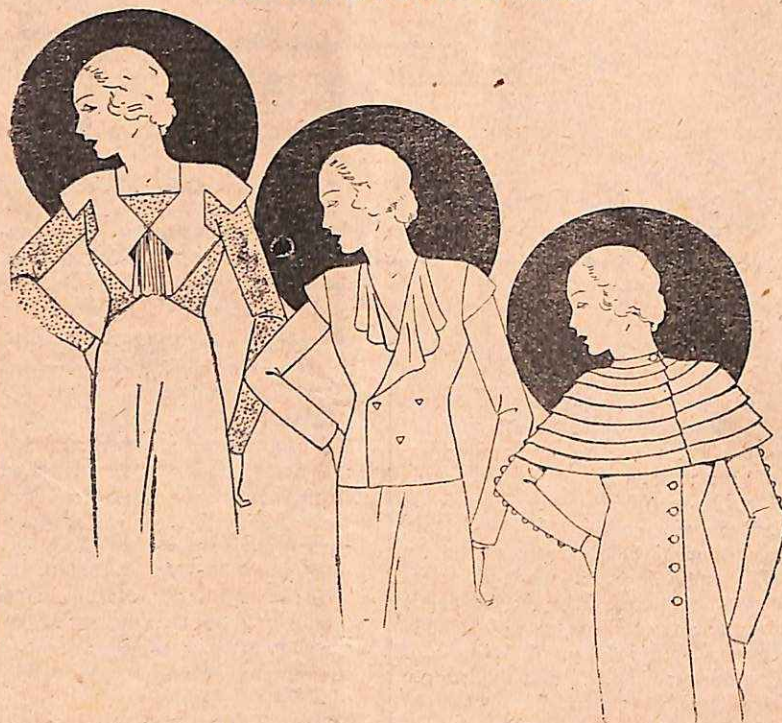
—Ἐπίσης καὶ ὁλόκληρα μανίκια θὰ εἶναι σκαλισμένα μὲ παγιέτες ἀσημένιες, χρυσῆς, κόκκινες, μπλε, ῥοζ καὶ κάθε ἄλλου χρώματος.

—Πολλὰ βραδυὰ φορέματα θ' ἀφίνουν ἀσκήματα τὰ ὑπερβατικά τὴν πλάτη. Συχνὰ ὅμως στὰ φορέματα αὐτὰ θὰ προσαρμόζονται σὲ δύο λεπτοὺς μπετέλλες, πολὺ φουσκωτὰ κομὰ μανίκια ἢ δύο πελώρια ἄνθη ἢ μὴ ἑσάρτα γράμματος πολὺ χτυπητοῦ, ἢ ὅποια θὰ τελειώνη σὲ τρισάντα μπόλε ἢ πίσω, στὴ βάση τοῦ ντεκολτέ.

—Τὰ μικρὰ ἐπανωφόρια καὶ τὰ μολιερὰ ἀπὸ θελοῦν, θὰ εἶναι πολλὴ τὴν μόδα γιὰ τὸ βράδυ.

—Ἐνα φόρεμα βραδυῦν, μοντέλλο τοῦ Παρισίνου Οἴκου Πατὸν, ἀπὸ ἄσπρο κρέπ-ζωρζέ, πολὺ μικρὸ, συμπληρώνεται μ' ἕνα ἀπαιτούμενον κομ-

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

1) Κορσάκι ἀπὸ ὕψωμα ἐμπροσθὲς μὲ βούλες, γαρνιρισμένο μὲ ντε-κοῦπα ἀπὸ ὕψωμα ἄσπρο. 2) Ζανέττα σταυρωτὴ, γαρνιρισμένη μὲ ἐπωλέτες, μὲ ρεβέρ κναιμιστὰ καὶ μὲ κομψιὰ. 3) Ἐπανωφόρι γαρνιρισμένο μὲ πελερίνα, ἀποτελούμενη ἀπὸ ἀλλεπάλληλες σειρές.

τὸ ὡς τὴν τάξη, ἀπὸ θελοῦντο μπλε. —Τὸ ἀπαιτούμενον αὐτὸ εἶναι κατὰ μετὰ μολιερὸ καὶ μικρὸς κάπας, σταυρωτὸ, μὲ βούλες ἴσως ὅμως καὶ ζώνη ντεπὲ, ἢ ὅποια δίνει στὴ πλάτ μ' ἕνα φιδίον.

—Ἀπὸ ἕνα ντεμοντέ τὰς πόρτες ἢ μὴ ντεμοντέ τὰς πόρτες θελοῦντα, ἢ μὴ ντεμοντέ τὰς πόρτες θελοῦντα, ἢ μὴ ντεμοντέ τὰς πόρτες θελοῦντα.

—Ὡς ἴδωμε τὸ θελοῦν καὶ φορέματα ἀπὸ ζωρζέ καὶ μολιερὰ, γαρνιρισμένα μὲ κέντημα ἀσημένιο γύρω στὸ ντε-κολτέ.

—Γιὰ νὰ κοστίσει θὰ συνθίζωνται βραδυὰ φορέματα ἀπὸ μεσαῖων μοσελίνων ἐμπροσθῶν, ἀνοιχτοῦ, γαρνιρισμένα μ' ἄλλα ἀλλεπάλληλα βολὰν.

—Ὡς ἴδωμε καὶ φορέματα ἀπὸ ἄσπρο αὐτὴν, χωρὶς καμμιὰ γαρνιτούρα, ἀλλὰ ντεπὲ πολὺ καλλιτεχνικὰ.

—Καὶ τὰ φορέματα ἀπὸ ταφτὰ θὰ γίνονται ἐπίσης ἁπλὰ, μ' ἐλαφροῦς κορσάκι καὶ πλατεῖες πόρτες καὶ θὰ γαρνιρῶνται μόνο μ' ἕνα μεγάλο πλοῦ-τιο αἰγίον, πίσω στὴν τάξη.

—Ὡς ἴδωμε τὸ θελοῦν καὶ φορέματα ἀπὸ ἄσπρο ἢ κίτρινο λεπτὸ λαϊνὸ.

—Ἀρκετὰ ἀπογευματινὰ φορέματα θὰ εἶναι κλειστὰ ὡς τὴν λαμπρὴ.

—Πολλὲς πόρτες θὰ γαρνιρῶνται μὲ πιέτες.

—Ἄλλοτε ἢ πιέτες θὰ εἶναι σα-μένιες ὡς τὰ νύκτα καὶ ἄλλοτε θὰ εἶναι ἀνοιχτὲς ἀπὸ τὴν τάξη.

—Τὸ φόρεμα μὲ ἀσκήματα, ἢ φού-στα μὲ μπετέλλες, τὰ φουσκωτὰ μανίκια, τὰ κεντήματα μὲ παγιέτες, μὲ χάντρες καὶ μὲ σφῆρες καὶ οἱ μεγά-λοι γιανθόδες ποὺ ἔχουν τὴν ὁδοὺ στὴν ἀρχὴ τοῦ περσμένου αἰῶνος ἐνα-

γίνονται πάλι τῆς μόδας. —Ἐπειθὶ, σιγὰ-σιγὰ θὰ μᾶς ξανα-θοῦν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ ἡ μα-κρὴς φούστα «κλόρ», μὲ τίς τρέσσες τους καὶ τίς μακρὲς τους οὐρές.

—Ἐφέτος θὰ ἴδωμε πολλὰ καπέ-λα ἀπὸ θελοῦν καὶ ἀπὸ φέτο. —Ἄρκετὰ καπέλλα ἀπὸ θελοῦν καὶ ἀπὸ φέτο θὰ γαρνιρῶνται μὲ λου-λούδια ἀπὸ γούνα μὲ κοντὸ τσίχλωμα, πρὸ πάντων ἐρίμνα.

—Σὲ καπέλλο ἀπὸ μαῦρο θελοῦντο πηγαίνει θαυμάσια ἕνα ἴσως πλατὺ λουλούδι ἢ ἕνα μοτίφ σὲ σχῆμα ἄ-στρου, ἀπὸ ἐρίμνα.

—Μ' ἕνα παρόμοιο καπέλλο ἐναρ-μονίζεται θαυμάσια μαντὸν ἀπὸ μαῦ-ρο θελοῦντο, μὲ ἕνα ἄνθος ἢ μὲ μοτίφ ἀπὸ ἐρίμνα.

—Τὰ μαντὸν ἐφέτος θὰ εἶναι ἁρ-πυτὶ μὲ τὸ καπέλλο ἢ μὲ τὸ ἐπανωφόρι. Ὡς εἶναι δὲ τὰ περισσώτερα σφαιρικὰ, ἢ σὲ σχῆμα πεπονιοῦ.

—Μερικὰ μαντὸν μάλιστα θὰ συγ-καταστῶνται καὶ μ' ἕνα κορδὸν ἀπὸ τὴν λαμπρὴ, ὅπως τὰ μαντὸν τοῦ πα-λινοῦ καιροῦ.

—Τὸ χροῖμα βιολέ, ἐπικρατεῖ ἀκό-μα στὸ Παρίσι καὶ στὰς λουτροπόλεις. Σὲ λίγο ὅμως, θὰ ἐπικρατήσῃ πολὺ καὶ τὸ πράσινο.

—Ἀπὸ γούνα ἀλεπούς θὰ ἴδωμε γοβάτες, ἐσάρτες καὶ διάφορες γαρ-νιτούρες. Σ' ἕνα φόρεμα ἀπογευματι-νὸ, μὴ κοντὴ πελερίνα μὲ μπουρνού-ρα ἀπὸ γούνα ἀλεπούς, θ' ἀντικαθιστῇ τὴν ζανέττα.

—Κι' ἕνα φόρεμα βραδυῦν ζωηρό-χρωμο, θὰ συμπληρώνεται θαυμάσια μ' ἕνα μολιερὸ ἀπὸ θελοῦντο βιολέ, ἢ θυσινί, γαρνιρισμένο πλοῦσις, μὲ γούνα ἀλεπούς, ἀσκημωτῆ.

—Τὸ σχέδιο «πρενσιόν» ἔχει κατα-τήσει σχεδὸν «Ἀμπιέρ», καθὼς ἀνε-βάξει τὴν γραμμὴ τῆς τάξης μέχρι τοῦ στήθους, κάποτε.

—Πάντως, ἡ Μόδα κατ'ἐγγύη-σει τὴν ἴση γραμμὴ καὶ ἔτσι τὰ φο-ρέματα δὲν κρύβουν πιά, ἀλλὰ ἀνα-δεικνύουν τίς καμπύλες γυναικῆς τοῦ γυναικεῖο σώματος.

H ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΕΝΝΙΕΣ

—Τὰ ὑποβρύχια καλῶδη πρὸ συν-δέουν τὴν Εὐρώπῃ μὲ τὴν Ἀμερικὴ ἔχουν τόσο μήκος ποὺ μπορεῖ νὰ πε-ριβόλουν τουλάχιστον ἑκοσι φορές τὴ γῆνιν σφαῖρα.

—Ἡ Γερμανία κάνει κάθε χρόνο ἐξέγερσιν διαφόρων παιδικῶν παιχνι-διῶν, καθὼς καὶ κοινῶν ἀξίας 350 ἐκατ. μάρκων.

—Στὸ Ὀχίο τῆς Ἀμερικῆς ὁρί-σκονται τὰ μεγαλύτερα ἔλαια τοῦ κό-σμου ἐργαστήρια χαρτοποιίας.

—Τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ὁξφόρδης εἶναι ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα τῆς Εὐρώ-πης.

—Στὴν Ἑλβετία, ἐπὶ χιλιῶν κα-τοίκων ἀναλογοῦν 129 μύσες. Ἡ μυωπία τῶν Ἑλβετῶν ὀφείλεται στὸ ψυχρὸ κλίμα τῆς πατρίδος των.

—Ὅλοι μας νομίζουμε ὅτι ἡ Ὀλ-λανδία εἶναι ἕνα μικρὸ κράτος.

—Καὶ ὅμως, ἔχει ἀποικίας τόσο πολλὰς καὶ τόσο μεγάλας, ὥστε ἔ-πεται ἀπ' τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ρω-σίαν εἰς τὸ μεγαλύτερο κράτος τοῦ κόσμου εἰς ἔκτασιν.

—Τὸ μεγαλύτερο πέταλο ὁρίσκα-ται στὴν Ἰρλανδία.

—Πρόκειται διπλαζὴ περὶ τῆς εἰ-σόδου τοῦ ξενοδοχείου Μπλάκσμιθ, τῆς ὁποίας ἡ κορμὴ εἶναι καμωμένη ἀπὸ σίδηρο σὲ σχῆμα πετάλου.

—Ὁ ζυγὸς ἐνὸς ἐκκεντροῦ ρολο-γιοῦ δουλεύει κανονικὰ ὅταν κάνει 18.000 ἀνωρτήσεις τὴν ὥρα.

—Ἀν τυχὼν ὁ ζυγὸς αὐτὸς κάνει 18.001 ἀνωρτήσεις τὴν ὥρα, τότε τὸ ρολοὶ θὰ πηγαίνει μὲ ἕνα λεπτὸ τὴν ἑβδομάδα.

—Ὁ πληθυσμὸς ὁλοκλήρου τῆς Ἀυστραλίας εἶναι μικρότερος ἀπ' τὸν πληθυσμὸ τοῦ Λονδίνου.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' ἀπολόγους ἱ-κανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλία, παντὸς εἶδους καὶ πάσης γλώσσης καὶ ἀπαιτούμενες βιβλιοθήκας. Γράψατε: «Οἱκογενεῖα», Ἀττὰ 7, Ἀθήνας.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ περνᾶτε εὐχάριστα τίς βραδεῖες, εἶναι νὰ προμηθευθῆτε τὰ βιβλία τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου». Εἶναι ὁ πρὸς εὐχάριστος καὶ διασκεδαστικὸς σύντροφος.

Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἀρι-στευρηματικά, τὰ ὅποια ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ἑλὰς τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσῃ εἰς ἑκατομύ-ρια ἀντιτύπων καὶ πρὸς μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων των ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας των.

Ἰδοὺ ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΛΑ	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΥ- ΛΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ
(Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμὴ ἑσῶτ. δρ. 60, ἑξῶτ. δρ. 80).	(Σελίδες 424. Τιμὴ ἑσῶτ. δρ. 30, ἑξῶτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειά-ζεται ἄλλη σύστασις εἰς δόους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕνα πρὸς τὸν ἐδιδάσκειν δταν ἐδημοσιεύθῃ εἰς τὸ «Μπουκέ-το». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μποροῦμε νὰ ποῦμε δι' ἐσημείωσε τὴν μεγαλειότητα ἐπι-τυχίαν ἐξ ὅσων μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθη-σαν ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα.	(Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἑσῶτ. δρ. 15, ἑξῶτ. δρ. 20). Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶναι καὶ αἱ «Περίπετειαὶ τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ἑλὰς τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξεῖδι στὸν Νότιον Πό-λον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυθιστοριῶν τοῦ ὁποῖου παλαιὸν σκληρὸν ἀγῶνα ὁ ἥρωας τοῦ ρομὰν-τῶν, γραμμένον ἀπὸ ἕνα τῶν μεγαλειτέρων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ	Η ΣΦΙΓΉ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙ
(Σελίδες 250. Τιμὴ ἑσῶτ. δρ. 20, ἑξῶτ. δρ. 30).	(Σελίδες 250. Τιμὴ ἑσῶτ. δρ. 20, ἑξῶτ. δρ. 30).	(Σελίδες 150. Τιμὴ ἑσῶτ. δρ. 15, ἑξῶτ. δρ. 20).
Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρ-δίας» περιγράφεται ἕνα τρυφερότατο εἰδύλ-λιον μεταξὺ μᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, μὲ βασανιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ἀγῶνα ἐραστῶν τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντάστως φιλάργυρον πα-τέρα τῆς κόρης.	Ἡ «Σφίγῃ τῶν Πάγων» εἶναι τὸ ἀριστούρ-γημα τοῦ μυθιστορογράφου τῶν παραδόξων ταξιδιῶν Ἰουλίου Βερν. Μυστηριώδες, τρομα-κτικόν, πολὺπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀνα-γνώστου.	Ἀισθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένον ἀπὸ τὴν τρυφεράν Γκρεβίλ, ἐκτυλίσσεται μὲ στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας, τὰ ὁποῖα μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΜΥΡ
(Σελίδες 120. Τιμὴ ἑσῶτ. δρ. 15, ἑξῶτ. δρ. 20).	(Σελίδες 100. Τιμὴ ἑσῶτ. δρ. 15, ἑξῶτ. δρ. 20).	(Σελίδες 188. Τιμὴ ἑσῶτ. δρ. 15, ἑξῶτ. δρ. 20).
Περιεργώτατον καὶ τρομακτικώτατον μυθι-στόρημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέ-λους εἰς συνεχὴ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μὲ τὴν δραματικὴν πλοκὴν του καὶ τὸ μυστηριῶ-τον, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτί-ζεται.	Ἡ Λάγκερλεφ εἶναι ἡ μεγαλειτέρα συγγρα-φεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει βραβευθῇ μὲ τὸ Παγκόμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύ-ναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κόρην τοῦ Μεγά-λου Βάλτου», ἡ ὁποία εἶναι ἀληθὲς ἀριστούρ-γημα.	Ἡ «Μονμάρτη» εἶναι τὸ ἀριστούργημα ρωμαντικῆς τέχνης, γραμμένον ἀπὸ τὸν ἀθά-νατον συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φοι-τῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἐρωτὲς των, ἡ φτώχεια των, περιγράφονται μὲ δραματικότητα εἰς σελίδας τῆς «Μονμάρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμὴ ἑσῶτ. δρ. 15, ἑξῶτ. δρ. 20).	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ Τοῦ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑ	
Ἐνα μικρὸ Ἀθηναῖκον μυθιστόρημα, γραμμένον μ' ἐξαιρετικὴν τέ-χνη καὶ χάρι, γεμᾶτο αἰσθημα καὶ ἐνδιαφέρον.	(Σελίδες 48. Τιμὴ ἑσῶτ. δρ. 5, ἑξῶτ. δρ. 8). Συμφαντικὸ μυθιστόρημα τοῦ ἀποθανόντος Ἑλλήνου λογοτέχνη, ὁποῖον διακρίνει ἡ ποιητικὴ τοῦ περιγραφῆ, ἡ εὐχάριστη πλοκὴ καὶ τὸ βαθύ του αἰσθημα.	

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγουμένοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 1000, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 350 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν καὶ μίαν λίραν Ἀγγλίας διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶναι ἐλέγκτικος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶναι ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἑκατοστὸν τόμον περιέχονται ὑπερπεντακσία διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποιικίλων περιεργῶν καὶ ὑπερχίλια εἰκόνες, χρωματιστὰ καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ διαβολογυ-ναῖκα», «Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Εὐας», «Δυὸ καρδιές ποῦ ἀγαπήθησαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερλιγ «Ἡ πριγκίπισσα Μαλλαιν».

Εἰς τὸν δευτέρου τόμον «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαδόλου» καὶ τῆς «Μοῦσις ποῦ ζωντάνεψε».

Εἰς τὸν τρίτον ἡ συνέχεια τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαδόλου» καὶ τῆς «Μοῦσις ποῦ ζωντάνεψε», «Ἡ καινοεργία ἀγάπης καὶ παλῆς», «Τὰ Ἀπομνημονεῖμα τοῦ Γαβριηλίστη», «Τὰ Ἀνεκδότα ἐξεχόντων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυθιστόρημα τῆς κ. Ξενοπούλου «Πιστὴ στὸν Ἐρωτα».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον ὁ «Μπαλασόν», «Ἡ τελευταῖα ἐπιστολὴ τοῦ Ἰακώβου Ὀρτις», «Μέσα στὰ βάθη τῆς νύ-χτας» καὶ «Τὰ φιλολογικὰ Ἀπομνημονεῖμα τοῦ Παύλου Νιρβάνου».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περιφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931 καὶ 1932 πρὸς δραχμὰς 25 ἑκαστον, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. Ὅσοι θέλουν ἐλέγκτικον τὴν αἰσρὰν τῶν Ἡμερολογίων τοῖς γίνεται ἐκπτώσις 30 ο.ο.

Ὅμοιος εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλοῦνται καὶ οἱ προηγουμένοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦν-ται ὁ μὲν Α' τόμος ἀντὶ δραχ. 400, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχ. 350 ἑκαστος. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν μίαν λίραν Ἀγγλίας ἑκαστος. Ὅσοι αἱ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας εὐρίσκονται παρὰ τῶ Κεν. Ἀντιπροσώπῳ μας Αἰγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας 12 ὁδὸς Σελιμάν Πασά) καὶ πωλοῦνται εἰς τὰς ἀναφερομένας τιμὰς. Ἀποστέλλονται δὲ εἰς ἑλὰς τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν πλέον ταχυδρομικῶν ἐξόδων ἑναντι πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβὴν.

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ

ΛΑΘΕ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ ΕΙΝΕ ΝΑ ΕΧΗ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΠΟΥ
ΤΗΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ ΤΗΣ

Μὲ τιμὰς ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ—ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ θὰ τὰ εὐρουν αἱ
ἀναγνώστριά μας εἰς τὸ

ΣΙΔΗΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΘ. Ι. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 39

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΣΙΔΗΡΙΚΩΝ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

πλοποιῶν, Σιδηρουργῶν καὶ διαφόρων ἄλλων τεχνιτῶν καθὼς καὶ Γεωργικά.

ὡς συνιστάμεν νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ Κατάστημα καὶ θὰ μᾶς εὐγνωμονεῖτε.

